

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udg. af Wm. Mariboe.

For Ungdommen : Et Maanedsskrift

Kjøbenhavn : Fr. Wøldike, 1866

1 bd. :

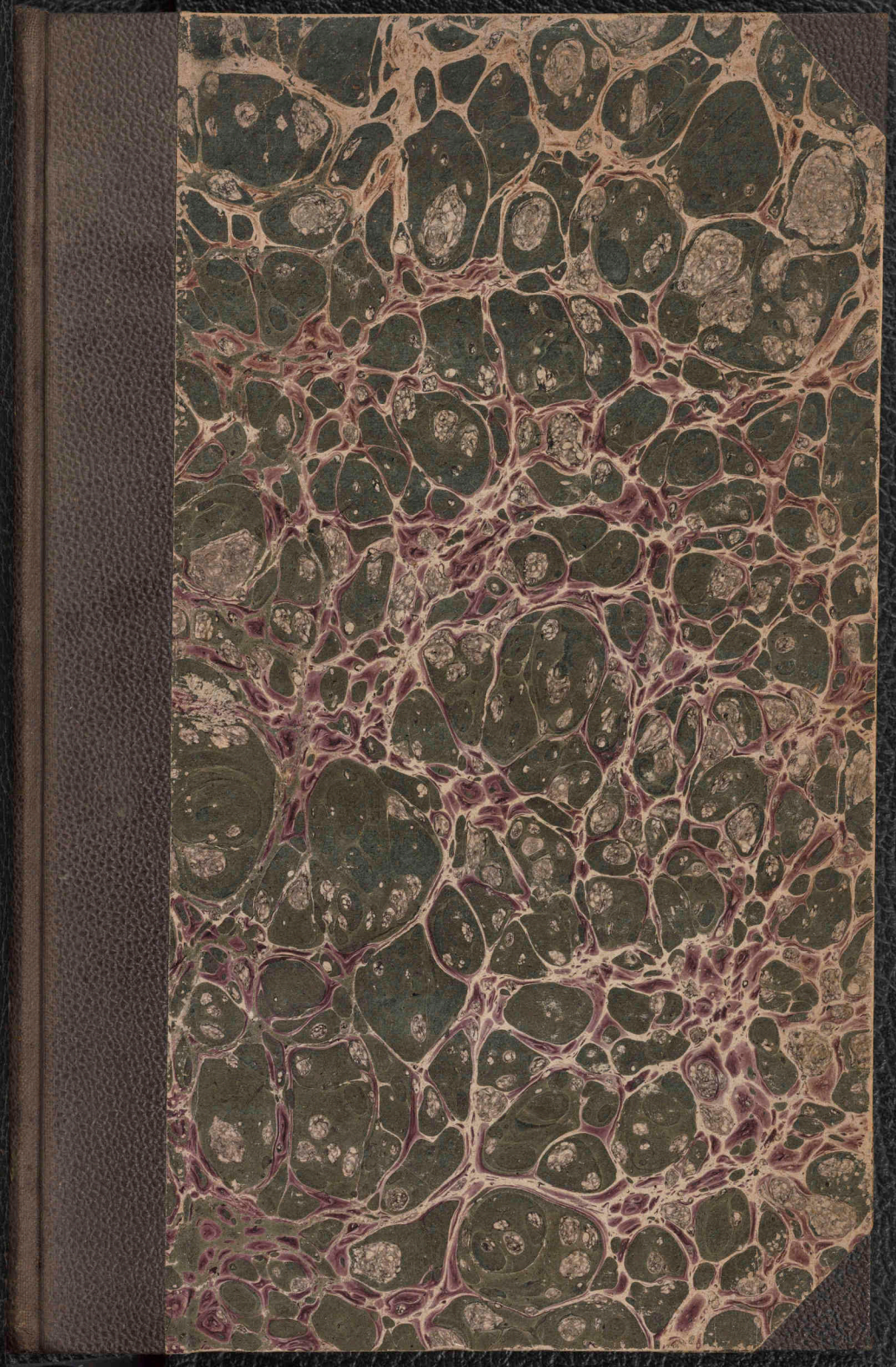
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

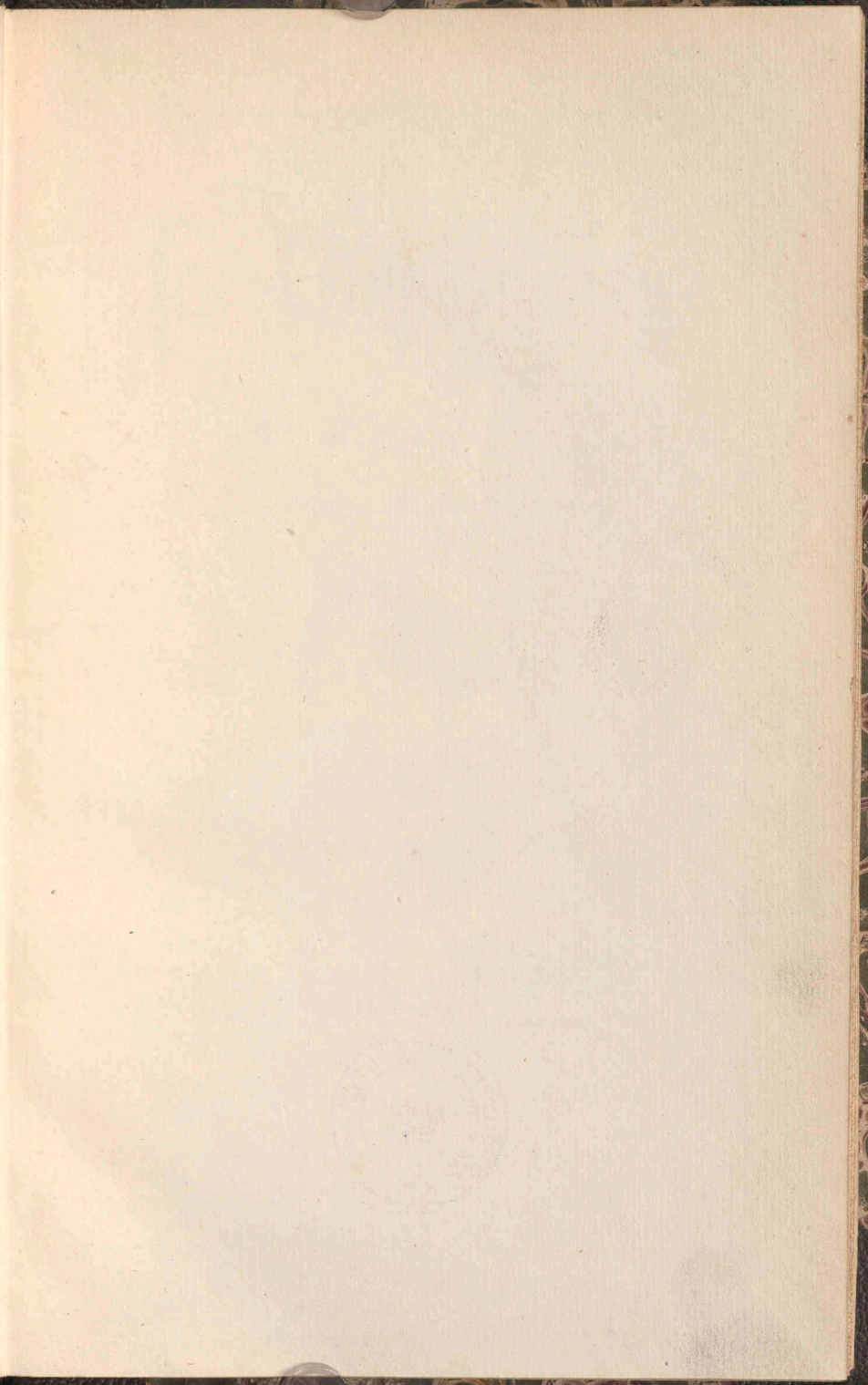
15.-221.-8

Det Kgl. Bibliotek

130025708475

For Ungdommen.

Et Maanedskrift

udgivet af Wm Mariboe.

Kjøbenhavn.

Fr. Waldikes Forlags-Expedition.

1866.

Indhold.

	Side.
Hvad Julen er for Børnene	1.
Hvorledes Mis og Lip stiftede Vefjendtskab	4.
Flobhesten (med Billede)	9.
En Hevn i Konstantinopel 1650	16.
Studenten paa Kvisten	31.
Træet af forskjellige Dyrs Kløgt	36.
Fysiske Spilleværker	43.
Karade	46.
Gaade	47.
Anagram	47.
Regneopgave	47.
Brevvevling	48.

Af „For Ungdommen“ udkommer hver Maaned et Hefte indeholdende 48 Side Text ledsaget af Illustrationer. Subscriptionen er bindende for en Aargang (12 Hefter) der koster 3 Rdl.

Hvad Julen er for Børnene.

Der er ingen Fæst i hele Aaret, til hvilken Børnene glæde sig som til Julen. Efterhaanden som Tiden skrider frem, tælles Ugerne, derpaa Dagene; snart begynder Ferien, saa er det lille Juleaften, og endelig kommer den længselsfuldt ventede Juleaften med de oplyste Stuer, det straalende Juletræ, de mange Foræringes, de glade Ansigter! Det er Børnenes Fæst — nysgjerrige og ellevilde som de ere af Glæde formaae Forældrene om Formiddagen neppe at holde dem tilbage; Spørgsmaalet om de skulle have Juletræ iaar eller ikke er saa interessant, det optager alle Tanke; selv for de større Drenges og Piger er det af overveiende Vigtighed at faae det at vide, skjøndt de gjerne ville lade store for de mindre Sødske og gjerne ville give det Udsæendet af, at de ikke brød sig synderlig derom. Smidertid mærkes det dog, hvad der foregaaer, paa visse Uregelmæssigheder i Huset; der er saa megen Hvisten imellem Forældrene indbyrdes og mellem Pigen og Moderen; et af Bærelserne er aflaaet, derind maa Ingen komme; ja, en af de smaa Brødre har endog troet at see grønne Grene igjennem Dørsprækken, da Moderen smuttede ind i den hemmelighedsfulde Stue. Dette meddeles med triumferende Glæde til de Andre; man er nu næsten vis i sin Sag: men Spændingen stiger. Kloffen fem komme allerede Bedstemoder, Tanter og Onkler; deres Poser synes at være saa ualmindelig store den Dag, ogsaa de have mange Hemmeligheder at betroe Moder, og selv Fader, der ellers er saa alvorlig,

og opholder sig mest i sit eget Værelse, har meget travlt med at løbe frem og tilbage og smiler nu og da. Tilfældigt kan det ikke mere skjules: „vi skal have Juletræet,“ siger Sophy til Ludvig, „jeg har seet Træet Du, det er ganske vist, det var saa stort, saa stort, meget større end forrige Aar,“ og Ludvig iler hoppende hen til de Andre med Udraabet, at Sophy har seet Træet. Og det er der ogsaa. Klokken sex aabnes endelig Dørene, Lykene ere tændte, de blænde næsten i al deres Glæde, Træet synes at skulle synke under Vægten af alle de forgyldte og deilige Frugter, som det bærer; hist paa Bordet ligge hvide Pakker med Udskrifter paa — af, hvem der dog vidste, hvad de indeholdt! Man veed ikke, hvorhen man først skal vende sig, til Træet eller til Bordet, Alt er smukt og festligt, Alt er lyst og deiligt, det er som Glæden næsten gjorde En svimmel. Der sluttes Kreds om Træet, Alle danser: Fader, Moder, selv gamle Bedstemoder og Tanterne med, under latter og Spøg besees det fra alle Sider; venlige, smilende Ansigter sees allevegne, ikke een alvorlig Mine, ikke eet vredt Blik, kun Glæde og Kjerlighed, Munterhed og Lykke ere tilstede!

Saa kommer det Interessanteste — man skal see, til hvem alle de mange Pakker ere! Man leder og finder, lukker ifsomt op og overrasses af Glæde ved netop at finde det, man saa længe har ønsket sig; see, har ikke Ludvig faaet en ny Tornister og Blyanter, Penne og Papir til mange, mange Breve og til mange, mange Tegninger, og Sophy da! en ny Kjøle, en Dukke, og — nei da! et helt Dukkeshøkken med rigtige Kasseroller og Potter, og Alt, hvad der bruges i et godt Hus, ja selv Kagerullen er ikke forglemt. Der kommer mere og mere; det ene Udbrud af Overraskelse følger efter det andet; hvert Dieblik maa der afbrydes i Bestuelsen for at man kan løbe hen og kysse og takke Moder, Fader, Bedstemoder eller En af de Andre, der alle have tænkt paa at give netop det, man helst vilde

have. Saa kommer Bljndringen af Træet; der er ingen Rarrighed med Uddelingen af Frugt og Kager; Enhver faaer Hænderne fulde og Lidt til; man veed ikke, hvad man skal see paa, hvad man skal spise, hvor man skal vende sig hen med al sin Glæde, al sin Taknemmelighed. Ja, Julen er en deilig Tid!

J, som nu have et saadant Hjem, med kjærlige Forældre, der gjerne opfylde Eders Dnsfer, med Gødsfende, der kappes om at vise Eder Venlighed, J maa ikke glemme, fra hvem alle disse gode Ting komme, ikke glemme at takke Gud for dem, men vise Eders Taknemmelighed ved at J skjønne derpaa. Ikke ethvert Hjem er som Eders. Tænk, hvad det vil sige, at være forældreløs; paa den Aften maa Savnet af Forældre føles dobbelt tungt, netop fordi Forældrene ere saa meget for Børnene; tænk paa dem, der ikke have Raad til at festligholde Juleaften, som J gjorde det! Tro J ikke, at de fattige Børn, som gaae paa de kolde Gader og see op til de varme, oplyste Vinduer, og som vide, at nu more J Eder, medens de sulde og fryse, at de ogsaa gjerne ville nyde Noget af Eders Blykke; de have maastee aldrig kjendt, hvad det er at have kjærlige Forældre, eller Bedstemoder, Onkler og Tanter, aldrig i deres hele Liv faaet en Foræring, og Juleaften for dem er ingen Fest; just fordi Alle gjerne ville glæde sig paa den Aften, er deres Savn større. Ja, tænk paa dem; viis Eders Taknemmelighed mod Gud og Eders Forældre ved at give Noget af Eders Overflødighed til dem, der ogsaa sukke efter at nyde en glad Jul, og J skulle see, Eders egen Glæde formindsfes ikke ved at J miste Noget, thi J vinde noget Bedre. Prøv blot derpaa, og J ville selv faae det at see!

Howledes Mis og Tip stiftede Bekjendtskab.

Mis var en prægtig stor Kat med deilig glindsende Skind: maaskee en Smule vel fed, hvis man endelig skulde udsætte Noget paa den, for den havde rigtig gode Dage. Den laa nu paa en blød Skammel i Dagligstuen, med Næsen stukken tæt op til Kaffelovnen og drømte om de mange gode Ting, der kunne forfjønne Livet for en Kat. Forbi dens Aand svævede Billeder af store Lammestege, Underkopper med thk Fløde og Fiskeben, som Madamen havde heldt Sauce paa, og stundom faldt der den endog den Tanke ind, om ikke en ustyldig lille Mus skulde kunne være letjindig nok til at komme for nær til dens Fløiels-poter — i hvilket Tilfælde Mis nok vilde vide, hvad den skulde gjøre. Dens Drømme vare, som sagt, rosenrøde; havde Nogen fortalt den, at Livet er omstifteligt, og at Ulykken kan ramme den Bedste, havde den saamæn ikke rørt Spidsen af sine Dren for at høre paa saadan Snak.

„See dog paa Ratten,“ sagde Manden til sin Kone, „den nyder rigtig Livet.“

„Ja, den har det da ogsaa som Blommen i et Æg,“ svarede hun.

„Saamæn,“ tænkte Mis, „klage maa man jo ikke. Jeg har spist som et Væst til Frokost, og, Gud stee Lov, jeg synes dog, at jeg nu igjen mærker ligesom et Stenk af Appetit. Een Ting driller mig rigtignok, og det er det tossebe Brænde i Kaffelovnen, som ligger og gnistrer, og see! nu fløi der igjen en Gnist lige forbi mit Skjæg. Jeg kunde jo flytte mig lidt, men saa skulde jeg ned ad Skammen; og der har man nu to Mennesker i Stuen, men jeg

er saamæn vis paa, at jeg kunde godt reise mig, uden at det skulde falde nogen af dem ind at rykke Skamlen for mig. Naa — Herregud, man maa jo finde sig i saa meget i denne Verden.“

„Seg god nok vide,“ sagde Manden nu, „hvad Ansigt den vil sætte op, naar den seer Tip.“

„Naar den bare vil forliges med den,“ mente Konen.

„Na, det gi'er sig nok; det maa den rigtig finde sig i, enten den vil eller ei.“

Mis rørte Enden af Øverne. „Tip,“ tænkte den, „hvad er det for Noget? Na, det er vel en ny Ret, som min Madmoder vil lave, hun skal altid rumstere i Kjøkkenet — det er jo hendes Fornøielse. Hvis den duer Noget, saa lad dem kun komme med den, saa skal jeg nok gjøre Bested.“

„Na,“ sagde Manden, „der er nok Tip.“

Ude i Forstuen hørtes nu en dygtig Støi, og lidt efter kom der en lille sort Tingest farende ind i Dagligstuen og gjøede af fuld Hals. — Ratten var ubehagelig berørt af al denne uvante Larm; men, naar Folk ingen Levemaade have, kan de da heller ikke forlange, at man skal tage Hensyn til dem, og saa blev den liggende paa Skamlen.

„Der er Tip — god Dag, lille Tip!“ sagde Mand og Kone i Munden paa hinanden.

Sundehvalpen syntes rørt over den venlige Modtagelse, foer et Par Gange rundt i Stuen og begyndte saa med usfortrøden Iver at bide i Madamens Kjole.

„Nei, hvor den er sød, det lille Skind! og sikke morsomme smaa spidse Tænder den har,“ sagde Konen, og Manden mente, at den Tyr var der rigtignok ikke noget Ondt i, han blev nok flink med Tiden.

Mis blev endnu paa Skamlen, men var rasende i sit Underste over de Konster. „Na, saa det var det,“ mente med deres Tip, og jeg Tosskehoved, der troede, at de

tænkte paa at lave Mad til mig. Mon jeg skal gaæe i Spænd med det Spetakel? Hvad de Menneſter dog ogsaa kan hitte paa! Og nu ſeer han paa mig. — Han logrer med Halen, han vil nok give den Elſkvaerdige; ja, kom Du bare lidt naermere, min lille Ven, ſaa ſtal jeg viſe Dig, hvad Rattekløer vil ſige.“

Tip ſatte ſig ned, krabſede ſig lidt og ſaae igjen med nyſgjerrige, ſpillende Dine paa Ratten. „Na, det er jo en Muſſe! Saadan een bar min forrige Madam mig jo altid i, da jeg var ganſke lille. Nu ſtal jeg dog viſe mit nye Herſtab, at jeg godt kan krybe ind i en Muſſe, for jeg har da ogsaa ſaaet Opdragelſe.“ Og dermed ſtyrter Hvalpen lige ind paa Ratten. En forſtrækkelig Hvaſen underretter den om, at den har taget aldeles feil.

„Hvad er det? En Muſſe, der ſnakker? Det maa underſøges naeriere,“ tænkte Tip og ſpringer rundt om Mis, og ſtaaer nu lige foran den. Rattens ſkinnende Dine og tilbagelagte Dren ſtandsede den dog lidt. — „Hvor den Muſſe ſeer guaven ud!“ tænkte Tip; „men lad gaa, den har dog viſt Lyſt til at lege, for det maa da Enhver have. Jeg vil være elſkvaerdig og hjæffe lidt ad den.“

„Vil Du lade mig i Ro?“ ſvarer Ratten.

„Na, leg nu lidt, Du Tykſak,“ ſiger Hunden.

„Tag Dig i Agt, Klods — tre Skridt fra Livet!“

„Jeg ſkal ikke bide haardt, leg nu bare lidt, ſaa lader jeg, ſom jeg fanger Dig.“

Hunden ſpringer til, men et ynkeligt Hyl lyder nu i Bærelſet, for Mis har givet den et velment Drefſigen, og Tips Næſe bærer tydelige Spor af, at Ratten mente det alvorlig.

„Den aſtthelige Kat,“ ſiger Madamen, „ſkammer han ſig ikke over, at være ſaa ſlem mod den lille Hund.“ Mis bliver jaget ned ad Skamlen og kryber ind under Sofaen, hvor den beghnder at tænke over, at man ikke altid bør lade Hidſigheden løbe af med ſig.

Tip piber endnu og gnider med ynkelig Mine sin Næse paa Madamens Kjole. „Stakkels lille Hund! vilde han lege, og har den stygge, ælle Mis kradsset ham!“

„Ja, det er rigtignok en deilig Begyndelse,“ tænker Tip, „jeg gjorde den jo ikke noget; men jeg skal nok vare mig en anden Gang, for det svier affhelig paa Næsen.“

Mis er ogsaa meget høitidelig og bitter stemt. „Saa, nu er hele min Stilling ødelagt. Før var jeg ene om alle gode Sager; jeg kan sige, at jeg regerede her i Huset, og saadan en lumpen Hofkabale har paa een Gang fordrevet mig fra min bløde Skammel til denne Krog under Sofaen. Af ja, Menneffene ere uskjønsumme og yderst indskrænkede. Og af hvem er jeg bleven fordrevet? Af saadan en lille, styg, sort Djævel, der ikke engang har en ordenlig Hale, men en stumpet Tingest og stumpede Øren; men jeg skal vide at hævne mig.“

Til alt Held for Tip passede Madamen imidlertid godt paa, og saaledes strandede da alle de sorte Planer, som Ratten havde udruget i sit hevnjerrige Sind. Men Tiden mildner Sorgen og ogsaa Hevnfølelsen. Efter otte Dages Forløb var man kommen saavidt, at Hunden og Ratten kunde være alene sammen i Dagligstuen uden at gjøre Spektakler.

Tip paa sin Side vilde gjerne nok have sluttet Fred, men Mis antog altid en gnaven og fornærmet Mine. En Dag sidder den saaledes, som sædvanlig paa Skamlen ved Kaffeovnen, og lidt derfra er Tip i fuldt Arbeide med et Stoleben. „Saa, nu vil jeg lege, at det er et Kjødben,“ siger Tip til sig selv. „Det er rart for Tænderne, for de fløede saa æfelt. Jeg tænker Madamen skal blive rigtig fornøjet, naar hun seer, hvor godt jeg allerede kan bide.“

Og dermed gnavede den paa et Mahogni-Stoleben.

Men selv Stoleben kunne blive ensformige i Rængden, og Hvalpen beslutter sig til atter at gjøre et Forsøg paa at faae Ratten til at lege med sig.

„Hør Mis!“ — „Hvad Godt?“ — „Vil Du ikke lege lidt?“ — „Lad mig være i Fred!“ — „Leg nu lidt, Du maa gjerne rive mig en Smule, naar det ikke er formeget.“ — „Ja, jeg skal rive Dig, naar jeg bare turde,“ brummer Ratten, hvis Urgrelse endnu ikke har sat sig. — „Nei, lidt maa Du nok rive, men ikke rigtig for Alvor.“

Mis indhyller sig i fornem Tavshed, slikker lidt paa sine Poter, luffer Dinene halvt i, og ender med at falde helt i Søvn. Og den drømmer om andre og bedre Tider, om sin Elskede, som den saa tidt har prist i sin Miauen, og for hvem dens Hjerter slaar saa varmt, saa varmt! Sa saa varmt, at den synes at mærke det i hele sit Legeme, den synes aldrig, at den har følt det saa heft — men nu vaagner den op i Forstrækkelse, for Tip, der ikke sov, men var slittig i Lav med Stolen, styrter med en rasende Bjaeffen ind imod den. Og det var retignok paa Tiden, at den vækkede Mis, for den Frossenpind var lige ved at betale dyre Lærepenge for den Fornoielse at sidde ved Kaffeovnen. En Gnist var sløiet ud, og Haarene vare svedne paa den ene Side. I eet Sæt er Ratten ude paa Gulvet og ruller sig rundt for at slukke Ilden. Et Dieblik til, og det havde været for silde. Tip farer rundt og bjæffer af Glæde.

„Hvad skriger Du nu for?“ — „Na, jeg er saa glad, at jeg saae det tidnok, for ellers var Du da bleven stegt i Dit eget Fedt.“ — „Var det Dig, der hylede saaledes, at jeg glemte min Kjærlighed og vaagnede?“ — „Ja, det var det retignok.“

„Hør Tip, det var pent gjort af Dig, Du er i Grundden en stikkelig Fyr. Jeg fortryder, at jeg har kradsset Dig, men nu vil vi være Venner som to rigtige Ratter.“

„Nei hellere som to rigtige Hunde.“ — „Lad gaa, jeg troer selv, at Hundene ere nok saa stikkelige. Naar jeg nu bare ikke havde mistet alle Haarene paa den ene Side.“ — „Na, ikke Andet,“ sagde Tip, „gid det var mig, saa slap jeg maaskee for Badsterballen paa Løverdag.“

En Flodhest draber en Neger.

Fra denne Dag vare Hunden og Ratten gode Venner og levede fredelig sammen i Dagligstuen, og naar Mis engang imellem efter gammel Vane blev lidt misundelig paa Tip, saae Hunden blot hen til Kaffelovnen, og saa kom Mis til at tænke paa, at Tip i Grunden var en rigtig rar lille Fyr, som der med alle dens Uvaner dog var grumme meget Godt i. Og det skulde man altid gjøre!

Flodhesten.

(med Billede.)

Det Dyr, hvormed vi her ville gjøre vore Læsere bekjendt, kaldes Flodhesten eller Nilhesten og hører til samme Familie som Svinet, Hesten, Næsehornet og Flere; disse kaldes med et samlet Navn Dykhuderne, og Marsagen hertil er ikke vanskelig at gjætte. Nilhesten kan ikke blive meget stor; den kan opnaae en Længde af over syv Alen, altsaa er den saa lang som et temmelig stort Bærelse, og der vrimler af disse Dyr i de afrikanske Floder, som Nilen, Nigeren osv. Den hører just ikke til den Slags Amfibier, „som ikke kunne leve i Vandet og døe paa Landet,“ men den kan opholde sig begge Steder; den kan baade gaae paa Land og svømme i Vandet, ja, den kan endogsaa spadserere paa Bunden af en Flod og kommer kun nu og da op for at trække Veiret med en Pusten og Snøften, som ikke er behagelig at høre paa.

Den lever ikke af andre Dyr, men af Græs og Planter, og det er let at tænke sig, hvor meget et saa uhyre Dyr formaaer at ødelægge, naar det kommer ind i en Kornmark. Om Dagen opholder det sig i Floden, og om

komme En og blive dræbt; de vilde da strax skære et Stykke Kjød ud af den. Det gik imidlertid, desværre for dem, ikke som de havde ventet det. Flodhesten kom nok, og det var et ualmindelig stort og deiligt Dyr; den løb ogsaa ganske rigtig med Bryttet imod Snoren, saa at Brændet med Spydspidsen faldt og traf den i Ryggen; den segnede da til Jorden, og Negerne, som antog den for død, gik hen til den med en stor Kniv i Haanden og begyndte at skære i den tykke Hud. Flodhesten, der sandsynligvis kun var bedøvet og vaagne af Smerten, da de skar i den, foer pludselig op, kastede den nærmeste Neger omkuld og trampede ham tildøde, medens den anden Staffel hverken kunde komme sin Kammerat tilhjælp eller i sin Skræk vidste, hvad han skulde gribe til. I Diebliffets Fortvødselse styrtede han ned til Floben, men det rasende og blødende Dyr fulgte efter ham; han kastede sig da i Vandet, og, da han var en udmærket Svømmer, haabede han at kunne naae den anden Flodbred og der maaskee frelse sig. Muligvis havde det været klogere, om han var bleven iland og havde prøvet paa at undslippe, men Skrækken gjorde, at han ikke kunde tænke sig rigtig om, og han svømmede altsaa bort med sin Kniv i Munden. Bagefter ham sprang Flodhesten i Vandet og ikke alene den, men ogsaa to andre, en gammel og en ung Nilhest, formodentlig dens Mage og Unge fulgte efter, og Alle søgte de at indhente den Ulykkelige, som nu maatte svømme for Livet. Det lykkedes ham virkelig ogsaa at naae den anden Bred, men den var steil og klippefuld, det var ingen let Sag at klattre op ad de steile Stene — og bestandig kom de pustende, snøstende, opbragte og blodtørstige Dyr nærmere og nærmere. I sin Angst svømmede han langs Bredden for om mulig at finde et bedre Sted at lande paa, men der var intet; kun eet Sted var der en Klipperist, og ved at stifte Fingrene ind i den stræbte han at hæve sig op af Vandet. Men han var allerede træt af den lange Svømming og forpustet og mat; han kunde ikke

hæve sig op, han rev kun sine Fingre tilblods. Nærmere og nærmere kom Flodhestene — han forsøgte da det sidste Middel: stak sin Kniv ind i Næven, tog fat om Skaftet med begge Hænder og — ja, han hævede sig med en frygtelig Anstrengelse virkelig lidt op af Vandet. Men ak! det var dog forfildt. Inden han endnu havde faaet sit Legeme op over Overfladen, naaede det grusomme, saarede Dyr hen til ham, og med eet Vid af dets frygtelige Tænder bed den ham midt over, saa at han blødende sank tilbage i Floden og var død. Paa det vedføjede Billede vil man kunne see Stakken ifærd med at gjøre den sidste Anstrengelse for at frelse Livet.

I den store zoologiske Have i London er der to Flodheste, der, som man vel kan tænke sig, ved deres Ankomst for faa Aar siden vakte megen Opmærksomhed og fik Folk til at strømme til for at see dem. Buret, hvori de ere indsluttede, er meget stærkt og forsynet med anselige Bernstænger, for det vilde ikke være Spøg, om en saadan Herre kom løs og ud iblandt Folk. Vi skulle fortælle, hvorledes Englænderne fik den ene Flodhest, som de længe havde ønsket sig; det er næsten som et Eventyr.

Den engelske Konsul spiste engang hos Paschaen af Ægypten.

„Naa Konsul,“ sagde Paschaen pludselig, mens de sad ved Bordet; „saa De vil gjerne have en Nilhest?“

„Meget gjerne, Deres Høihed,“ svarede Konsulen.

„Og De troer, at Deres Dronning og Folket vilde blive glade ved en saadan Foræring?“

„Man vilde ansee den for en stor Sjeldenhed,“ sagde Konsulen. „Bore Naturforskere vilde, billedlig talt, modtage Dyret med aabne Arme, og Folket vilde strømme til for at bringe det sin Hyldest.“

Paschaen gav sig til at lee. „Godt,“ sagde han, „vi skulle forhøre os om den Sag.“ Derpaa dreiede han Ho-

vedet halvt over den ene Skulder mod en af sit Følge og sagde: „Lad Guvernøren af Nubien komme hid!“

Den, som fik denne Befaling, gjorde et dybt Buk og traf sig tilbage.

Nu skulde man jo troe, at Guvernøren af Nubien var i Kairo, hvor Paschaen selv var — men ingeniunde; han var hjemme hos sig selv i Nubien, det vil sige adskillige hundrede Mile borte. Denne tilshneladende meget simple Befaling indbefattede imidlertid Adskilligt. Buddet maatte nemlig afsted paa en Dromedar igjennem Saharas Ørken, derpaa i en Baad op ad Nilen, saa videre paa Dromedaren, atter i en Baad og igjen paa en Dromedar, indtil han kom til Guvernørens Bolig i Nubien og overleverede Paschaens Befaling. Dernæst maatte Guvernøren selv afsted i flyvende Fart med sit Følge paa Dromedarer og i Baade, og reise Nat og Dag, indtil han fremstillede sig for Paschaen, hvilket han gjorde med et dybt Buk.

„Guvernør,“ sagde Paschaen, og Alt hvad her foresaldt er Ord for andet rigtigt; „Guvernør, har De Nihilste i Deres Land?“

„Ja, Deres Hvihed.“

Paschaen betenkte sig et Dieblit og sagde da: „Lad Generalen over den nubiske Hær komme hid! Gaa saa!“

Der var det Hele. Guvernøren gjorde sit Buk og traf sig atter tilbage. Og atter gif det afsted paa Dromedar, i Baad, igjen paa Dromedar og saa fremdeles, indtil Guvernøren naaede hjem. Saa sendte han Generalen over den nubiske Hær afsted over Hals og Hoved ifølge den fyrstelige Befaling.

Paschaen, som godt vidste, hvor lang Tid en saadan Reise vilde tage og altsaa paa hvilken Dag Generalen vilde være i Kairo — og vee ham! om han kom senere — indbød atter den engelske Konsul til Tassel paa hin Dag.

Og ganske rigtigt kom Generalen, netop som Tasset var

endt. Diebliffelig førtes han frem for Paschaen og luffede Dinene af bare Erbødighed.

„General,“ sagde Paschaen uden at tage den Pibe, han havde begyndt at ryge, ud af Munden, „jeg hører, at Du har Flodheste i Dit Land.“

„Det er vel sandt, Eders Høihed, men —“

„Bring mig en levende Flodhest, men et ungt Dyr. Gaa saa!“

Og dette var Alt, hvad der foregik ved den Leilighed. Befalinger, der gives paa en saadan Maade, holder man i Reglen ikke af at lade være at udføre, og et Antal udvalgte Mænd sendtes derfor ogsaa ud for at fange en Nilhest, saa saare Generalen var kommen vel hjem. Men med alt dette var Sagen ikke saa lige at gaae til; thi unge Nilheste findes ikke allevegne, og, naar de endelig findes, lade de sig ingenlunde fange saa let som en Mus eller en Frø. Smidlertid stod Lykken Jægerne bi. De kom til et Eted, hvor en ung Nilhest opholdt sig; ved deres Ankomst sprang den i Floden; men saasnart den kom op til Vandets Overflade, huggede En den en Baadshage i Siden. Derved opholdtes den lidt, netop længe nok til at et Par Andre kunde slaae Armene om dens Hals og bringe den, med de Dvriges Hjælp, op i Baaden.

Den værste Del af Arbejdet var nu overstaaet, og i Ro og Mag begave de sig paa Reisen til Paschaen. Men saa indtraf der en Banffelighed. Nilhesten bar sig ad som et spædt Barn og kimsede ad alt Andet end Mælk og var ikke at formaae hverken til at æde Kjød, Fisk, Hø, Korn eller Græs.

Da den altsaa vilde have Mælk, fik den det ogsaa; men for det Første var det saa varmt, at Mælken løb sammen, naar de førte den med sig; for det Andet vilde den kun have nymalket Mælk, og endelig skulde den have saa store Masser, at der ikke var Andet for dem at gjøre end tage Kørerne i de Landsbher, de kom forbi. Derved fik

rigtignot Beboerne Lov til at undvære Melk — men Paschaens Milhest skulde have Melk, og saa var den Historie ude. Efterhaanden som Køerne ikke vilde give mere Melk, satte de dem iland og tog andre, og i Fartøiet tog de Køerne ombord.

Paa Reisen til Europa levede den ligeledes saa godt som alene af Melk, dog fik de den ogsaa til at nyde andre Ting, og nu æder den Hø og Græs ligesom dens Kammerater.

Den boer som sagt i sit store Indelukke, hvor der er en lille Dam, og den er ikke god at komme nær. Engang stak den for Exempel Snuden lige ud imellem Jernstængerne, og en af de Besøgende troede, det skete for at blive klappet. Og han klappede den paa Snuden. Men det smagte ikke Flodhesten; med en vældig Snøften løb den med saadan Kraft mod de tykke Jernstænger, at Følk forstrækkede spredte sig om til alle Sider.

En Hevn i Konstantinopel i 1650.

Lidt Nord for Skutari midt i Bosporns ligger en lille Øgruppe, der ligesom afgiver en Bagt for Indløbet til Konstantinopel. En af disse Øer bærer Navnet: den unge Piges Grav. Fra gammel Tid af have sorgelige Minder knyttet sig til dette Sted, og det er ikke saa længe siden endda, at den overtroiske Gondolfører frygtede for at nærme sig det med sit lille Fartøi. Man fortalte, at henimod Aften, naar det var stormfuldt Veir, kunde man derude høre dybe Suk og djævelske Skrig; det var Aanderne af de Sultaner, som vare blevne dræbte af deres oprørske Undersaat-

ter og som nu ligeoverfor den By, der havde været Bidne til deres Herlighed, begræd deres tabte Magt og Glands. — Paa dette Sted skulde de første Kristne sig for deres Forsølgere, og senere blev paa den ensomme D begaaet mangen skjændig Misgjerning, hvorom man kun sagte mumlede, men som aldrig ret kom for Dagens Lys.

Paa den Tid, da den Begivenhed indtraf, som vi her skulle fortælle, var Mahomed den Fjerde Sultan i Tyrkiet. Han laa i bestandig Kamp med Venedig og Polen, og maatte derfor ofte overlade Regeringen til sin Stordvisir, Soleiman. Det var en farlig og ansvarsfuld Post, men Soleiman bestyrede sit Embede fortræffelig, han var en tapper Krieger og en begavet Statsmand — han vilde have været lykkelig, dersom han kun ikke havde begaaet een Gjerning, der besmitte hans Navn og for bestandig maatte nedkalde Forbandelsen over ham.

Førend Soleiman blev udnævnt til den vigtige Post, som han senere beklædte, havde han deltaget i Beleiringen af en græsk Stad. Han var en af de Første, som besteg Muren, og Leanira, en ung Grækerinde, var Lønnen for hans Tapperhed. En Datter var Frugten af denne Forening. Faderen kaldte hende Fatme, men der var heller intet andet Muhamedansk ved hende end Navnet. Thi hendes Moder, som hun tidlig mistede, havde begyndt at oplære hende i Kristendommen, og Renheden af denne Lære havde tiltalt den unge Piges Hjerter.

Nogle Aar efter Datterens Fødsel havde Soleiman paa sin Hustrus Bønner taget til sig en otteaarig Dreng, som var en Brodersøn af Leanira, og som ved Faderens Død var bleven berøvet sin Støtte. Demetrius, saaledes hed han, blev opdraget sammen med Fatme; deres Tro var den samme, ligesom deres Lege, deres Glæder og deres Sorger. Den stakkels Moder kunde dengang ikke ane alle de Farer, som dette Barndomsvenskab vilde fremkalde. — Tolv Aar gammel maatte Demetrius forlade Haremet;

den lille Fatme var utrøstelig over Bennens Bortgang; men kort Tid efter maatte hun udghe endnu tungere Taarer — hendes Moder døde.

Soleiman blev Bisir, og hans første Omfjerg gjaldt at fikke sin Magt. I sine ærgjerrige Drømme vilde han see sin Dattersøn paa Konstantinopels Trone — han bestemte sin Datter til at blive Sultanens Hustru. Og forat hun kunde blive en saadan Ære værdig, lod han hende undervise i Koranen, Muselmandenes hellige Skrift, og lod hende lære de Færdigheder, som mest kunde tiltale hendes tilkommende Herre: at dandse og skrive Vers. Men Fatme lod sig ikke lede vild af Islams Lærdomme; hun erindrede sig sin Moders sidste Ord, da denne paa sin Dødsfjeng sagde til hende: „Min Datter, Du er en Kristen; paa Jorden er Dit Navn Fatme, men i Himlen hedder Du Maria: jeg har døbt Dig. Min Tro er den eneste sande, min Datter, ved den alene dør man uden Had og uden Frygt, saaledes som jeg. O, Maria, lov mig ved Alt, hvad der er os begge helligt, at Du aldrig vil ægte nogen Muselmand.“

Imidlertid voxede Fatme til, livlig som en Grækerinde, skjøn som en Muhameds Datter. Om hende kunde man have sagt, som der staaer i en arabisk Sang: „Naar hun gaaer forbi, er Sølven misundelig over hendes slanke Væxt, og Rosen bøier sig skamfuld ved at see hendes Rinders Rødme.“

Soleiman, der var stolt af sin skjønne Datter, ventede med Utaalmodighed det Dieblif, der skulde befæste hans Magt — da pludselig den Efterretning indtraf, at Østerrig, fjed af sine overmodige Naboers Undertrykkelse, rykkede frem imod Konstantinopel. Sultanen betroede Soleiman en Hær paa halvtredstusindstyve tusind Mand.

„Bisir,“ sagde han til ham, da de sidste Gang talte sammen, „jeg overlader Dig en kort Tid min Plads; udfyld den vel; jeg giver Dig mine Tropper — forglem ikke, at Du bør seire. Du fjender mine seierrige Forgængeres Sæd-

vane. Dersom Du seirer, kan Du bede om, hvad Du vil, dersom Du taber, saa tag denne (han gav ham en prægtig Silkesnor*), og Du behøver ikke at vente paa nærmere Befaling fra mig for at fuldføre den, jeg herved giver Dig."

Visiren bødte sig til Jorden og gif. Han kaldte Demetrius til sig og overgav ham sit Embede at bestyre i sin Fraværelse. Thi Demetrius var bleven en dygtig ung Mand, og Soleiman vilde desuden aldrig have taget Hensyn til deres Slægtstaf, dersom han ikke havde troet ham Posten voksen.

En Dag — det var omtrent en Maaned efter Visirens Afreise — sad Demetrius sysselsat med sit Arbejde, da en Slave traadte ind og sagde, at Fatme var farlig syg, og at man frygtede for hendes Liv.

„Herre!“ vedblev Slaven, „sværg mig, at I vil bevare en evig Tavshed.“

„Jeg sværger!“

Ved disse Ord løste Slaven sit Belte og gav Demetrius et Brev, der var skjult i en Fald af hans Klædning. Demetrius brød Seglet og læste:

„Demetrius, Gravens Engel har berørt mig med sin Binge; jeg døer. Til Dig betroer jeg min sidste Bøn. Lad mig blive begravet hos min Moder; thi nu, da min Fader er borte, skal Du jo sørge for min Fordefærd. Siig til min Fader, naar Du seer ham — og ah! hvis Du nogensinde seer ham, at jeg døde idet jeg elskede ham. Farvel . . . det er saa tungt, at en Mur fjerner os fra hinanden, og at snart Graven vil skille os for steds . . . Forglem mig ikke . . . Farvel!“

*) De fornemme Muhamedanere kvæle sig i en Silkesnor, som Sultanen sender dem, naar han ønsker deres Død.

Brevet faldt ud af Demetrius's Haand. Et Dieblif stod han tavs og bedøvet og stirrede hen for sig, pludselig vaagneede han op ligesom af en dyb Søvn:

„Slave, tag denne Pung, mit Guld, mine Juveler, bestik Bagten, om det er nødvendig, men inden en Time vil jeg see Fatme . . . Fatme eller Dit Hoved!“

Kort efter kom Slaven igjen. „Herre! følg mig,“ sagde han.

Tavs fulgte Demetrius sin Veiviser. De komme til Haremet — der er ingen Vagt; thi Guldet har fjernet den. En ung Pige fra Abysfinien kommer alene og aabner Porten paa et givet Tegn — Demetrius befunder sig i Fatmes Bærelse.

Den unge Pige laa udstrakt paa Hynder; en let Søvn holdt hendes Dine tillukkede, og kun hendes svage Andedædt tydede paa, at hun endnu levede. Den unge Abysfinerinde vilde gaae.

„Bliv!“ sagde Demetrius.

Nogle Dieblifke betragtede han i Tavshed dette afmagrede Ansigt, som Solens Straaler, der faldt igjennem et rødt Forhæng, farvede med et Purpurskær. Hans Blik gjenkjendte ikke mere den forrige Fatme; men store Taarer viste, at hans Hjerte bestandig gjenkjendte hende.

Endelig aabnede den unge Pige Dinene, et svagt Skrig udtrykte hendes Glæde og hendes Frygt.

„Demetrius,“ sagde hun paa Græst for ikke at blive forstaaet af Slavinden, „hvorfor vil Du saaledes udsætte Dit Hoved? Vil Du da, at jeg ogsaa skal døe af Sorg for Din Skyld?“

„Nei! vær rolig; nei, Du skal ikke døe. Min Gud! efter otte lange Aars Adskillelse at skulle gjensee Dig i denne Tilstand. Stakkels Fatme, Gud vil ikke tage Dig bort. I den Alder dør man ikke . . . hvor Din Haand er brændende!“

Den unge Pige trak sin Haand tilbage med Skræk.

„Hvad feiler Dig dog?“

„Fly, fly mig, som jeg havde Besten!“

„Hvorfor?“

„Ogsaa Du vil døe!“

„Vilbe min Skjæbne da være saameget at beklage, Fatme?“

Den unge Pige kastede et Blik paa Demetrius, i hvilket ufrivillig Glæden afmalede sig.

„Jeg lider mindre, jeg aander mere frit; har Du hørt Noget om min Fader?“

„Din Fader har erobret Fæstningen Baradin. Syffen begunstiger vore Vaaben.“

„Min Fader Seierherre! Du, Demetrius, hos mig! Nu kan jeg døe glad!“

„Du glæder Dig ved hans Seire? Fatme, jeg vilde sørge mindre over Din Død end over en af Bisirens Seire.“

„Al! saa holder Du kun lidt af mig, eller ogsaa hader Du min Fader!“

„Nei, jeg elsker ham; men Dig, Fatme, langt mere.“

De vare begge tavse nogle Dieblkke.

„Hvad kunne dog disse Ord betyde, Demetrius? — Du tier?“

„Jeg burde maaskee have gjort det.“

„Du skjuler en Hemmelighed for mig, Demetrius — har jeg nogensinde skjult Noget for Dig?“

„Nei, kun Et.“

„Hvad er det da?“

„Lov mig at sige det, saa skal Du faae Alt at vide; min Hemmelighed afhænger af Dit Ord.“

„Jeg lover det.“

„Fatme,“ sagde han med skjælvende Stemme, „holder Du af mig?“

Den unge Pige bøiede Hovedet:

„Tvivler Du derom, Demetrius?“

„Du elsker mig! Ja, jeg haabede det, mit Hjerte sagde mig det, og dog — frygtede jeg derfor. Hør mig nu. Du veed, at jeg er Din Faders Fortrolige, derfor kjender jeg ogsaa hans ærgjerrige Planer. Mahomed har lovet Bisiren, at dersom han vender med Seier tilbage, vil han give ham, hvad han beder om. Din Fader vil, dersom han feirer, bede om, at Du maa blive Sultanens Hustru! Forstaaer Du nu, at jeg kunde frygte for hans Seire?“

„Demetrius,“ sagde den unge Pige høitidelig, „jeg har lovet min døende Moder aldrig at ægte nogen Muselmand, og det skal jeg aldrig forglemme. Jeg lover Dig, at dersom Gud lader mig leve, da vil jeg aldrig tilhøre nogen Anden end Dig; det skal jeg heller aldrig glemme. Farvel, Demetrius, gaa, thi Du maa sørge for Din Sikkerhed. Denne Slave er mig hengiven; ved ham vil Du kunne skrive til mig. Farvel!“

Hver Dag bragte Slaven et Brev fra Fatme til Demetrius, og hver Dag fik han et tilbage til den unge Pige. Saaledes gik en Maaned hen, og Fatme var fuldkommen helbredet. En Dag modtog hun disse Ord:

„Fatme, Din Fader har feiret! Han vender tilbage. Hører Du! De syv Taarnes Kanoner tordne! De forkynde hans Seier og vor Undergang! . . .“

Nogle Dage efter vare Konstantinopels Gader bestrøede med Blomster, Krigsmusik gjenlød over hele Byen, og Trompeterne lød til Ære for den feierrige Soleimans Tilbagekomst.

Ved Stadens Port kom Demetrius Bisiren imøde. Hans Mine var forvirret, og han vovede ikke at høre Diet til den stolte Minister. Bisiren bemærkede det, men han var langt fra at kunne ane Grunden dertil. Demetrius fulgte Seierherren til Sultanens Palads.

Soleiman blev modtagen med store Æresbevisninger af Mahomed, der venlig løstede ham op, da han kastede sig paa Knæ, og sagde:

„Vifir! Du har trofast opfyldt Profetens og min Befaling, at bekæmpe de Bantro og bringe mit Herredømme Seier. — Hvad vil Du, at jeg skal give Dig?“

„Herre, jeg har kun een Gunst at bede om. Den Gævmildhed, der som en evig Strøm vælder ud fra Dine Hænder, har givet mig Rigdom; den Lykke at være Din Vifir, er mere end Alt, hvad jeg har kunnet ønske mig. Jeg har kun een Bøn tilbage — det er en Faders Dufte og en Faders Lykke: jeg har en Datter, og jeg troer hende værdig at tilhøre Dig.“

„Dit Dufte er min Billie — før Din Datter til mig.“

Demetrius blev bleg; en iskold Gysen gik igjennem hans Legeme; han maatte støtte sig til en af Søilerne.

Alt! tænkte han, dersom Fatme sætter sig imod Sultans Befaling, hvor vil hun da ikke gjøre sin Fader forbitret! Dersom hun siger, at hun er en Kristen, en Kristen! i disse fanatiste Tider! Hvilke Pinfler vil hun da ikke komme til at udholde! Dersom hun ikke skjuler sin Kjærlighed — dersom man opdager den — Min Gud! Døden vil ramme hende! — den ville vi dele med hinanden. Men, vil hun, den svage Kvinde, have Kraft til at modstaae sin Fader? Hvor jeg lider forfærdelig!

Da Sultanen ventede Fatme, befalede han sine Hofmænd at fjerne sig. Men Demetrius hørte Intet. Fortabt i sin dybe Smerte blev han tilbage; hans Dine saae Intet — man skulde have anseet ham for en Billedstøtte. Sultanen bemærkede ham; nogen Tid betragtede han ham i Tavshed. Endelig vaagnede Demetrius af sin Bedøvelse og kastede et forfærdet Blik omkring — han seer sig alene foran Sultanen.

„Demetrius, hvad feiler Dig?“

„Herre, Anstrengelsen . . . havde gjort mine Dine tunge. Jeg havde ikke hørt Eders høie Befaling.“

Og idet han kastede sig ned foran Sultanen vilde han gaae bort. I dette Dieblif blev Forhængen trukket tilside,

og Soleiman traadte ind med sin Datter ved Haanden. Ved Synet af hinanden kunde Fatme og Demetrius ikke tilbageholde en ufrivillig Bevægelse af Forundring og Skræk. Sultanen bemærkede det, og en Mistanke steg frem i hans Hjerte. Demetrius trak sig tilbage.

Den skjældvende Fatme blev ført frem for Sultanen.

„Skjønne Fatme, skjul ikke Dit heilige Ansigt for mine Dine.“

Den unge Pige havde frygtsomt sit Slør. Mahomed blev fortryllet og betragtede hende med Forbavselse — aldrig havde han seet et skjønnere Væsen for sine Dine.

„Herre,“ sagde Bisiren, „Din Slave staaer for Dig!“

To Taarer glindsede ved disse Ord i Fatmes lange Dienhaar, hun saldt paa Knæ foran Sultanen og raabte:

„Herre! Du er god, Du er retfærdig, tilgiv mig! Lad mig ikke bryde mit Ord. Min kristne Moder har ladet mig sværge, at jeg aldrig vilde ægte nogen Muselmand — det Ord, man giver en Døende, er helligt. Ogsaa jeg selv er en Kristen; min Moder har døbt mig, og min Religion forbyder mig at være Din Hustru.“

„Kristen!“ raabte Bisiren; „Nederdrægtige! en Bisirs Datter, min Datter — Kristen; hvilken forfærdelig Skjændsel — jeg forbander Dig!“

„Jeg har en anden Fader i Himlen, han vil velsigne mig.“

„Fatme,“ svarede Sultanen venlig, „jeg har ikke for Skik at tvinge Nogen til Kjærlighed, og jeg troer at gjøre den en Gæde, som jeg foretrækker. Jeg aner en anden Grund til Dit Afslag, thi jeg kan ikke troe, at Du, saa oplyst som Du er, skulde dele en Sekts Vildfarelser, som dyrker tre Guder. Der er ingen Gud uden Gud, og Muhamed er hans Profet. Det er vor Tro; det er den eneste sande. Tilbed Din Faders Gud, Fatme; Du er altfor smuk og altfor god til at være en Kristen — jeg er ikke vred over Dit Afslag; thi Du har en anden Kjærlighed

— Du slaaer Dinene ned, — han, som Du elsker, var her i dette Dieblif. Jeg vilde have været lykkelig ved at leve sammen med Dig; men det vilde have været skjændig at tvinge et Hjerte, som Kjærligheden allerede har beseiret — ægt da Demetrius."

"Nei! thi han skal døe!" sagde Bisiren mørk.

"Rolig Bisir! her er det mig, som befaler — Fatme, jeg sætter kun en eneste Betingelse for Dig som for ham: bliv Muhamedaner; Muhameds Gud, som bliver Din, haaber jeg, vil paa Dommens Dag lønne mig, fordi jeg gav Afkald paa den skjønne Fatme forat aabne hendes Dine for den hellige Korans Lys. Naar Demetrius og Du have affvoret Eders Vilsfarelser, kom da til mig og modtag mine Befalinger."

Soleiman gif bort med sin Datter; hans Dine lyuede af Forbittrelse. Saaledes at see sine ærgjerrige Planer tilintetgjorte, de Planer, som for bestandig skulde have befæstet hans Magt!

Den opbragte Muselman indelukkede sig ved sin Hjemkomst i sit hemmelige Gemak. Det gjorde han altid, naar han rugede over en mørk Plan. Han gif frem og tilbage med lange Skridt, og fra Tid til anden knyttede han Haanden om Hestet paa sin Datagan. Endelig, som om han nu havde fattet en pludselig Beslutning, gif han henimod Døren:

"Jør Demetrius hid!" befalede han.

Man underretter ham om, at Demetrius ikke er kommen tilbage til Paladset, man veed ikke, hvor han er bleven af.

"Søg ham op! Konstantinopels Porte skulde lukkes, Havnen skal spærres, Ingen maa komme ud uden Ordre fra mig!"

Slaven fjerner sig; han bliver kaldt tilbage:

"Bring den kristne Pige herhen!"

Fatme føres ind. Hun nærmer sig med Ærbødighed men med rolige Trin, og hendes Ansigtstræk tyde paa en fast Beslutning.

„Vantro! Ægt Sultanen, eller dø!“

„Min Fader, jeg elsker en Anden.“

„Du elsker? Beed Du hvem? Et Dig!“

„Han er dødt! Det forbauser mig ikke; jeg ventede det. Du mener derved at faae mig til at ægte Sultanen. Nei! For min Fader kunde jeg offre det Liv, som han har givet mig; men min Sjæl kan jeg kun give Gud. Jeg ægter aldrig nogen Muselman.“

„Demetrius idetmindste skal Du aldrig ægte! — Soldater! bring denne Vantro til Skutari=Den, og med Eders Liv indstaae I mig for, at hun aldrig kan gjensee sin nedrige Veiler.“

„Å! Du bedrager mig, min Fader! Han er ikke dødt — Du lever endnu Demetrius!“

Visiren kastede ved dette Navn et vildt Blik paa sin Datter.“

„Tilgiv mig, Fader, dette Hjertesuk! det var ikke for at trodse Dig.“

Breden forhindrede Soleiman fra at svare; han saldt tilintetgjort tilbage paa Divanen og gav ved Tegnet tilkjende, at man skulde føre Fatme bort. Da han var kommen til sig selv, steg han op paa Paladsets Terrasse; — langt borte faae han en Baad med et hvidt Seil — den styrede mod Skutari=Den.

Fatme kom dertil. Et usfelt Telt bagved et Klippestykke blev Opholdsstedet for en Visers Datter. Soldater bleve posterede rundt om med Ordre til at fyre paa Enhver, som nærmede sig. — Forstødt af sin Fader, berøvet sin Veiler og alene med sin trofaste Abysfinerinde tilbragte Fatme her sine Dage med at begræde Demetrius. Hun vidste, hvorvidt Raseriet kunde bringe hendes Fader, og hun tvivlede ikke om, at dersom han kunde faae Demetrius i sin Magt, vilde han lade ham bøde haardt for sin ulykkelige Kjerlighed.

Den unge Mand havde dog unddraget sig Solei=

mans Hævn. I Begyndelsen skjulte han sig hos en Ven, og her fik han Fatmes sørgelige Skjæbne at vide. Han gik i en lille Baad og seilede til Skutari forklædt som Gondolfører. Hver Dag seilede han frem og tilbage foran Den, hvor hans Veninde sukkede; men han saae aldrig Andre end vagtsomme Soldater, hørte aldrig andet end deres Raab om at sjerne sig fra Kysten.

Den unge Græker ventede under sin Forklædning, til Stormen lagde sig, og Haabet, som sidst af Alt forlader det lidende Menneske, forlod aldrig hans Hjerte. I Forventning om, at hans Stemme kunde naae Fatme, gjentog han ofte denne græske Søndagsang:

„Seg vil kjæmpe med Eder, blaa Vølger, dersom i ville bringe mig til min Elskede! Langt fra Landet sukker jeg; blaa Vølger, bring idetmindste mine Suk til hende. Siig hende, at jeg er hende tro, at jeg er bedrøvet, og at jeg vil græde indtil den Dag, da I, blaa Vølger, bringe mig til hende.“

Saaledes forløb en Maaned, og Demetrius havde været saa heldig at undgaae Bisirens Brede; men Fatme havde han aldrig seet et Dieblit blandt alle de Mennesker, som bevægede sig paa Den. Opflammet af Kjærligheden besluttede han at offre sit Liv for blot en eneste Gang at gjensee den unge Fange.

Henimod Midnat steg han i en Baad. Hævet var roligt, og Natten var mørk. Demetrius styrede, skjult af Mørket, henimod Skutari-Den. Han roer langsomt og forsigtig for ikke at forstyrre Vandets Ro; men Bagten vaager, man opdager ham . . . et Lyn glimter, og en Kugle rammer hans Hue. Skuddene fordobles, medens en Baad lægger ud fra Kysten forat forfølge den dristige Demetrius. Men den unge Mand gjør en hastig Vending med sit Fartoi, fordobler sine Anstrengelser og undkommer i Mørket, der skjuler ham for hans Forfølgere.

Bisiren blev strax underrettet om Baadens Nærmelse,

og han kunde let gjette, hvem Baadsmanden var. Paany bleve Konstantinopels Porte lukkede og Afgangen til Havnen bevogtet. Rasende over Demetrius's Dumdriftighed, og over at en Kristen havde vovet at kuldkaste hans stolte Planer ved at nære en saa uslukkelig Kjærlighed til hans Datter, befalede Soleiman paany, at man skulde gribe hans fordums Sekretær, og uhyre Summer blev satte paa hans Hoved.

Demetrius hørte, at der var lovet en Belønning til den, som kunde gribe ham. Fra dette Dieblik af tav Blodets Røst i hans Indre, og han tænkte kun paa at forsvare sig; selv eiede han en uhyre Formue — nu vilde han vove en Kamp imod Soleiman. —

De tyrkiske Hære begynde at trænges tilbage af Øst-rigerne, de tabe flere Slag, og Tjenden har Fremgang. Demetrius benytter sig heraf; han uddeler Guld blandt Soldaterne omkring Konstantinopel og ophidser dem mod Bisiren.

„Det er ham! det er Soleiman, som er Skyld i alle vore Ulykker!“ raaber man fra alle Sider. Bisirens Hoved eller Sultanens.

En Deputation affendes til Mahomed forat forkynde ham Hærens Dnske.

Men Bisiren har faaet at vide, at det er Demetrius, som staaer i Spidsen for Hæren, og at det er ham, som er Skyld i Oprøret. Han iler op paa Terrassen af sit Palads og seer omkring sig — tilvenstre seer han den tyrkiske Hær rundt omkring Fæstningen — tilhøire Skutari-Den — en strækkelig Hævntanke viser sig i dette Dieblik for hans Sjæl. Demetrius, Gondolføreren, som nu er i Spidsen for Hæren, kan han ikke naae; men Fatme, — hans Datter, den uskyldige Marsag til Oprøret — hun er endnu i hans Magt. Han kan — men Faderhertet tøver endnu og ghyser tilbage for at ramme Datteren; da hører han langt borte Skrigene:

„Bisirens Hoved!“ raaber man, „Bisirens Hoved!“ Han tøver ikke mere. I sit Raseri vil han berøve Deme-

trius det Eneſte, ſom han endnu kan berøve ham, Frugten af Seiren. Demetrius vil naae Viſirens Hjerte, — ſaa maa han gaae gjennem Datterens. Hadet ſeirer over Kjærligheden, ſelv over Faderkjærligheden.

Han løber til ſit Værelſe og kalder paa en af ſine Officierer, Feidji Allah, ſom pleier at udføre hans hemmelige Hevn; han aabner et prægtigt Etui i hvilket ligge flere ſmaa Fioler eller Flaſker af Kryſtal. Han underſøger den ene efter den anden. Endelig farer et djævelſk Smil over hans Anſigt, da han læſer paa Udſkriften dette Ord: Soleimani. *) „Gaa!“ ſiger han til Soldaten, „bring denne Gift til Fatme, og paa Navnet vil hun kunne ſee, at den kommer fra Soleiman.

Et Dieblik efter ſprænges Paladsſets Porte; et Sendebud fra Mahomed giver Viſiren en Silkeſnor. Soleiman kyſſer med Erbødighed Sultanens Gave, falder paa Knæ med Anſigtet imod Mekka, beder en ſagte Bøn og befaler ſig Gud i Bold. Dernæſt vender han ſig til Officieren: „Sultanen forlanger en trofaſt Undersaats Hoved,“ ſiger han; „jeg modtager med Erbødighed hans hellige Billie, thi det er Guds Billie — men det er ham ſikkert ligegyldig, hvor mit Hoved falder. Jeg beder — det er en Døendes Bøn — at min Dom maa blive udført paa Terrassen af mit Palads.

Man ſpøiede ham i dette Onſke. Viſiren ſteg med ſikre Trin opad den Trappe, ſom førte ham til Døden. Da han kom derop, kaſtede han Blikket ud over Boſporus, et djævelſk Smil gled hen over hans blege Træk, og idet han gav ſit Hoved hen til den ſkjæbnsvangre Snor, ſagde han:

Jeg kan døe; thi jeg døer hevnet!

Viſirens ſidſte Blik havde ſeet Feidji Allahs Vaad lande ved Fatmes Fængſel, medens langt borte flere Vaade

*) Et arabifk Navn paa en Slags Gift.

styrede henimod Skutari=Den. Faa Diebliffe efter var Soleiman ikke mere.

Bisirens Sendebud kunde ikke uden Rørelse see den unge Pige og vendte Hovedet bort, da han overrakte hende Soleimans Bud. Fatme læste med Ærbødighed Faderens Befaling, tog Fiolen og mumlede sagte idet hun tømte Giften: „Staffels Demetrius!“

„Siig til min Fader“, sagde hun til Officieren, „at jeg har adlydt, og at jeg vil bede min Gud om at forlænge hans Dage.

„Din Fader, Fatme? Han lever ikke mere.“

„Hvad siger Du?“

„Oprøret har forlangt hans Hoved, og Sultanen har givet det. Demetrius, Ophavsmanden til Urolighederne, triumferer i Konstantinopel.“

„Ak! det er for sent! Jeg føler Giften i mit Legeme, Kulden griber mig, jeg døer! — uden at gjensee ham! Trofaste Slave — giv mig Din Haand; tag denne Ring og giv den til Demetrius — siig ham —

Kareslag lade sig høre, Fatme standser, Soldaterne gribe deres Vaaben, men lægge dem atter, da de gjenfende deres Kammerater, som stige iland med Raabet: Seier, Seier!

Demetrius var i Spidsen for dem, han ankom til Teltet, da Fatme udaandede sit sidste Suf. Ved Synet af ham hævede hun sine døende Dielaag, lagde Haanden paa Hjertet og — var ikke mere.

Snart var der atter ensomt paa Skutari=Den. Men ofte saae Sømandene, naar de seilede forbi, igjennem Træerne en ung Mand, der knælede bedrøvet paa en lille Jordhøi — det var Demetrius! Siden den Tid havde Skutari=Den intet andet Navn end den unge Piges Grav.

Studenten paa Kvisten.

Der var engang en fattig Stympær, som Ingenting eiede og Ingenting var, ja det vil da sige, han var nok Student, men det er jo det Samme som Ingenting. Hvis han nu havde været en rigtig Student, saa havde han passet sin Bog, var blevet en meget klog Mand, maaskee Præst eller Doktor, og saa havde man ikke kunnet kaldet ham for Ingenting. Men det var netop Ulykken, at han ikke gad læse, han vilde kun skrive, og det gjorde han ogsaa. Endskjøndt han Intet eiede, skrev han om Alting og lavede Vers, saa det stod efter. Men det var ikke Alt, hvad han skrev, som Folk syntes godt om, og saaledes begav det sig da sommetider, og ikke saa sjældent endda, at Ingen vilde købe hans Skrifter, og det var meget ubehagelig; thi saa fik han jo ingen Penge og følgerig heller ingen Mad — men Alt dette kunde dog ikke kurerer ham. „Vil man være en rigtig Digter, maa man stundom sulke lidt,“ sagde han til sig selv, „og jeg er en rigtig Digter. Vel er jeg ikke paa nogen grøn Gren, men jeg er dog paa en ganske god Kvist,“ og saa loe han over sin egen Vittighed. Men det skulde han ikke have gjort; thi Bryggeren tog den Sag paa en anden Maade.

Nede i samme Hus boede nemlig en Brygger, og det var af ham, at Studenten havde leiet Kvistværvelset. Den Dag var det netop den første i Maanedens, og Bryggeren havde ikke faaet sin Veie, skjøndt det var helt hen paa Eftermiddagen. Derover var han nu meget gnaven; det allerbedste Døbbeltøl vilde ikke smage ham, og i sin Mærskumpibe kunde han ikke holde Ud af bare Ergrelse. Nu skulde

man jo ikke troe, at Bryggeren trængte saameget til Penge, og det gjorde han heller ikke; thi han havde adskillige Poser fulde af Specier i sit Skab, og den eneste Ting han lavede, nemlig *Ol*, kjøbtes af alle Menneſker, ſaa at han behøvede ikke at ſulte ſom den ſtakkels Student. Men det tænkte han ikke paa, han ſpekulerede blot paa at ſaae Penge ind, for det var han nu vant til. Endelig kunde han da ikke ſtyre ſig længere, men traſtede op paa Kvisten, og uden ſaa meget ſom at banke paa Studentens Dør ſmækkede han den op, og der ſtod han da puſtende og ſtømmende og ildrød i Hovedet.

„Maa jeg bede om min Leie for December,“ brølede han og ſpyttede paa Gulvet for at viſe, at han var i ſin fulde Ret.

„Gud bevares,“ ſagde Studenten og foer op af Stolen, „hvor De er varm, Hr. Bært; maa jeg byde Dem et Glas Vand?“ og ſaa rakte han ham i ſin Befippelſe Blækhuſet.

„Jeg vil have mine Penge,“ ſkreg Bryggeren og ſmækkede Døren i, ſaa at den nær var gaaet ud paa den anden Side.

„Penge!“ ſagde Studenten og kløede ſig bag Øret, „ja, det er rigtignok det Eneſte, jeg ikke har; men bi lidt, her er Noget, der er ligesaagodt. „See her,“ ſagde han, og trak en hel Del Skrifter ud af Stuffen, „tag det Altsammen og lad mig blot boe denne Maaned ud.“

„Ikke ſaameget ſom en Dag,“ ſagde Bryggeren. „Ja naar I endda kunde ſkrive mig en Bog om at lave *Ol*, eller — lad mig ſee — ja, om *Ol*, eller ſaadant Noget, ſom der var Fornuft i, ſaa ſik det at være; men dette Brøvl om Roſer i Maaneſkin og denne Politik, hvad det nu hedder, det duer ikke.“

„Jeg kan lave Dem et Eventyr ſtrag,“ ſagde Studenten, „om hvad det ſkal være, naar jeg bare maa blive Maaneden ud.“

„Om hvad det skal være!“ gjentog Bryggeren, „det var som Pokker. Ja, det er det Samme,“ sagde han derpaa og grinede polidisk, kan I lave mig et rigtig godt Eventyr om — — om — — lad mig see — — om Ost og Pølse for Exempel, saa skal I min Sandten faae Lov til at blive, og saa skal jeg forære Jer en Ost og en Pølse ovenikjøbet, men kan I inte, saa skal I herut!“

„Lad gaae!“ sagde Studenten, og saa satte han sig ved sit Bord, og Bryggeren satte sig paa en Stol og regnede ud, hvormange Potter Skillingsøl der gif paa een Pot Godtøl, og hvormange Potter Vand der gif paa een Pot Skillingsøl.

„Jeg har det!“ sagde de begge To paa eengang, og saa var da Studenten færdig med Eventyret.

„Nu skal De bare høre!“ og dermed læste han:

Osten og Pølsen.

Et Eventyr, tilegnet Velbyrdige Hr. —

„Spring kun mine Titler over,“ sagde Bryggeren, og det var nu meget nemt at gjøre.

„Det var da i et Spisefammer“ —

„Begyndelsen er god,“ sagde Bryggeren.

„Der var mange Hylber med mange Ting paa, og nogle med Ingenting; men paa den underste laa i en Kasse fem smaa Ultræer med store kridtede Femtal udenpaa, for de vare gode Ultræer, der var Godtøl i dem, og de kostede fem Daler Stykket“ —

„Bravo!“ sagde Bryggeren.

„Paa en Hylbe ganske for sig selv laa en stor, fed glindsende Ost. Den var godt klædt paa, for den havde en Serviet om Maven, og den brød sig ikke om noget om den kolde Vind, der strømmede ind af den lille Luge i Spisefammerdøren.

„Lad det kun blæse,“ sagde Osten, „jeg har det godt, jeg er godt klædt paa, og jeg har altid noget i Livet.“

„Hvad har De i Livet, om jeg maa være saa fri?“ spurgte den skimlede Spegepølse, der hang ved et Søm i Loftet og dinglede frem og tilbage for Trækken fra den lille Luge.

„Hvad jeg har? Ah nu, Ost . . . og Ost . . . og mere Ost, og jeg har det godt ovenikjøbet!“

„Gud, hvor De er ensidig; men det bliver De snart kjed af. Saadan en bestandig Ligevægt kan jeg ikke fordrage; min Sjæl er immer i Svingninger — og saa svinge Pølsen frem og tilbage — ,o, jeg er saa let bevægelig!“

„Ja, De er en Bjalt, der dreier Dem efter alle Vinde; men jeg griner ad Binden, og jeg griner ad Dem; [og min Sjæl er min Sæl lige saa god som Deres.“

„Ja bild Dem det ind; om De ogsaa hele Dagen ligger paa den flade Side paa en Tallerken og har Serviet om Maven, er der dog kun Ost indeni Dem. Jeg derimod har baade Flekkestumper og Drekfød, ja, jeg veed saagar, at der er Heste- og Hundekfød imellem, og saa har jeg ovenikjøbet en Rosin i Enden ligesom Blodpølskerne! O, jeg er meget begavet; jeg vil dingle lidt — og saa dinglede den.

„Hm — hm! Om Forladelse at jeg blander mig i Samtalen,“ sagde Sømmet, som Pølsen hang i, „og jeg beder Dem meget undskyld, at min Stemme er noget rusten og ubehagelig; men det kommer sig af, at jeg selv er rusten. Det er mærkelig nok, at jeg har holdt mig saalænge; men nu maa jeg nødvendigvis brække mig —“

Knak! og der laa Pølsen med Rosinen i Enden paa Gulvet; men saa kom Rotterne løbende og spiste den i et Kvarter helt op.

„Jeg vil lade, som jeg græd,“ sagde Osten — og saa svedte den.

Og saadan gif nogen Tid.

Da begyndte det at røre sig indeni Osten.

„Skulde det være sandt om et indre Liv,“ tænkte Osten. „Nei, det vil jeg ikke vide Noget af. Jeg har min Serviet om Maven, jeg ligger lunt og godt, og Ingenting kan komme til mig derudefra“ —

„Men indefra,“ sagde Maddikerne, og saa bleve de ved at gnave.

„Jeg bliver syg,“ sagde Osten; „jeg mærker, at der er et Liv indeni mig.“

Men det var forsilde; Maddikerne bleve ved at æde, og tilsidst saldt Skorpen sammen, og saa var Osten væk.

Den gik samme Vei som Pølsen.

„Det var et rask Eventyr,“ sagde Bryggeren, „og nu skal De ogsaa faae Lov at blive boende; men siig mig en Gang — hvad skal det egentlig bethyde? For det maa vel have en Slags Mening?“

„Jh,“ sagde Studenten, „det vil omtrent sige saameget som saa, at vi ikke skulde hovmode os — hverken af det, der er indeni os, eller af det, der er udenpaa os. Hvad enten vi ere rige eller fattige, skulde vi jo dog engang samme Vei som Osten og Pølsen — forstaaer De?“

„Naa saadan,“ sagde Bryggeren med Fingeren paa Næsen og saldt i Tanke. „Der kan være Noget i det,“ og saa grundede han igjen. „Hør,“ sagde han derpaa pludselig, „jeg vil give Dem fire Mark, om De vil lade være at lade det trykke.“

„Lad gaa,“ sagde Studenten, for han eiede ikke fire Skilling, og saa tog han det lille Blad og puttede det ind i Kaffelovnen.

„Nu brænder det,“ tænkte han; men han hufstede ikke paa, at der i mange Tider ikke havde været Ild i Kaffelovnen. Papiret brændte ikke, men fløi gjennem Røret lige ud i Skorstenen, og Binden kastede det for Næsen af en af Studentens gode Venner. Han lod det strax trykke, og det er fra ham, at jeg har hele denne sandfærdige Historie.

Træk af forskjellige Dyr's Klogt.

Næsten alle Dyr ere elskværdige, naar man blot lærer dem rigtig at kjende, og der er tallose Exempler paa deres Kjærlighed, Taknemmelighed og venlige Følelser for Mennesker eller for hinanden indbyrdes — det gjælder blot om at opfatte disse og sætte sig ind i Dyrenes Eiendommeligheder. Det er naturligt, at man bedst kan gjøre dette ved selv at lægge Mærke til dem; vi opfordre vore Læsere dertil, et godt og et tænkende Menneske maa have Interesse for Dyr, det er umuligt Andet, og det skal være en af dette Skrifts Opgaver at søge at vække denne.

Hør her nogle Smaatræk af forskjellige Dyr. En Læge i Dover saae en saaret Rottehund (Terrier) paa Gaden og tog den hjem med sig. Han undersøgte og forbandt dens Saar, helbredede den i Løbet af to Dage og lod den saa gaae igjen. Hunden løb strax hjem, men i mange paafølgende Uger afslagde den et dagligt Besøg hos Lægen, logrede i nogen Tid stærkt med Halen og gif atter bort. At logre med Halen er Hunde-Mønt, og da denne Hund mente, at den havde betalt Lægen nok i sine Penge for Kuren, ophørte den med sine Besøg.

En bekjendt Naturforsker saae en Sværm Rottesamlede om Spundshullet paa et Vinsfad; de kunde ikke naae ned i Fadet med Tungen, men de dyppede Halerne deri og slikkede dem bagefter. En anden Naturforsker fortæller, at han har seet en Rotte gjøre ganske det Samme ved en Flaske Olie, og man paastaar, at naar Rottesamlede tage Veg, lægger En sig paa Ryggen med Vegget imellem sine fire Poter, hvorefter de Andre trække den bort i Halen. At

dyppe Halsen er imidlertid Intet imod, hvad en Ube engang gjorde, da den havde faaet fat i en aaben Flaske Likør. Først slikkede den, hvad den kunde naae med Tungen og Fingrene, som den stak ned i Halsen paa Flasken, og derefter hentede den Sand og puttede saameget deraf ned i denne, at Likøren løb over — saa gjorde den sig tilgode.

Om Elefanter, hvis store Kløgt grændser til det Utrolige, er der mange ypperlige Fortællinger; her er et Par af dem. En Elefant, som tilhørte en Officier i den ostindiske Hærstyrke, blev under sin Herres lange Fraværelse ganske overladt til sin Vogter, der, ligesom mange andre af den Slags Folk, bedrog den for en Del af dens Føde. Da Eieren kom tilbage, viste den forsultne Elefant alle Tegn paa den største Glæde; i sin Herres Nærværelse gav Vogteren naturligtvis Dyret dets fulde Forpleining, men Elefanten delte sit Maaltid i to Dele. Den ene, der forestillede, hvad den i Herrens Fraværelse havde faaet, aad den graadig, men lod den anden, som Vogteren pleiede at tage selv, blive liggende og tydeliggjorde derved for Officieren, hvorledes den var bleven behandlet. Han forstod Vinket, gik Vogteren paa Klingen, og denne tilstod ogsaa ganske rigtig, hvad han havde gjort. — Den anden Historie er foregaaet i den zoologiske Have i Paris. En Maler pleiede at tage Studier af Dyrene i Haven og blev en Dag anmodet om at male Elefanten. Men han maatte naturligtvis male den i en eller anden Stilling, og selv Elefantens Klogskab slog ikke til, saa at den kunde forstaae, at Maleren ønskede, den skulde aabne Munden og holde Snablen iveiret. Kunstneren fik derfor fat paa en lille Dreng, som han betroede en Sæt Ebler, hvoraf han langsomt skulde kaste eet Eble ad Gangen ind i Munden paa Elefanten og derved nøde den til at holde Snablen iveiret. Der var talrige Ebler; men da Maleren ikke var flink nok til hurtigt at kunne udføre Tegningen, kom det til at vare meget længe. Efter hans Anvisning narrede Drengen Ele-

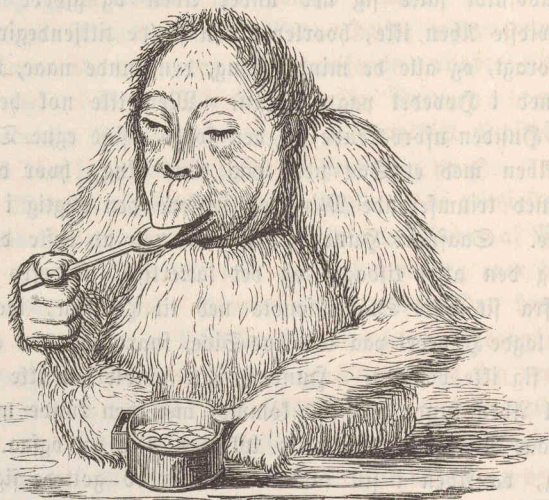
fanten jævnlig ved at lade, som om han fastede, og derved trak han det længere ud, saa at der blev mere Forslag i Gblerne. Uagtet Elefanten med Kette blev opbragt over saaledes at blive drevet Gjæk med, lagde dog dens Graadighed Baand paa dens Harmen, og, idet den holdt Diet fæstet paa den endnu temmelig velslydte Sæk, taalte den de gjentagne Skuffelser og aad et Gble, naar den nu og da fik et, tilshneladende med stor Fornøielse. Omfider var det sidste Gble kastet, Posen blev lagt tilside, og Elefanten begav sig ned i sit Vandhul for, som det lod til, at skylle Maaltidet ned med en god Slurk Vand. Nogle saa Penselsstrøg endnu vilde have fuldenbt Billedet, da en velanbragt Vandstraale fra Elefantens Snabel udviste Tegning og gjennemblødte den stakkels Maler. Da Elefanten paa denne meget praktiske Maade havde taget Hevn over sin Plageaand, spadserede den triumferende rundt i sit Indelukke og udbasunede sin Glæde høit; Drengen, hvem den formodentlig ikkun betragtede som et ufrivilligt Medskab, foragtede den for dybt til ogsaa at hevne sig paa.

Aberne ere, som bekjendt, nogle af de pudsigste Dyr, der findes paa Jorden, de ere som Brængebilleder af Mennesker, og man kan ikke lade være at more sig over dem og deres Narrestreger. Blandt mange andre Dyr havde jeg ogsaa ombord i et Skib en lille Kapuciner-Aben og en sort Puddelhund; de vare begge lige tamme, og jeg veed ikke, hvem af dem der var mest kjælen. Aben var formelig stinsyg, naar Hunden var Førstemand til at sige Godmorgen til mig, og viste dette ved sin Iver, sine Skrig og de Klaps, Hunden fik; men iøvrig vare de de bedste Venner af Verden, lige store Børn, der tilbragte Dagen med at lege. Men enten gjorde Aben Fortred eller den kom selv i Fortred; snart havde den faaet Fingeren i Blækhuset nede i Røhytten, saa havde den brændt sig paa Grøden inde hos Røkken; den skulde rage i Alt og helst fordærve Alt; undertiden kom den Tigerburet for nær og var lige ved at blive

ædt, saa drillede den en arrig Papegoie, som til Gjengjæld
hakkede den; een Gang bed den Halen af et stort grønt
Firben (Leguan), der havde sin Plads paa Dækket, og en
lille Ged førte kun et uroligt Liv for dens Skyld. Der
var intet Andet for, end at jeg maatte binde den, nødvendig
som baade den og jeg vilde til det, og den fik da en lang
Snor om Livet, hvis anden Ende var fæstet oppe paa noget
Træ et godt Stykke over Dækket. Fra dette Sted gjorde
den nu sine Sagtagelser; uafslædig var det lille Hoved i
Bewægelse, for at Intet skulde gaae tabt for den, og naar
jeg gik den forbi, sprang den lige ned i Armene paa mig og
begyndte at kjæle for mig og pibe. Mest ærgrede den sig
imidlertid over, at Hunden havde sin Frihed; naar denne
ondskabsfuldt satte sig ned under Aben og gjøede op ad
den, vidste Aben ikke, hvorledes den skulde tilkjendegive den
sin Foragt, og alle de mindre Ting, den kunde naae, kastede
den ned i Hovedet paa Hunden. Men ikke nok hermed;
naar Hunden usforvarende gik den forbi i sine egne Tanter,
var Aben med et Sæt nede paa dens Ryg, hvor den da
red med triumferende Mine og ruffede den dygtig i begge
Ørene. Saa snart Hunden var nær ved at ryste den af,
sprang den atter tilbage, og det latterlige, skadefro Blik,
den fra sit høie Stade sendte ned til Hunden, idet den
snart lagde Hovedet paa den ene Side, snart paa den anden,
lader sig ikke beskrive. Hunden var imidlertid ikke dum;
op til Aben kunde den ikke komme, men den kunde maaskee
nok faae Aben ned, og dette lykkedes den da ogsaa. En
Gang, da Aben i sin indbildte Sikkerhed gottede sig over
Hundens slaae Udseende, tog denne med Tænderne fat i
Snoren og gik hen ad Dækket med den, indtil Aben faldt
ned; saa løb den hen til den, væltede den og hevnedes sig i
al Godmodighed paa den lille, vevre Epilopmager. Dette
synes dog Aben ikke om, men ophøre med sine Skjæms-
stykker vilde den heller ikke; da den derfor som sædvanlig
en Dag var sprungen ned paa Hundens Ryg og havde

faaet sin sædvanlige Ridetur, medens Hunden var bleven usædvanlig stærkt rustet i Dreene, sprang den op paa sin Plads — men trak paa samme Tid Snoren op efter sig og satte sig paa den, saa at Intet af den laa paa Dækket eller hængte løst ned, og Hunden kunde ikke faae fat. Havde den Lille triumferet før, saa gjorde den det nu ikke mindre; i Begyndelsen havde den vel et spændt, nysgjerrigt og lidt ængsteligt Udtryk, den vidste endnu ikke, om det anvendte Middel vilde vise sig at være godt, men da den saa, at Hundens Anstrengelser vare forgjæves, viste den Tænder, grinede, peb og haanede Hunden af alle Kræfter.

En fransk Præst havde — for at blive lidt ved Aberne — en stor Drangutang, som han havde opdraget, og som

En Drangutang.

var kommen til at holde saa meget af ham, at hvor han end gik hen, vilde den stedse følge ham i Hælene; naar han derfor om Søndagen gik bort for at forrette Gudstjeneste, var han nødsaget til at indelukke Apen i et Bærelse. Engang lykkedes det imidlertid Apen at undslippe, og den

fulgte Præsten til Kirken, hvor den ganske stille krøb op paa Eydbrædtet ovenover Prædikestolen og forblev rolig liggende, indtil Prædikenen begyndte. Da krøb den hen til Brædtets Rand, og idet den strakte sig ud over Prædikantens Hoved, efterlignede den alle hans Haandbevægelser paa saa pubserlig en Maade, at hele Menigheden uvilkaarlig kom til at lee. Præsten, der forbausedes og forsthyredes ved den utidige Lyftighed, bebreidede Tilhørerne deres Uopmærksomhed og upassende Opsørjel. Men Bebreidelsen havde ikke den forønskede Virkning; Tilhørerne vedbleve at lee, og i sin Iver forstærkede Præsten sine Fagter, men desto stærkere anstrengte den sig ogsaa, den gjorde Grimasser paa samme Tid, og det Hele var i den Grad komisk, at Menigheden, ude af Stand til længere at lægge Vaand paa sig, Alle som En udbrød i en Skoggerlatter. — Da gik en af Præstens Bænker op til ham og forklarede ham Sagen, og Synderen blev af Kirkebetjenten slæbt bort, men ikke uden at sætte sig til Modværge.

En Fortælling om en Elefant dukker atter op. I Macassar fik en Elefant-Driver en Kokosnød foræret og af Raadhed slog han den et Par Gange imod Dyrets Pande for at faae den knækket. Næste Dag, da de ved at gaae hen ad Gaden kom forbi et Sted, hvor der solgtes Kokosnødder, tog Elefanten en med sin Snabel og begyndte at slaae den mod Driverens Pande — men dette havde et mindre heldigt Udfald for Driveren, som døde deraf. — Elefanter forstaae i Reglen at finde netop den, der har gjort dem Fortred og at straffe ham; der siges, at naar et Jagtselskab bestynder dem og een Kugle træffer, vide de at finde ham, der traf, og udvælge ogsaa ham til deres Offer. Men ondskabsfulde ere Elefanter ikke af Naturen. En Mand, der saae en Elefant paa et Marked, gav den nogle Honningkager og Nødder, men syntes det kunde være morsomt at blande noget Ingefær ind imellem disse. Elefanten spiste ogsaa dette, men det skarpe Stof smertede den meget,

og den slugte den ene Spand Vand efter den anden for at dulme Smerten. Man advarede Manden, og han skyndte sig at trække sig tilbage, men var neppe kommen over Dørtærskelen paa Boden, førend Spannen med Voldsomhed blev slyuget ud efter ham. Et Aar efter kom den taabelige Mand igjen med Honningkager og Rødder i den ene Lomme og Ingefær i den anden. Han begyndte med at give de gode Ting og stak derpaa lumsk et Stykke Ingefær ind; men, neppe havde Elefanten smagt det, førend den ogsaa erindrede sig Fyren, greb fat i hans Klæder og svingede ham op i Luften. Ved hans Vægt gik de i Stykker og han faldt til Jorden, idet han overlod Elefanten sine Skjøder og Størstedelen af sine Venklæder. Dyret lagde Klæderne fra sig, satte Foden paa dem og efter med Snablen at have udtaget og spist alle de gode Sager, trampeede det paa Resten og kastede derpaa det Hele fra sig.

Om Abernes Spilopper fortælle Indianerne et morsomt Træk. En Mand begav sig paa en Reise med en Abe og en Ged, og til Forfriskning for sig medtog han Ris og tyk Melk. Da han paa Veien kom til en Flod, besluttede han at bade sig og senere spise; men medens han var i Bad, spiste Aben hans Mad og efterat have tørret sin Mund og sine Hænder i Gedens Skjæg, lagde den sig til at sove og overlod Geden at klare sig selv. Da Manden kom ud af Badet og saae, at Maden var borte, var det jo let nok af Gedens Skjæg at see, hvem der havde stjaalet den. Og han pryglede derfor Geden.

En Hund var afrettet af sin Herre til at løbe Grin-der, og da den en Aften fredelig travede hen ad en Bivei med en Kurv, hvori der var Kager, blev den skammelig overfalden af to Stratenrøverhunde, og medens den sloges med den ene af disse, gav den anden sig til at spise af Kagerne. Den angrebne Hund saae strax, at Slagsmaal ikke kunde frelse Kagerne, de vilde dog blive spiste, og da den først var kommen til Visshed herom, mente den, at den

dog i Grunden i saa Fald havde større Ret til dem end nogen af de andre. Følgelig ophørte den at slaaes, foer hen i Kurven og fortærede Ragerne.

Vi have endnu en Elefanthistorie at fortælle, og dermed lade vi det være nok for denne Gang — men vi komme snart igjen. Elefanter bruges til Arbeide i Ostindien og arbeide meget udholdende og meget taalmodig; men naar Middagskloffen eller Aftenkloffen lyder, og det er deres Hjemgangs Tid, holde de strax op, og Intet formaaer at bringe dem til at arbeide mere. Engang skulde et stort Røer til et Skib sættes i Vandet; mange Folk vare ifærd med dette, da de saae en Trop Elefanter begive sig hjem efter endt Arbeide, og det blev foreslaaet at lade en Elefant skubbe det ud i Vandet, hvorved Folkene sparede deres Kræfter. En Elefant blev altsaa hentet, man viste den, hvad den skulde gjøre, og tilsyneladende skubbede den ogsaa med Hovedet, men Røret rokkede sig ikke af Stedet. Der hentedes nok en, men Udfaldet blev det Samme; saaledes vedblev man, og omsider var der saamange Elefanter, som der blot var Plads til; de syntes Alle at være i travl Virksomhed — Røret blev imidlertid liggende. Saa gif Elefanterne hjem. De vilde ikke arbeide udenfor Arbeidstiden. Da de næste Morgen atter gif paa Arbeide, blev igjen en Elefant bragt til Stedet, og den skubbede Røret i Vandet med en saadan Lethed, som om det havde været en Pind.

Tyffiske Spilleværker.

En aldrende Mand sad udenfor sit Hus og blæste Sæbebobler. De Forbigaaende hnkede ham og mente, han gif i Barndom. Men Manden var den store Naturkyndige Isaac

Newton, der ved denne tilshneladende Børneleg undersøgte Lysets Egenskaber og studerede Farvernes Theori — og saaledes gaaer det med Meget i Fysiken, der seer ud som Legeværk, men dog har givet Anledning til store Opdagelser.

Med velberaad Hu have vi valgt Udtrykket „Spilleværker“, thi derved fornærmes Ingen; det lover ikke Mere, end man agter at kunne og ville holde, og derfor benyttes det til at betegne disse smaa Meddelelser, hvorved unge Læsere, uden nogen Fare, uden synderlig Bekostning og paa en letfattelig Maade efterhaanden kunne erfare, hvad just ikke ligefrem læres i Skolerne, og saa at sige legende forskaffe sig i Indblik i Naturens „Hemmeligheder“, for paa denne Bækkelse selv siden at studere videre.

Det bliver, med andre Ord, smaa Konststykker, hørende til Læren om Lyset, Hørelsen, Synet, fortsagt: til hvad der hører under Naturlærens Omraade. Og da tilfældigvis ovenfor er nævnet Sæbebobler, ville vi begynde med:

1. Om at blæse Sæbebobler.

Den Kunst kan vistnok Alle. Man kjøber for nogle faa Skilling en astumpet Kridtpibe i Urteboden, pidsker Sæbe i Vand, „koger Urter“, dypper Pibe-hovedet i Boblerne eller stikker det igjennem Sæbestummet, puster foroven i Stilken, og nu udfolder sig en større eller mindre Sæbeblære, der spiller i alle Regnbuens Farver. Men Konsten kan forædles. Dels blive ikke altid Boblerne skjønne, dels ere de temmelig kortvarige. Man kan for billig Pris raade Bod herpaa. Først maa dog bemærkes, at selv den nys beskrevne af Alle kjendte Fremgangsmaade kan give Stof til Eftertanke. Man opfaste sig de Spørgsmaal: 1) Hvorfor blive Boblerne runde, da dog Formen, hvori de støbes, Pibe-hovedet nemlig, er cylinderisk? 2) Hvorfor ere de strax mattere i Farven og blive efterhaanden

skjønnere? Hvorfor briste de? 3) Hvorfor stige de tilveirs, da de dog egentlig skulde falde, idet Luften, som de indeholde, snarere er tungere end lettere ved den dem omgivende atmosfæriske Luft, hvad idetmindste er Tilfældet med Sæbevandet, som indeslutter Luften i Blæren? Kun med Hensyn til det sidste Spørgsmaal skal her bemærkes, at egentlig stige Sæbeboblerne ikke; i fri Luft føres de blot opad ved Vindpustet, ligesom andre lette Gjenstande, og i Stuen faae de den opadstræbende Bevægelse ved Rastet med Haanden; ophører denne dem meddelte Stigekraft, saa dale de. Vel kan man ogsaa faae dem til virkelig at stige raff mod Vøftet, ja endog til at knalde ved at nærme sig dem med et tændt Lys, nemlig ved at fylde dem med en lettere Luftart end den atmosfæriske, f. Ex. med Vandstofgas (Vrint); men da disse Experimenter ere forbundne med Færer, skulle vi ikke dvæle herved, hvorimod vi ville gaae over til at berette, hvad der kan tjene til disse Balloners længere Varighed og Forskjønnelse.

Det er et ganske simpelt og ingenlunde kostbart Middel. Man kjøber paa hvilket som helst Apothek for et Par Skilling Glyce:in (d. e. det søde Princip i Olier) og blander det med lidt Vand og god (grøn) Sæbe. Da dette Stof, Glycerinen, har den Egenskab at fordampe meget langsomt, saa bevirkes derved, at Sæbeboblerne blive stærkere. Puster man nu med en stærk Blanding en behørig stor Boble og stiller den hen paa et Bord, kan man have den Fornøielse længere at betragte den, og jo længere den staaer, desto smukkere bliver den, idet Hinden bliver tyndere. Det er en Lyst at see det veglende Farvespil lige indtil den brister. Man kan endog stille smaa Gjenstande, saasom Mynter, Lysekroneperler og desl. med Behændighed ind i Boblen, som da hvælver sig derover ligesom en Glas kuppel. Og saa kan man gjøre sig Modeller af Staaltraad, Kvadrater, Triangler, Pyramider o. s. v., hvorover det stærke Sæbevand

kan blæses, saa at man just ikke behøver at indskrænke sig til Kugleformen.

Et opfindsomt Hoved vil forresten selv let finde paa mange Variationer over denne nydelige lille Forbedring i den omhandlede Kunst, der dog vist engang har glædet os Alle og i sin Forædling kan glæde os endnu.

Karade.

(Fire Stavelser.)

Jeg om det Første ikkun veed,
 Det volder lidt Besværlighed
 I Skrift i vore Dage.

Snart skal det ud, snart skal det staae,
 Ja selv Regeringen nu maa
 Af sliq en Sag sig tage.

Det Andets Marsag ofte man
 Gi ganste let udfinde kan, —
 Nof — det ikke er at græbe.

I Høsten synger det saa smukt,
 Og klang for dem, hvis Pys blev slukt
 For jordist Sorg og Glæde.

De tvende Sidste hufses maa
 Ifald Du vil Dit Facit naae; —
 Men hvad er da det Hele?

I fordums Dage Fire blot,
 Men nu mangfoldige, som godt
 Sig ikke lade dele.

G a a d e.

Med **B** Du mig være,
 Da vil man Dig ære;
 En Fordring jeg bliver,
 Naar med **K** man mig skriver,
 Og med **L** er et Ridt —
 Ei Galop eller Skridt;
 Men med **G**, som en Volig,
 Er jeg tryg, er jeg rolig. —
 Sættes Intet foran,
 Stundom findes jeg kan
 Snart ved Hav, snart i Bord,
 Og naar ret jeg er stor,
 Trods Martusfinders Velde
 Jeg som Smykke tør gjælde.

A n a g r a m.

Kan man omslytte Bogstaverne i „Slidstreg“ eller „Din
 Streg“ saaledes, at de blive Navnet paa en bekendt By?

R e g n e o p g a v e.

En Mand, som vel ikke havde Meget at bestille, købte sig
 en rigtig stor Gris (det vil da sige en Sparebøsse), hvori
 han Nyaarsdag lagde een Skilling, den næste Dag to

Skilling, dernæst tre Skilling o. s. v., saa at han paa Aarets sidste Dag nedlagde samvittighedsfuldt 365 Skilling — altid lutter Enestefskilling. Kun den 105te Dag, formodenlig hans Fødselsdag, glemte han det; men ellers vedblev han trolig hver Dag at nedlægge det behørigte Antal, stedsse en Skilling mere end den foregaaende Dag. — Nu skulde han næste Mars Nyhaarsdag til at estertælle sin Skat. Han fandt, at han ved nogen Dvælse kunde tælle 117 Stykker i Minuten; men kan Nogen sige os, hvormange Timer behøvede Manden til at tælle hele Grisens Indhold af Skilling, forudsat at han hverken spiste, drak eller paa anden Maade finkedes i sit interessante Arbejde?

Brevvevling.

Opløsningen paa Karaden, Gaaden o. s. v., modtages og indrykkes i det næste Hefte, men kun under Mærke eller Fornavn.

Hvis Nogen af vore Læsere skulde ønske Oplysninger om Et eller Andet, som ikke er ham rigtig klart, enten i de Meddelelser, vort Maanedsskrift indeholder, eller med Hensyn til andre Gjenstande, skal det være os en Fornøjelse at give disse, naar man skriftlig henvender sig til os. Under „Brevvevling“ vil da vort Svar findes i det næst udkomende Hefte.

Udkommon er og anbefales som Jule- og Nyaarsgave for den modnere Ungdom:

Rundt paa Jorden.

Underholdning for den modnere Ungdom,

udgivet af „Fra alle Landes“ Redaktion,

med 7 Lithografier og 7 Træsnit. I Rd. 48 Sk.

Indhold: Australiske Vaaben og Redskaber (med to Billeder). — Slangefortryllerne. — Et Reiseeventyr. — Søroverne (med Billede). — Løvejagter i Afrika (med tre Billeder). — En engelsk Matros i Forklødning. — Fare og Mod. — En Kaiman-Fælde. — Kaptain Renaud. — Markham og Chinchona-Planterne. — Slangetemplet i Wydah (med Billede). — Om Elefanter, hvorledes de fanges og jages. — Galvanismen og dens Anvendelse (med fire Billeder). — Paa Reise med en Skat i Forvaring. — En Klapjagt i Kochinkina. — En Sandstorm i Ørkenen (med Billede). — Myreløven i sin Faldgrube. — Af Livingstones Reise i Afrika i Aarene 1858-64 (med Billede). — Om bekendte Høider af Kirker, Bakker etc. i Danmark (med et meget stort Billede).

Ved Udgivelsen af denne Bog har man stillet sig den Opgave at skaffe Ungdommen en Læsning i Smag med „Fra alle Lande“; det rige og afvejlende Stof er hentet paa mange Steder, Stilen er livlig og let, mange Billeder anskueliggjøre Indholdet, og der er saamegen Forskjelligartethed i Artiklerne, at vistnok Enhver vil blive tiltalt af idetmindste en Del af dem. Det belærende Element er blandet med det underholdende, og navnlig gjøres der opmærksom paa det sidste Billede, der er enestaaende i sit Slags her i Landet.

Exemplarer faaes i enhver Boghandel, samt i

Fr. Wøldikes Bog- og Papirhandel,
Amagertorv 18, Hj. af Helliggeiststræde.

3 **Jr. Woldikes** Bog- og Papirhandel Amagertorv 18, Sj. af Hellig-
geiststræde, samt i Landets Boglader faaes følgende Skrifter for yngre og
ældre Børn:

En lille Drengs Historie. En Fortælling for Børn. Indb. 48 β.

En lille Drengs Historie er en Bearbejdelse efter det Franske, men
med Udtagelse af Navnene ere Begivenhederne ikke anderledes, end at de kunne
opleves herhjemme hos os. Fortællingen fremstiller en lille Dreng i hans Ud-
vikling under Forældrenes omhyggelige Opdragelse, og man seer igjennem
Barnets Opsørsel overfor de Menneſker, med hvem han kommer i Berøring, at
Opdragelsen har baaret gode Frugter. For smaae Børn er Bogen strengt taget
ikke, men den er lærerig og underholdende.

Gullivers Reise til Lilleput af J. Swiſt. Indb. 72 β.

Hvem har ikke hørt om Gullivers Reise til Lilleputernes Land. Det er
en Børnebog i Ordets egentlige Forſtand, og det er utvivlsomt at den vil finde
en god Modtagelse i den lille Verden for hvilken den er bestemt.

Underlig og selsom Historie om Til Ugelspil. Ny Udgave med Billeder.
Indb. 48 β.

Til Ugelspils muntre Eventyr og gale Streger ere komne til os Syd
fra, og endstjøndt vi juſt ikke elſke det Følk, i hvis Midte denne store Skalf
levede, kunne vi dog ikke negte, at Ugelspil er en Figur, som overalt har moret
baade Unge og Gamle og beſtandig vedligeholdt Interesſen. Illustrationerne
ere godt udførte.

Jule-Eventyr, samlede af J. Laurie. Indb. 60 β.

Jule-Eventyr. Efter Navnet ſkulde man troe, at Eventyrene dreiede ſig
om Julefeſten og fortælle Begivenheder fra denne. Det er dog ikke Tilfældet.
Eventyrene kunne paſſe for enhver Tid af Aaret; men da Julen er Børnenes
Feſt og den Tid, da man meeſt tænker paa at glæde dem, har det ogsaa været
Meningen med denne Bog, at den ſkulde være en paſſende Julgave — det er
den ogsaa.

To og Halvtredſindſtyve Søndage eller tre Børns Dagbog, af N. Stein.
Indb. 48 β.

To og halvtredſindſtyve Søndage eller tre Børns Dagbog er
maaſkee nærmeeſt for ældre Børn. Den indeholder i Dagbogsform Optegnelſer
grebne ud af Barnelivet, dets smaae Interesſer og smaae Glæder i en let og
fattelig Form. Det er to smaae Dreng og en lille Pige, ſom her indføres
talende, og det er at vente, at deres Meddelelſer ville blive forſtaaede af og til
Fornøielſe for deres smaa Jevnlinge.

I Skumringen, smaae Fortællinger for Børn. Indb. 60 β.

I Skumringen er elleve Smaaſortællinger, der ere fortalte af Tante Helene
for de to smaae Neveuer Hugo og Francis. De tage ſig maaſkee beſt ud i
Mærke, naar Ilden knitter i Kaffeovnen, men de ere ogsaa morsomme at læſe
og ville kunne glæde ethvert ſlinkt og opvakt Barn.

„Knapperne.“ En original Fortælling med Billeder. 24 β.

Nyegræsſe Folke-Eventyr, samlede af J. G. Sahu, oversatte af Christian
Winther. Indb. 1 Rd 24 β.

For Ungdommen.

Et Maanedsskrift

udgivet af Wm Mariboe.

Kjøbenhavn.

Fr. Moldikes Forlags-Expedition.

1866.

Indhold.

	Sider.
I Kjælderen	49.
Alexander den stores Ungdom	55.
Smaafortællinger om forskjellige Dyr	64.
Paa en Vilsvinejagt	71.
Hexen	72.
Tyvene og Bomulden	91.
Irlænderen og Pillerne	91.
Fyrtite Spillebærker	92.
Karade. (Tre Stabelser)	94.
Gaade	94.
Anagram	95.
Regneopgave	95.
Opløsninger til forrige Hefte	96.

Af „For Ungdommen“ udkommer hver Maaned et Hefte indeholdende 48 Sider Text ledsaget af Illustrationer. Subscriptionen er bindende for en Aargang (12 Hefter) der koster 3 Rd.

I Kjælderren.

Hele i Kjælderren boede en fattig Mand, som ernærede sig af at sauge Brænde for Folk. Det var en slink Mand, og naar Du saae ham haandtere Favnestykker og Knuder, skulde Du undre Dig over, at han kunde holde det ud, den ene Dag efter den anden, fra Morgen til Aften. Men han saae dog nok saa fornsiet ud og klagede aldrig. Det kom sig nu for en stor Del af, at han var stærk og sund og havde dertil et godt Hjerte, saa at han ikke var misundelig paa dem, der havde Mere end han. Men den største Grund til hans Lykke var dog den, at han havde en Kone, der var ligesaa rask og slink som han selv.

Det vidste han nu saa godt, at medens han stod og saugede, stod hun hjemme og vaskede eller tørrede Tøi, strøg eller lagde sammen; thi hun vaskede for Folk og havde altid, saasom hun var en proper Kone, Meget at bestille. Naar han nu kom hjem om Aftenen med sin Fortjeneste, kunde Mutter ogsaa møde med Noget, og det kunde nok være nødvendigt.

Thi Du maa vide, at disse to Folk havde en lille Dreng, og saadan En kan ikke bestille stort Andet end at spise og drikke, rive sine Benklæder itu, flænge sin Bluse og flide sine Støvler — og Alt det koster Penge. Dertil kom, at han gik i Skole og brugte baade Blyanter, Tavler og Grisler med mere Saadant, som kommer af sig selv hos rige Folk og ikke volder dem nogen Bekymring. Men for fattige Folk gaaer det ikke saa nemt. Der skulde hugges

adskillige Stykker Brænde og vaskes adskillige Skjorter for at skaffe Bøger og Penne — ikke at tale om Skolepenge — tilveie, og det kneb undertiden for Forældrene. Men de lode sig ikke mærke med Noget og arbejdede ufortrødent; thi Drengen var deres Niesen, og de havde nu sat sig i Hovedet, at han skulde lære Noget og komme frem i Verden.

Nu maa jeg sige Dig, at denne lille Dreng var rigtig nok en lille Bildbaske og tumlede sig lystig med sine Kammerater. Men han passede altid sine Vektier, og det gik ham meget godt i Skolen. Hans Forældre havde Glæde af ham, og der var Lykke og Tilfredshed nede i Kjælderen.

Men saa blev den lille Dreng syg.

Det var haardt for Faderen at maatte gaae paa Arbejde; Fattigfolk have imidlertid ikke Raad til at sørge med Hænderne i Skjødets, og saa gik han da. Men han var taus og stille; mangen Gang maatte han gjøre flere Hug paa et Stykke Brænde, som han ellers kløvede med et eneste. Hjemme stod hans Kone og faldt ofte i Tanker med Tøiet i Haanden, og saa rullede de klare Taarer ned i Vaskeballen. Det var ynkeligt at være Bidne til.

Det Samme mente ogsaa Medicinsproppen, der nylig med Flaske var kommen fra Apotheket og stod paa et lille Bord ved Sengen.

„Lille Dreng“, sagde Proppen, „Du skal ikke være bange for min Mixture, og Du maa endelig ikke see saa skjævt til mig; jeg glemmer paa det, Du har godt af. See der kommer Din Moder; tag nu pænt en Skeefuld, saa skal jeg fortælle Dig en Historie.“

„Moder, Moder“, sagde Drengen, „giv mig Medicin at drikke. Proppen vil fortælle mig Eventyr.“

„Gud bedre os,“ sukede Moderen, „nu taler han i Bildelse;“ men saa gav hun ham dog en Skeefuld og satte sig ved hans Hoved og græd.

Saa kom Doktoren. „Hvordan har vi det? Faaet Mixturen? — Godt! — Talt i Bildelse? Saa?“

„Moder, Moder, lad mig faae Flasken herhen, saa at jeg kan høre Proppen; nu begynder den at tale.“

„Hm!“ sagde Doktoren; „det er bedst, at han faaer noget Vaadt paa Hovedet, og giv ham kun Surdeig under Fødderne. En Sennepskage paa Brystet kan heller ikke skade. Naa, naa, De maa ikke være saa forfnytt; vi lidt, jeg skal hjælpe Dem.“

Og saa hjalp Doktoren hende, for det var en god Doktor, og dermed gif han.

Men Moderen blev hos Drengen, som nu laa ganske stille hen, og der sad hun og vaagede; saa kom Faderen hjem, og de talte sammen med sagte hvissende Stemme og vare saare bedrøvede.

„Kan Du høre mig, lille Dreng,“ sagde Proppen — „thø, thø, det er godt! Du maa ikke tale, saa forfkræffer Du Fader og Moder — desuden er det ikke godt for syge Folk. Hør bare til. Nu begynder jeg:

Har Du hørt om et Land, der hedder Italien. Der er jeg fra. Jeg er af meget gammel Adel; Du skulde bare have seet mit Stamtræ. Kork er Familienavnet. Men jeg er slet ikke storagtig. Vel har jeg mange Gange takket min Gud for, at jeg ikke var af Blaaler eller saadan en Surdeig — ja Du behøver ikke at sparke med Venene: det kan være godt nok til sit Brug — men af et lettere Stof. Jeg skulde nu ikke sige det, men saadan Noget er man født med. Familien Kork kommer ovenpaa, hvordan det saa gaaer. „Nix verknoten“ er Balsproget. Det er nu Italiensk, men det betyder paa Dansk: Du skal albrig være bange.

Jeg drog da ud i Verden for at søge et Embede og kom til Frankrig. Det er et artig Land, og Folk ere saa særdeles polerede. Naar Du træder En paa Fødderne, beder han Dig om Forlæbelse, og det er jo Alt, hvad man kan forlange. I dette selsomme Land blev jeg forlovet med en meget fin Frøken ved Navn Champagne. Hun

var overmaade deilig; især havde hun en Duft, som gjorde mig ganske tummelumft. Hun gif altid med Buket, skal jeg sige Dig, for det var nu paa Moden. Hun var da ogsaa forgabet i mig; thi Du maa vide, at dengang var jeg en six Fyr og havde hele min Førlighed. Nu da, vi bleve smeddede sammen, som man siger, baade med Seilgarn og Staaltraad; det var da nok saa deiligt.

Som fine Folk pleie, skulde vi reise strax. Jeg fik mig en kjon Overfrakte af Sølopapir, og min Kone fik et deiligt Forklæde, hvorpaa der stod, hvor sin hun var, med forgyldte Bogstaver —.

„Var det latinske eller danske“, sagde Drengen. „Jeg kan alle de latinske; jeg kan skrive dem. Sidste Gang fik jeg ug i Skrivning.“

„Herre Gud“, sukkede Moderen, „nu taler han igjen over sig, og saa lagde hun et frist Omslag paa hans lille Hoved og gav ham en Skeefuld af Mixturen.

„Det er kjedeligt at blive afbrudt,“ sagde Proppen; „men Forretningen maa ikke forsømmes, det er den man skal leve af. Det var naturligvis latinske. Man maa holde paa Etiketten, sagde min Kone.

Nu da, vi reiste; naturligvis med Jernbanen, det er det Hurtigste og Billigste. Vi kom igjennem adskillige Lande, det var meget interessant. Rigtignok saae vi ikke Noget selv, for det gif i en Kuf og vi vare saa forfærdelig indpakkede — men vi hørte af Andre, og det kommer jo ud paa Eet. Endelig kom vi da her til Byen og havde det i nogen Tid fortræffeligt. Men saa begyndte der at udvikle sig et spændt Forhold mellem os. Veed Du, hvad det vil sige?“

„Jo, det veed jeg meget godt“, sagde Drengen. „Det er en Gaade. Hvad Forhold er der mellem Hesten og Bognen? Et spændt Forhold! Kan Du see, jeg kan den?“ Og saa gav Drengen sig til at lee.

Baade Faderen og Moderen bleve meget forfrækkede.

„See, det kommer der af den Værdom“, sagde Moderen. Før talte han Latin, og nu taler han i Gaader. Gjørde vi Ket i at lade ham læse og studere? Nu ligger han der og tænker paa Alt det. Os kjenner han ikke“ — og saa græb den stakkels Kone igjen.

„Lad os ikke fortryde paa, hvad vi have gjort, Mutter; det var gjort i en god Mening. Drengens Liv er i Guds Haand. Hans Villie stee“, — men det Sidste sagde Faderen med hæbende Stemme.

Proppen blev ved at fortælle. „Det er nu meget slemt med et spændt Forhold imellem Ægtefolk. Hun beskylde mig for at være skinsyg; jeg sagde, at hun var koket.

„Saa lad os slaae op, sagde hun; men det maa komme fra Dig, det er mest passende.“

„Lad skal Du ha“, svarede jeg. „Du glemmer nok, at vi ere baade borgerligt og kirkeligt viiede, baade med Seilgarn og Staaltraad. Det er godt, at jeg har den Klemme paa Dig. Gaa i Dig selv og vær fornustig!“

„O, Du Uhyre!“ skummede hun; „hvor fortryder jeg, at jeg offrede Dig min Ungdom og Skjønhed; jeg kunde rigtignok have gjort et bedre Parti.“

„Ja den Tanke kommer for sent Madam“, svarede jeg; for jeg begyndte at blive hed i Hovedet; „men nu ikke et Muf mere, for jeg skal vise Dig, at jeg er Herre i Huset!“

Saa taug hun da stille; men det gjærede og kogte i hende, og hun pønsede uafsladelig paa Skilsmisse.

Endelig fik hun da opnaaet, hvad hun vilde. Vi fik nemlig en Indbydelse, som vi ikke godt kunde undslaae os for at modtage, og kom i et stort Selskab. I Begyndelsen morede jeg mig ganske godt.

Saa kom vi tilbords. Der var mange Gjæster. Rige i vor Nærhed var der to Studenter Borlyhs; de skinnede og straaledede og vare saa særdeles oplysende; der var ogsaa en Hr. Wildand, der havde været med paa en Nordpols-expedition. Han vilde ikke have noget at bestille med to

gamle Frøkener Peber og Edike, (den sidste holdt sig til en Hr. Østers), men derimod nok med den søde Frøken Syltetøi; man sagde, at hun var bestemt for ham, og at de passede meget godt for hinanden.

Men nu kommer Humlen.

Min Kone kunde ikke dye sig længer; hun begyndte at faste forelskede Dine paa en lang, smægtende Hr. Glas. Hun sagde, han var yndig; men jeg paastod, at det var en flau Karl. Saa kom vi op at skjændes, og for at hevne mig gjorde jeg Kur til den lille Frøken Syltetøi. Netop i samme fortvivlede Dieblik kom en næsvis Person, en Hr. Kniv i min Nærhed og gjorde mig nogle saa stærkende Bemærkninger, at jeg ikke kunde være Andet bekjendt end at udfordre ham. Men denne Duel bekom mig ilde. Det var Knald og Fald, som man siger. Konen blev jeg da af med; men jeg laa paa Hospitalet længe efter.

Med det Samme som jeg kom mig, blev jeg mere sat og fornustig. „Nu skal det være solid“, tænkte jeg, og saa friede jeg til en Enkemadam M, som ogsaa tog mig. Men hvad er solid i denne Verden? Som jeg havde det allerbedst, kom jeg i en ulykkelig Proces med en nederdrægtig Hr. Proptrækker, der borede sig ind i mit private Liv og tilsidst halede mig ud af Huset. — Naa, det kunde man kalde at blive trukket op! Hvad skulde jeg nu gjøre?

Jeg slog mig i nogen Tid til Musikken og spillede paa „Lærker“; men det vilde ikke gaae; den italienske Musik var ikke paa Moden. Saa gik jeg til Theatret; men det var et drøit Liv. Vel bleve mine Dienbryn og Knebelsharter baade beundrede og beklappede; men at brændes i Enden, hvergang man skulde agere, det var dog for galt. I min Fortvivlelse herover slog jeg mig til Brændevinen. Dette skulde jeg imidlertid ikke have gjort; thi derved fik jeg en fæl Sygdom, som jeg længe drogess med. Under denne Sygdom gjorde jeg det Løfte at jeg, hvis jeg kom mig, vilde

blive Medicinsprop hele mit øvrige Liv. See, det er nu min Historie, var den ikke morsom?"

Men den syge Dreng var falden i en dyb Søvn.

Den næste Morgen skinnede Solen nok saa fornøjet ned i Kjælderens. Nu var der igjen Lykke; thi Drengen var reddet, og Doktoren havde sagt, at han snart vilde komme sig aldeles. Og det gjorde han. Han voksede og trivedes, blev stor og stærk og dertil baade lærd og fløgtig.

Og der kom en Dag, da han blev Professor, og de gamle Forældre flyttede ind i hans Hus med alle de gamle Møbler fra Kjælderens og den lille Medicinsflasker ovenikjøbet.

„Det kan nu være enfoldigt af mig“, sagde Konen; „men jeg nænner ikke at kaste den bort; den gjemte dog eengang Livets Urt for min egen Dreng — og Gud skee Lov, hans Fantaseren over den Prop havde da ikke Noget at betyde.“

Alexander den Stores Ungdom.

Under Grækenlands skjønne Himmel, paa den nordlige Kyst af det blaa Arkipelagus laa fordem et lille Rige — dets Navn var Macedonien. Nu glimrer den tyrkiske Halvmaane paa dets gamle Enemærker, og den Hensynsløshed, hvormed disse raa Muhamedanere have nedtraadt ethvert Spor af den skjønne klassiske Fortid, vilde vel ogsaa have udslettet Mindet om hint Rige, dersom det ikke havde eiet tvende Konger, hvis Navne have gjenlydt over Verden og bevaret deres Land fra Forglemmelsen — det var Philip og hans store Søn Alexander!

Philip var en vældig og erfaren Krieger. Det frie Grækenland skjælvede for hans Navn og for hans øvede Sol-

daters Falang*), de store Talere torbneede imod ham, Folkene habede og forbandede ham og rykkede ud til Kamp imod ham — men Alt maatte vige for hans Magt eller for hans Snildhed, og Grækenland, som seierrigt havde modstaaet Perserkongens talløse Skarer, maatte bukke under for Kongen i det lille macedoniske Rige — denne Barbar; thi saaledes kaldte Grækerne Enhver, som ikke var født og opdraget i deres Land.

Og han var tillige overordenlig ærgjerrig. I en vid Omkreds havde han ved Hjælp af sin lille Hær, som ved hans Kløgt og Erfaring var den bedste paa den Tid, udbredt Macedoniens Herredømme. Han kunde aldrig faae Nok, bestandig ilede han frem forat høste nye Laurbær, det ene Folk efter det andet maatte lyde hans Bud, ja, han vilde tilsidst, at han, Kongen i det lille Macedonien, skulde være den, som ansørte alle Grækerne i den store, gamle Kamp, som engang skulde udkæmpes mellem Hællenerne og Perserrigets Despoter!

Saaledes var Alexanders Fader. Det var intet Under, at baade hans Feil og Dyder gik over paa Sønnen, men ligesom Philip overhovedet blev overstraalet af Alexander, saaledes forekom ogsaa hos den Sidste baade Faderens krigeriske Talent og hans Ærgjerrighed i mere storflaaende Former. Ærgjerrighed er vel en Last, staaer der et Sted; men den er dog ofte Kilden til store Handlinger, baade gode og flette, og i den samme Nat, som den ærgjerrige Herostrat blot for at skaffe sig et Navn i Historien opbrændte et af Verdens Underværker, det berømte Dianatempel i Efesus, hvis Flamme lyste dybt ind i Lilleasien — i den samme Nat fødtes i Macedonien et Barn, hvis Ærgjerrighed og Krigerdygtighed skulde bringe Perserrigets endnu flettere Bygning til at synke i Grus og ligesom Hero-

*) Saaledes kaldtes den macedoniske Slagorden.

strat tegne hans Navn med Flammeskift paa Himlen og i Historiens Aarbøger — det var Alexander den Store!

„Jeg glæder mig ikke saameget over at have faaet en Søn,“ skrev Philip til den græske Bismand Aristoteles, „som over at denne Søn er født paa en Tid, da han kan faae en Aristoteles til Lærer“ — i disse Ord viste den krigeriske Macedonerkonge, at han fuldtvel forstod at satte den græske Bisdoms Værd; og vist er det, at de Lærdomme, som Aristoteles indpræntede sin Myndling, i høi Grad bidrog til at udvikle de Spirer til Modenhed, som allerede tidligere vare nedlagte i Barnets Sjæl. Thi Aristoteles var ikke Alexanders første Lærer, han satte kun Slutstenen paa det Hele, og vanskeligt havde vel Philip kunnet vælge en Lærer, der som han paa eengang var istand til at styre den livlige Dreng og at lede hans store Begavelse hen i den rigtige Retning.

Afsides fra Hoffets Smiger og Glands levede disse To med hinanden, og at deres Samliv var godt, derom vidner Alexanders usforandrede Kjærlighed til og Hoiagtelse for sin gamle Lærer, som han aldrig glemte, men bestandig, hvor han paa sit Tog kom hen, sendte underlige og sjeldne Ting, som han vidste kunde glæde den berømte Lærde. Mangen Stordaad blev der i disse stille Timer lagt Grunden til, og mangen Tanke om at ville ligne Grækenlands store af Homer besungne Helte blev da pleiet i Drengens Hjerter — det var i saadanne Dieblkke han kunde udbryde: „Min Fader gjør Alt og efterlader Intet til mig at gjøre!“ Det maa have været et mærkeligt Barn, der allerede i saa tidlige Aar har kunnet bedømme sin Faders Bedrift og veie hans Gjerninger imod dem, som Tiden engang vilde tillade ham selv at gjøre, og ligesom vi ofte see Mændenes Storhed aftegne sig i mindre Træk i Barnet, saaledes er det heller ikke vanskeligt at forstaae, at Den, der som Dreng kunde sige saadanne Ord, engang i Tiden maatte være bestemt til at fuldføre et Værk, der ikke var en Fortsættelse

af Faderens Gjerning, men et selvstændigt storartet Hele, som kun han og ingen Anden formaaede at fuldbringe. Det er vel sandt, at Philip efterlod sin Søn en Hær og Felt-herrer, der skulde søge deres Ege i den da bekjendte Verden; men dette var ikke Nok; og uden Tvivl vilde Alexander selv om han havde maattet danne alt det, som han foresandt færdigt og beredt ved Faderens Død, alligevel have udført sine store Bedrifter. Det ville vi ikke afgjøre, men at en stor Mand laa skjult i ham allerede fra hans tidlige Aar, derom vidne adskillige baade Gjerninger og Ord, som ere af megen Interesse, og som vi her skulle meddele vore Læsere.

Den persiske Konge Darius, der havde god Grund til at frygte for et Angreb af Grækerne, som vare hans gamle Fjender, gjorde sig Umage for at staae i venskabelig Forbindelse med Philip, da han vel kunde vide, at han vilde blive den, som vilde komme til at lede Angrebet, saafremt dette kom istand, saameget mere, som hele Grækenland var bleven undertvungen af Macedonerkongen, — og i denne Hensigt sendte Darius ostere Gesandtskaber til det macedoniske Hof forat vedligeholde og befæste den gode Forstaaelse og vel ogsaa forat udspeide Tingenes Tilstand hinsides Arkipelagus. Det kunde ved saadanne Leiligheder ikke undgaaes, at den unge Alexander kom i Berøring med de fremmede Mænd; men istedetfor at ellers en Dreng paa hans Alder vilde have været tilfreds med at beundre Persernes pragtfulde med Guld og Edelstene smykkede Vaaben og Dragter og have glædet sig ved de Foræringer, som de medbragte, foragtede han alt dette; hans Tanker stod til noget Mere end almindelige Børns. Glade, og med Forundring, maatte de Fremmede høre Drengen fremsætte Spørgsmaal om, hvorledes det stod til med deres Hof, Hær og Stat, og de formaaede neppe at tilfredsstille alle den videbegjærlige Drengs Ønsker. Han havde jo lært at foragte Perserne, men tillige at hade dem som det Folk, hvis Herfere bestandig havde gjort hans Fædreland — thi som

saadant ansaae han Grækenland — den største Skade, men paa den anden Side ogsaa ladet det feire sine stolteste Triumfer, naar det feirede over den tusinddobbelte Overmagt, og det var da intet Under, at et ærgjerrigt Gemyt som hans allerede saa tidlig søgte at faae saamange Underretninger som mulig om Arveffjendens Tilstand og Indretninger med den Beslutning dunkelt for Die, at han engang selv vilde være med at slaae det Dommedagsflag, der for bestandig skulde befrie Fædrelandet for de perfsiste Tyranners Overgreb.

Var hans Aand saaledes tidlig moden, blev heller ikke hans Legemes Udvikling tilfidesat; thi kun en ligelig Udvikling af begge kunde efter de gamle Grækernes Mening frembringe den Harmoni, som var nødvendig for at danne enhver stor og dygtig Mand. I Løben, Riden, Kasten, Vaabenbrug og i alle de Idrætter, som vare den klassiske Tidss Stoltthed og store Fortrin fremfor den forskælede Nutid — i alt dette var den unge Alexander en Mester; men hans Ærgjerrighed vilde heller ikke her tillade ham at sammenligne sig selv med Mennesker i Almindelighed; thi da man engang spurgte ham, om han ikke ved de olympiske Kamplege vilde erhverve sig et berømt Navn og en Prisbelønning ved sit hurtige og beundringsværdige Løb, svarede han: „Na jo, naar jeg kunde komme til at løbe omkap med Konger.“

Ved Siden af denne fuldkomne Udvikling i aandelig og legemlig Henseende havde ogsaa den unge Alexander i høieste Grad personligt Mod og Uforsærdethed, ja næsten Dumdriftighed. Da han engang fulgte sin Fader paa et af dennes mange Tog til Grækenland, kom Philip selv i Livsfare, idet han faldt under sin Hest efterat have faaet et Saar i Laaret. Alexander seer Faderen blødende ligge paa Jorden, rider derhen, og med en rasende Tapperhed holder han enhver Fjende borte, indtil Hjælpen kan komme. Rørt reiser Philip sig op og omfavner sin kjælte Søn uden

at sige et Ord — men allerede da følte han maaskee at Ynglingen, som stod for ham, stolt over en Bedrift, som var en gammel Helt værdig, var bestemt til at fuldbringe større Ting, end dem, som det lille Macedonien kunde frembyde som Gjenstand for hans Virksomhed.

Men i ingen af de Fortællinger, som er os opbevaret om Alexanders Barndom og Ungdom, træde hans udmærkede Egenskaber mere frem end i den, der beretter os, at han tæmmede Hesten Bukefalus, og ingen af dem alle er saa bekjendt som netop denne.

Philip var paa sine mange Krigstog kommen i Forbindelse med forskjellige Folkeslag; iblandt andre med Thracerne, og af en af disse havde han kjøbt en Hest ved Navn Bukefalos (Dyrehovedet), der havde kostet den uhyre Sum af 13 Talenter, det vil sige omtrent 25,000 Rdlr. Men da Dyret skulde bestiges, viste det sig, at Ingen formaaede at blive siddende paa det. De bedste og dygtigste Ryttere forsøgte sig, men forgjæves — Bukefalos taalte Ingen paa sin Ryg, og fuld af Fortrydelse over sit uheldige Kjøb befalede Philip, at Hesten skulde føres bort som ubrugelig. Men da traadte den unge Alexander, som hidtil stiltiende havde betragtet de forskjellige mislykkede Forsøg, frem og sagde:

„Hvilken herlig Hest mister Du ikke der, min Fader, fordi man ikke forstaaer at behandle den. Tillader Du, at jeg prøver, om jeg kan tæmme den?“

Philip rystede tvivlende paa Hovedet, men Ynglingen bad ham saa indstændig om at maatte anstille Forsøget, at Faderen tilsidst gav efter, og Alexander nærmede sig tillidsfuld det skjønne Dyr. Han havde lagt Mærke til, at Bukefalos blev fly for sin egen og Rytterens Skygge, der i det klare Solskin tegnede sig stærkt paa Jorden, han førte derfor Dyret op imod Solen, saa at Skyggen faldt bagved det, derefter klappede han det lidt, lod sin Kappe falde og svang sig hurtig i Sadelen. Hesten foer afsted i tusende

Galop, da den følte sin Betvinger paa sin Ryg; men Alexander sad fast. Tilskuerne ubstødte Angstraab over dette forferdelige Nid, og Philip frygtede for at Sønnens Dumdriftighed skulde koste ham Livet; men pludselig dreiede Alexander Hesten, der nu var bleven vænnet til sin Byrde og derfor ikke mere strækkedes ved Skyggen, og fløi i strakt Karriere henimod Tilskuerne. Her standsede han. Buefalos fnysede og stummede; men den følte sig betvingen, og Alexander steg rolig af den. Derpaa ilede han hen til sin Fader, der modtog ham med Taarer i Dinene af Stolthed over Sønnens Bedrift og udtalte de Ord, som Alexander senere saa herligt opfyldte: „Min Søn! Opsøg Dig et andet Rige, thi Macedonien er Dig for lille!“

Buefalos blev Alexanders Stridshingst, og ligesom om det stolte Dyr havde forstaaet, hvem det var, der havde betvinget det, lod det sig aldrig bestige af nogen Anden. Alexanders Navn nævnes ikke, uden man i samme Dieblif kommer til at tænke paa den ædle Ganger, som bar ham til alle hans Seire; og at Alexander elskede dette Dyr, derom vidner den Umstændighed, at han ved dets Død sørgede over det som over en Ven og lod opbygge en By dybt inde i Asien, som bar dets Navn (Buefalæ), og som indtil indtil sene Slægter skulde minde om, at her var Alexanders Stridshingst død efterat have baaret sin Herre næsten til den da bekjendte Verdens yderste Grændse mod Osten.

Endnu skulde vi kaste et Blik paa den unge Helts Forhold ligeoverfor hans Forældre i det huslige Samliv, og det kan ikke siges, at hans Ungdom gif hen som en blid og rolig Drøm, thi allerede tidlig maatte han desværre blive Vidne til Stridigheder mellem sin Fader og Moder og være nødt til det, som for et Barn er det allerfarligste — at tage Parti med den Ene imod den Anden. Alexander ærede og agtede sin Fader høit for hans krigeriske Dyder, dem han allerede saa tidlig forstod at bedømme, men han elskede sin Moder Olympia, og da Philip for-

stødte hende, rimeligvis fordi han mente, at hun stod i Forbindelse med Perserne imod ham, da stod Alexander op imod Faderen og sagde ham, saa ung han var, drøje Ord, der havde hans Forvisning til Følge. Thi Philip vedblev ikke at være ugift, men ægtebe en Kvinde ved Navn Kleopatra, og saavel med denne selv, som med Giftermaalet overhovedet, var Alexander meget misfornøiet. Det var ved Brylluppet han gav sin Harmes Lust, og af Frygt for den opbragte Faders Harmes maatte han tilligemed sin forstødte Moder flygte til Epirus i den vestlige Del af det nuværende Tyrki, og her fik de begge Beskyttelse af Kongen, Olympias Broder. Dog varede denne Landsflygtighed ikke længe. Philip kunde vanskelig undvære sin fortæffelige Søn, og der kom snart en Leilighed, som lærte ham, hvor vigtig selv denne tilshyneladende ubetydelige Familiebegivenhed var for hans Herredømmes Grundfæstelse.

Thi ikke længe efter kom der fra Grækenland en gammel Ven af Philip til det macedoniske Hof, og Kongen — hvis Tanker bestandig vare henvendte paa Grækerne, der vare et lidligt og frihedselskende Folk, som ikke godt kunde taale Macedonerkongens Overherredømme, og som kun ved indbyrdes Misundelse og Skinsyge, samvittighedsfuldt næret af den snilde Philip, bleve forhindrede fra at samle sig imod den fælles forhadte Overherre — spurgte i Samtalens Løb Vennen om, hvorledes det stod til med Enigheden i Grækenland.

„O Konge,“ svarede Vennen, „hvor kan Du spørge om Grækernes Enighed, medens der hersker Tvedragt i Dit eget Hus?“

Philip blev skamfuld, da han følte, at Vennen havde Ret, og sagde derfor:

„Nuvel, saa søg Du da at forsone min Søn med mig.“

Vennen reiste til Alexander, og Unglingen, som formodenlig allerede længtes tilbage til det muntre og krigeriske

macedoniske Hof, var ikke vanskelig at bevæge. Han reiste tilbage til Faderen, og fra nu af levede de i god Forstaaelse, indtil den Begivenhed indtraf, som vel paa den ene Side kom for tidlig, men paa den anden var ligefrem nødvendig, forat Alexander kunde faae Keilighed til at vise sit store Talent frit og ubunden uden nogen Herre over sig — det var Faderens Død; den kom pludselig, uventet og saameget gyseligere, som den blev hidført midt i Glædesrusen ved en Snigmorders Haand.

Alexander havde en Søster, hvis Bryllup blev feiret med stor Pragt af Philip, og denne havde i den Anledning i Athen, Grækenlands Hovedstad ladet opføre flere Stuespil. Da han traadte ind i Theatret og vilde begive sig til sit kongelige Sæde, trængte Morderen Pausanias sig igjennem Folkemassen og stødte ham en Dolk i Brystet. Saaret var dødeligt, og Philip udaandede hurtigt; medens Morderen, der var flygtet, snart blev indhentet og dræbt. Hvad der havde foranlediget ham til denne Udaad er ikke let at sige — Nogle mene, at han var underkjøbt af den forskudte Dronning, der atter stod i Forbindelse med Perserkongen, Philips gamle Fjende — Andre, at det blot var en utømmelig Ærgjerrighed, der drev ham til dette Skridt ligesom den samme Bevæggrund drev Herostrat, som vi omtalte i Begyndelsen af vor korte Skildring, til at brænde Dianatemplet — vist er det imidlertid, at da Pausanias engang spurgte en græsk Lærd om, hvad Den skulde gjøre, der vilde være berømt, fik han det Svar: „Han skal dræbe den, som gjør de største Ting; thi naar den Dræbtes Berømmelse gjør, at man ofte omtaler ham, saa vil denne Omtale af sig selv være Anledning til, at man ogsaa erindrer Den, som dræbte ham!“ — Hvor meget maa disse Ord ikke have virket paa Pausanias's ærgjerrige og tilmed mod Philip fjendtlige Gemyt! — Hvorledes det nu end er — Gjerningen var fuldbragt, og Alexander stod som en tyveaarig Yngling i Spidsen for Macedoniens Rige. Et Barn

i Aar, men en fuldvoksen Mand i Forstand begyndte han nu at berebe sig til den Gjerning, som skulde blive den største, der nogensinde er udført af Mennesker, og som skulde føre hans Navn med en lysende Glands til de seneste Slægter — hans Tog imod Persien.

Og hermed have vi givet en kort Skildring af Alexanders Ungdomshistorie. Den er vel nærmest at betragte som en Indledning til hans daadrige Liv; og skulde vore Læsere af dette have faaet lyst til at lære noget Nærmere og mere Udførligt at kjende om den store Verdenserobrer, skulle vi oftere komme tilbage til hans Liv og Historie — der er Nok at tage og Nok at giv, og endnu, to tusinde Aar efter hans Død, staaer Bestueren overfor hans kæmpemæssige Værk med aldrig svækket Interesse og en Beundring som den, der kun kan ydes det uopnaaede og uopnaaelige Geni.

Smaaforetællinger om forskjellige Dyr.

I Ostindien findes en stor Abeart, som ofte tæmmes af de Indfødtte, og i en Landsby tæt ved en Havn var en saadan Abe, der gav et mærkeligt Devis paa Kløgt. Nogle Aen fra dens Eiers Hus var der bleven sat en tyk, omtrent 30 Fod høi Pæl, med en Berring om, i Sorden, og til denne var befæstet en Lænke, der atter var fastgjort til et Baand om Abens Liv. Da Ringen havde et større Omfang end Pælen, kunde den glide op eller ned af denne, efter som Aben klattrede tilveirs eller løb ned. Aben pleiede at tage Blads paa Toppen af Pælen, hvor den satte sig, som om den nød Landskabets Skjønhed. Kragerne, som ere meget talrige i Ostindien og ualmindelig dristige der, droge

Fordel af dens ophøiede Stilling og pleiede at stjæle dens Føde, som Morgen og Aften hensattes ved Pælens Fod. Den havde flere Gange tilkjendegivet sit Mishag med denne Behandling, dels ved at grine og vise Tænder, dels paa anden Maade, men dette var uden Virkning. Kragerne vedbleve med deres Røverier. Da den nu mærkede, at de ikke brød sig om den, udtænkte den en Hevnplan, der var ligesaa snild, som den var virksom. En Morgen, da dens Plageaander havde været mere end almindelig nærgaaende, lod den, som om den besandt sig meget ilde; den lukkede Dinene, lod Hovedet synke ned og gav andre Tegn paa haarde Lidelser. Ikke saasnart var da dens sædvanlige Maaltid henstillet ved Pælens Fod, førend en stor Mængde Krager kom flyvende og begyndte, som sædvanlig, at fortære dens Mad. Langsomt begyndte nu Aben at stige ned ad Pælen og paa en Maade, som om denne Anstrengelse smertede den, og som om det var med Rød og Keppe, at den formaaede at klattre ned. Da den naaede Jorden, rullede den sig omkring i nogen Tid, tilshneladende under store Smertes, indtil den kom i Nærheden af den Skaal, der indeholdt dens Føde. Skjøndt denne næsten var ganske oppist, var der dog endnu lidt tilbage, hvilket en enkelt Krage, gjort driftig ved Abens aabenbare Upasselighed, hoppede frem for at fortære. Den siffige Abe laa da i en tilshneladende aldeles ubevidst Tilstand ved Foden af Pælen og tæt ved Skaalen. I det Dieblisk Krageren udstrakte Hovedet for at tage Maden, og inden den kunde faae fat i en Mundfuld deraf, greb den aarvaagne Hevner Røveren om Halsen med Tankens Fart. Aben begyndte nu at grine og vise Tænder med alle Udtryk paa Tilfredsstillelse, medens Kragerne fløi skrigende omkring, som om de misbilligede den Straf, deres fangne Kammerat snart skulde lide. I nogen Tid vedblev Aben saaledes at haane dem; derpaa stak den Krageren rolig ind imellem sine Knæer og begyndte at plukke den med den mest komiske Alvor. Da Aben havde aflædt

Kragen aldeles med Undtagelse af Slagsjerene, slynge de den sin Fjende saa høit op i Luften, som den formaade. Efterat Kragen da havde slaaet med Bingerne i nogle Sekunder, faldt den til Jorden ned et Brast. De andre Krager, som havde været heldige nok til at undgaae en lignende Tugtelse, flokkedes nu om den og hakkede den strax ihjel. Derpaa flattrede Aben igjen med megen Lystighed op paa sin Pæl, og da den atter fik Mad tilbragt, nærmede ikke en eneste Krage sig.

Hundene i Grønland bruges til at trække Slæder, og de kunne løbe med disse i en betydelig Fart; men stundom blive de halsstarrige og ere næsten ikke til at faae afsted, hverken med Pidskeslag eller ved langt haardere Straffe, som Grønlænderne anvende, men som vi ikke ville fortælle her, da deres Grusomhed kun vilde gjøre et oprørende Indtryk. Undertiden benyttes imidlertid et mildere Middel, ikke uligt det, der siges at være opfundet af en fiffig Skorstensfeierdreng, som var til et Væddeløb med Hæler. Da han vidste, at Prygl ofte bringe Hæler til at gaae tilbage eller staae stille istedetfor at gaae frem, bandt han et Knippe Græs til Enden af en Stok, besteg Dyrets Ryg og holdt Græsset omtrent en Fod foran Hælets Næse. Strax løb Hælet til for at faae fat i Græsset og løb saa hurtigt, at Skorstensfeieren vandt Væddeløbet. Naar de grønlandste Hunde ere trætte af at trække de tunge Slæder, bære Grønlænderne sig ad paa lignende Maade, idet de sende en Kone i Forveien med en Skindhandske, som hun vifter frem og tilbage med. Hundene troe, at Handsken er Kjød og ile derfor fremad. Det vilde ikke nytte noget at lade en Mand gaae med denne Handske, fordi Mændene ere i den Grad grusomme imod dem, at de aldrig vilde troe, at En af disse vilde give dem Mad eller behandle dem godt paa nogen Maade.

Man kan afrette Hunde til at udføre mange Ting; men undertiden misbruger man ogsaa deres Lærvillighed. I Frankrig oprettedes saaledes et formeligt Kompagni af Smuglerhunde. I ethvert Land er der, som bekendt, Toldvæsen, der skal paasee, at Folk betale en Afgift til Staten (Told) af Varer, som indføres; den, der undlader at gjøre dette og altsaa bedrager Staten for de Penge, den skulde have, kaldes en Smugler, og ligesom Toldvæsenet skal søge at fange slige Smuglere, saaledes er der ogsaa Straf for at begaae denne Forseelse. Da nu Smuglerne i Frankrig fandt, at Toldvæsenet var for paapassende, søgte de at narre det. Dette gjorde de ved at afrette en Del Hunde til at reise om Natten fra det ene Sted til det andet, saaledes at de altid løb paa de mørkeste Steder og i Skygge, naar det var Maanestien. Dernæst lærte man dem at undgaae Toldbetjente paa den Maade, at Folk forklædte sig som saadanne Betjente og pryglede Hundene, naar de kunde fange dem. Da man saaledes havde afrettet Hundene til at vogte sig for at blive opdagede, bandt man Smuglergods paa deres Rygge og stolede paa, at deres Klogskab nok vilde lede dem til det rette Sted, hvor Eieren ventede dem. Saa siffigt bare Hundene sig ad, at det gik for sig i lang Tid uden at opdages, og selv da Toldvæsenet var bleven underrettet om, hvorledes Smugleriet blev drevet, kunde det ikke komme paa Spor efter disse Smuglerhunde uden ved Hjælp af en anden Vande Hunde, der afrettedes til at opspore hine.

En Ulv blev engang fanget i en Fælde, og efter at den tilshnelabende var død, blev den i denne Tilstand slæbt ombord i et Skib. Men, da den var bleven lagt paa Dækket, bemærkede man, at den blinkede med Dinene, naar en eller anden Gjenstand kom i Nærheden af den, og man ansaae det derfor nødvendigt at tage nogle Forsigtighedsregler. Venene bleve da sammenbundne paa den, og den

blev heist op, saa at Hovedet hængte ned. Til Alles Forbauselse gav den da et kraftigt Sæt hen efter de Nærmeststaaende, og senere dreiede den sig gjentagne Gange opefter, saa at den kunde komme til at naae det Tong, som holdt den. Dette forsøgte den at gnave over og bed efter dem, der vilde forhindre det. Der blev da givet den adskillige Slag paa Hovedet, og en Bajonet blev stukket den i Livet; dog varede det næsten et Kvarter, førend den døde, og vi overbeviste os da om, at man skal være forsigtig med altfor let at troe paa den Slags Dyrs Død.

Vi skulle slutte for denne Gang med en lille Fortælling, der kunde kaldes:

Løven og Hunden.

I forrige Aarhundrede var der i Tower i London et Menageri, hvori der blandt andre Dyr ogsaa befandt sig en uhyre Løve, der inde hos sig, i sit Bur, havde en lille Hund. Dermed forholdt det sig saaledes:

Det var almindeligt, at Enhver, der ikke kunde betale de fire og tyve Skilling, som Afgangen til at see Dyrene kostede, medbragte istedetfor Pengene en Kat eller en Hund som Føde for Løven. Saaledes havde da en Fyr opsnappet en nydelig, lille sort Silkepudde paa Gaden, og den blev da kastet ind til Løven. Strax begyndte det stakkels lille Dyr at skjælve og ryste, krøb sammen, kastede sig om paa Ryggen, strakte Tungen frem, rakte Poterne iveiret med bedende Mine, som om den erkjendte Løvens større Kraft, og lod til at anraabe denne om Medlidenhed. Imidlertid undersøgte Skovens Konge den med en vis Istedsetfor at fortære den. Løven dreiede den om med den ene Pote og saa med den anden; lugtede derpaa til den og syntes at have Lyst til at gjøre dens nærmere Bekjendtskab.

Da Oppasseren saae dette, bragte han en Tallerken af sin egen Middagsmad og satte ind i Buret; men Løven

holdt sig borte og negtede at æde, medens den samtidig kastede Blikket paa Hunden og ligesom opfordrede den til at spise først. Da omsider, det lille Dyrs Frygt havde sat sig noget, og dets Madlyst samtidig var bleven forstærket ved den indbydende Lugt, nærmede det sig langsomt og vovede skjælvende at spise. Da traadte ogsaa Løven blidt til og aad med, og de fuldendte Maaltidet sammen i stor Endrægtighed.

Fra det Dieblik af ubspanndt der sig et stærkt Venkskab imellem dem, et Venkskab, der fra Hundens Side yttrede sig ved den største Tillid og Driftighed, fra Løvens ved al mulig Omhed, saa at Hunden endog lagde sig til at sove imellem Løvens Kløer og under dens frygtelige Kjæber. En Herre, som eiede Hunden og havde mistet den, averterede, at han vilde give Finderen ti Rigsdaler for at bringe den, og da han nu tilfældigvis hørte, hvor den var, begav han sig hen til Tower og forlangte Hunden.

„Ja,“ sagde Oppassereren, „det vilde rigtignok være stor Synd at stille saa gode Benner ad; men hvis De endelig vil have deres Hund igjen — saa tag den selv. Jeg vilde ikke indlade mig paa at gjøre det for fem tusinde Rigsdaler.“ Herren blev meget forbittret herover, men besluttede sig dog til hellere at finde sig i Sagen end at indlade sig i Strid med Løven.

En Mand, der havde hørt om de to Dyr, havde lyst til at see dem sammen, kjøbte endel Kjød, lod det skære i Smaastykker og bragte det med sig til Tower. Saasnart det kastedes ind i Buret, fik den lille Hund, der formodenlig var ualmindelig sulten, lyst til det Hele, og idet den derfor lagde Poterne paa Kjødet, knurrede den og gjøede lige op i Løvens Ansigt. Istedetfor at blive vred over sin afmægtige Legekammerats Driftighed, foer Løven tilbage, lod som om den blev forskrækket over dette rasende Angreb og forsøgte ikke paa at æde en Smule, inden dens Yndling stiltiende havde givet sit Samthkke. Da de de begge vare

blevne mætte, strakte Løven sig og lagde sig derpaa ned, aabenbart for at søge Hvile, men det vilde dens Kammerat ikke tillade, den hoppede og sprang omkring, gjøede og strabebede nu og da paa Løvens Hoved med sine Poter; saa greb den den i Dret og ruffede i det, medens det store, ædle Dyr ikke syntes at nære anden Følelse end Glæde.

Men omtrent et Aar efter blev Puddelhunden syg og døde og efterlod sin kjærlige Beskytter aldeles trostesløs. I nogen Tid syntes Løven ikke at kunne forstaae Andet, end at Hunden sov. Den gik og snusede til den, rørte ved den med Snuden og vendte den om med Poten; men da Løven fandt, at alle dens Forsøg paa at vække den vare forgjæves, gik den op og ned i Buret med hurtige, urolige Skridt, standsede da lidt og saae paa Hunden med stive Dine; løftede saa atter Hovedet, aabnede sit frygtelige Gab, og et Brøl som en fjern Torden lød fra den.

Man prøvede, men forgjæves, paa at tage den døde Hund fra den; Løven passede uafladelig paa den og vilde ikke tillade Nogen at røre ved den. Oppasseren forsøgte da paa at friste Løven med Mad; men det hjalp heller ikke — den vendte sig med Affky bort derfra. Da kom der forskjellige levende Hunde ind i Buret; dem sønderrev Løven siebliffelig og lod deres Lemmer ligge. Dens Lidenskaber kom imidlertid derved i Oprør, og den slog Kløerne i Brædderne afrev store Splinter og ruffede i Burets Jernstænger. Derpaa strakte den sig atter ud ved Siden af Levingerne af sin elskede Hund, trak den til sig med Poterne og lagde den ved sit Bryst — saa brølede den i sin Smerte for Tabet af sin lille Legekammerat, sin eneste Ven, den eneste Selskabsbroder, som den havde i Verden.

I fem Dage sørgebede den saaledes uden hverken at tage Føde til sig eller at ville lade sig trøste — saa fandt man den død med Hovedet kjærligt hvilende paa sin lille Vens affjælede Legeme.

Paa en Bildsvinejagt.

Jeg var, fortæller en Reifende, engang i Baiern og kom tilfældigvis med paa en Bildsvinejagt uden at være forberedt dertil. Jeg havde nemlig kun en Stok, ingen Bøsse, og jeg kunde følgerig ikke deltage i, men kun være Tilfuer ved denne Jagt. — Bildsvinet har en graalig Farve, der paa Bugen og paa Undersiden af Benene falder i det Røde; Snuden er løftet lidt i Veiret paa Siderne for Huggetændernes Skyld, hvilket giver Dyret et næsten djævelsk Udfeende — og det er heller ikke godt at komme nær.

Der var mange Hunde og Jægere, og da disse saae Bildsvinene, stød de efter dem og dræbte ogsaa flere. Jeg holdt mig naturligvis tilbage, men een Gang, da vi vare komne til en Abning i Skoven, hvor endel Brændehuggere vare i Arbeide, dels med at fløve Brænde, dels med at stable det, og hvor vi ikke troede, at der var Bildsvin i Nærheden, overraskedes vi pludselig ved at see nogle af dem. Hvad var der for mig at gjøre? Jeg havde kun min Stok og befandt mig virkelig ikke vel tilmode, især da en af Brændehuggerne raadede mig til at være forsigtig, fordi en Fremmed ligesom jeg for nylig paa en lignende Jagt havde faaet Maven revet op af et af disse rasende Dyr. Det var trøstelig for mig! Jægerne kom imidlertid til, og der faldt et Skud; men i et Nu foer et uhyre Bildsvin, fulgt af flere andre, lige hen imod os. Det første ilede mig tæt forbi paa venstre Side og slængebe med Huggetænderne Mavene op paa to stakkels Hunde, der faldt og væltebe sig i deres Blod; jeg tog fat i den tynde Ende af Stokken for dog at forsvare mig, saa godt jeg kunde,

men idet jeg gik et Par Skridt tilbage, snublede jeg uheldigvis og faldt paa Ryggen. I samme Dieblif foer det andet Bildsvin lige hen imod mig; jeg saae dets lynnende Dine, hørte dets dybe: „Df! Df!“, og syntes allerede at føle dets Huggetænder begravede i mig — da mærkede jeg et Tryk paa mig, et Slag; jeg hørte et Skud og en Susen i Luften — og tabte Bevidstheden. Da jeg vaagnede, laa jeg i Græsset, og det døde Bildsvin var ved min Side. Jeg kunde ikke rigtig fatte, hvad der var skeet, vidste ikke, om jeg var uskadt eller ei, og saae op og ned ad mig, men kunde Intet Saar opdage.

Da fortalte man mig, at Bildsvinet var faret lige over mig, da jeg laa ubstrakt paa Jorden; i sin Forvirring havde Skovhuggeren, istedetfor som han vilde, at slaae Dyret med Øren, kylet denne efter det og lige over mit Hoved, men en af Jægerne havde givet Ild og skudt det kort efter.

Jeg var glad ved saaledes at slippe og holdt mig for Eftertiden længere borte fra den Jagt.

Hexen.

Antid — Dampstibenes, Jernbanernes, de elektriske Telegrafers Tid; Frihedens, Lighedens Tidsalder; Oplysningens — ja, med eet Ord vor Tid, hvor langt synes den ikke fjernet fra Spaakvinder, Hexeri og Trolddom! Og dog agter jeg ikke at føre Læseren længere tilbage i Tiden end til Midten af Tyverne, forat komme til Gjenstanden for ovenstaaende Titel og omtale en lille Episode af mine Barndomsrerindringer, der endnu staaer for mig saa klar og tydelig, som om den var oplevet igaar.

I den lille By, hvor vi boede — min Fader var Præst der — levede paa den Tid, jeg omtaler, en aldrende Kone, hvis rette Navn jeg aldrig mindes at have hørt, da hun af Alle og almindelig benævnedes „Hexen“. Hun var Enke, havde ingen Børn og beboede et lille Hus, der laa i et affides snevert Stræde, som stødte op til Kirken. Hun ernærede sig ved at spinde og vinde Garn for Folk og levede forresten stille og tilbagetrukket, uden at omgaaes Naboer eller Gjenboer, i hvilken Henseende hun da heller ikke kom i Fristelse, da Raadhusgaardens høie Plankværk dannede den ene Side af Strædet, medens den anden optoges af en Kjøbmands Bathus paa de to smaa Huse nær, som beboedes af Hexen og den gamle Niels Ringer. Sidstnævnte, en godmodig, skikkelig Mand, var Graver og Ringer ved Byens Kirke. Han havde paa den Tid, jeg omtaler, været Enkemand i mange Aar, levede med to puffedryggede eller forvorne Tvillingdøtre, som hjalp ham i hans Forretninger, og var ligesaa vel lidt af Byens Ungdom for sin Tjenstagtighed og godmodige Spøg, som Hexen med sit sure Ansigt og sine stulende Dine var skyet og ilde seet. At hun havde forgjort de to stakkels vanstabte Ringerdøtre var nu en afgjort Sag, det vidste hele Byen, og hvert Barn kunde fortælle derom. Dette var hendes største Bedrøft. Om de mange Høns der ikke vilde lægge Æg, og de mange Køer, der bleve syge og ei vilde give Mælk, vil jeg slet ikke tale, alt Sligt skrev sig jo fra Hexen, det vidste man engang, og det kunde ikke være anderledes. Vor Malkepige vilde have taget os Børn det meget ilde op, om vi havde tvivlet om Sandheden af alle de Historier, hun i den Retning opvartede os med, og som vi, det maa jeg tilstaae, følte os meget tiltrukne af. Det Mystiske og Overnaturlige har overhovedet stor Tiltrækningskraft for Børn — idetmindste var det Tilfældet med mig i den Alder — og med en instinkt-mæssig Fornemmelse af, at den Fantasi-verden, som skabtes paa Grundlaget af alt Sligt,

og hvori det forekom mig saa behageligt at leve, vilde lide Afbræk ved vi Moders Forklaring af Hexeri og Trolddom, undgik vi ialmindelighed at omtale disse Historier for hende. Min Fader gav sig sjelden af med os Børn.

En, der i saa Henseende nød vor ubetingede Yndest og Beundring, var gamle Birgitte. Hun havde som et Slags Inventarium hørt med til Præstegaarden, idet hun havde tjent den forrige Præst i en lang Række af Aar, havde senere holdt Hus for min Fader i Naadensaaret, og var endelig gaaet over til en inspektionshavende Stilling i vort Hus ligeovefor de andre Folk. Men dette vilde ikke ret gaae, navnlig med Hensyn til de Sidste, hvem hun saae formeget paa Fingre; og da hun omsider fyldte sit tredsindstyvende Aar, havde lagt sig lidt tilbedste, og min Fader, paa Grund af hendes lange og tro Tjenestetid, havde forstafset hende et lille Legat, trak hun sig tilbage, leiede sig en Stue hos et Par aldrede Borgerfolk og nøiedes med at see til Præstegaarden hver Søndag; men da kom hun ogsaa fra Morgenstunden og trippede om i Huset bagefter min Moder, indtil Middagen var forbi: saa først stod Solen op for os Børn. Birgitte, som altid spiste med ved Bordet, naar der ingen Fremmede var, blev tilbage i Spisestuen, og vi flokkedes om hende for at „høre fortælle.“

Birgitte kunde fortælle om mangehaande Ting. Hun havde aldrig kjendt sine Forældre, der vare døde, før hun kunde huske. Destomere havde hun færbedes imellem Fremmede og var alt i en Alder af fjorten Aar kommen ud at tjene. Hun var efter de Tidens Fordringer vel oplært, kunde see Linned fint og net, vaske og stryge, lægge Kalvekros i Væg o. s. v., - hvorfor hun ogsaa altid havde tjent for Indepige, som hun kaldte det, o: Sy- eller Stupige. Sin længste Tid havde hun imidlertid tjent hos den forrige Præst, der beklædte Embedet i nogle og fyrrethve Aar. Dette var efter Birgittes Mening Glandsperioden i Byens Historie. Det, at Præsten havde været Professor, stod for hende som

noget u hørt Storartet. Naar En af os benævnede ham „Præsten,“ rettede hun strax, „Hr Professore.“ Og hvad ikke denne stod høit for hende, det gjorde hans Frue; hun var Datter af en Biskop og en hel stabselig Dame. Naar Birgitte kom paa Themaet om denne Familie, var hun næsten ikke til at bringe bort derfra igjen, men os Børn interesserede Professore og hans Frue ikke nær saameget som Hexen. Om hende vidste Birgitte utallige Historier at fortælle, men det var ikke altid, hun var i Humør dertil. Hendes ivrige Mine blev da altid alvorligere idet hun udtrykte sig med en vis Afsty om „den onde Hex.“ Dette var mig aldrig ret forklarligt, da det, Birgitte kaldte Ondt, vel stod for mig som noget Rædselsfuldt, men dog tillige Stort og Dphøiet, saa jeg umulig kunde see det alene Onde deri. Jeg nærrede personlig den dybeste Erhøbdighed for Hexen og var aldrig med, naar de andre Dreng og Ustener raabte „Hex, Hex,“ udenfor hendes Vinduer, eller naar man med Krid tegnede hende af paa Raadstueplankeværket ridende paa et Kosteskaf og omsværmet af Ugler eller Flaagermus, hvilket paa Maanestinsaftener om Vinteren var en almindelig Fornøielse paa Hjemturen fra Skolen. Men disse Billeder oplevede aldrig Dagens Lys; om man end nok saa tydelig saa een, to, tre Kridtegninger staae der paa Plankeværket i det klare Maanestinn — næste Dag var Alt forsvundet og ikke et Spor at opdage deraf.

At Hexen havde forgjort Ringerens Døttre foruden megen anden Trolddom, hun havde bedrevet, vidste vi fra Birgitte; men hvorledes det egentlig hang sammen hermed kunde vi aldrig saa hende til at meddele os. Snart heb det, at hun ikke rigtig kunde huske det; men det vilde vi nu ikke lade gjælde, da Birgittes Huskommelse var bleven til et rent Ordspog. Til andre Tider sagde hun, at naar vi bleve større, vilde hun fortælle os det, vi vare endnu for smaa til at kunne forstaae det. En Dag i Juleferien, da jeg længe havde gaaet og ruget over, hvordan man dog

skulde faae Birgitte til at fortælle den Historie, havde vi samlet os om hende i Kaffelovnskrogen i Mørkningen og begyndte nu at trænge ind paa hende, for at hun skulde love at fortælle os Historien samme Aften, da Faber og Moder skulde i Selskab. Vi sad paa Børnemaner og raabte: „aa jo, aa jo“ i Munden paa hverandre, da min Moder kom igjennem Stuen og spurgte, hvad det var, vi saadan plagede Birgitte med. Nu maatte det da for en Dag. Min Moder sagde Ingenting, men kaldte Birgitte ud, hvilket ikke varslede noget Godt, og ganske rigtig, da Aftenen kom, og vi vare ene og atter vilde trænge ind paa Birgitte, svarede hun med stor Værdighed, at der slet Intet var at fortælle, at det Hele kun havde været hendes Spøg, og at vi aldrig mere maatte tale om den Historie, thi ellers vilde hun aldrig fortælle os Noget hverken om Professoren og hans Frue eller om andre høibaarne Folk, som før havde levet i Byen. Vi kjendte Birgitte altfor vel til ikke at vide, at hun var fast i sine Bestemmelser: saa lille og gammel hun var, saa sikker var hun; man kunde ikke rokke hende af Pletten. Dette var en stor Skuffelse for mig. Jeg havde længe gaaet og afforderet med hende om, at naar jeg blev saa gammel og saa gammel, saa maatte hun da fortælle mig, hvorledes det var gaaet til med de to krogede Ringerdøttre, og nu var alt Haab om at komme til Klarhed i den Sag paa eengang forsvundet. Da mine mindre Sødsfende vare bragte tilfængs, og jeg var ene med Birgitte, kunde jeg derfor ikke lade være at bebreide hende, at hun dog paa en Maade havde narret os ved først at tale om en Historie, som hun nu sagde ikke eksisterede. „Min kjære lille Ven,“ sagde hun da, idet hun lagde begge sine Hænder paa mine Skuldre, „naar han (Birgitte sagde altid han og hun til os) bliver fjorten Aar skal jeg vist og sandt fortælle ham Historien, hvis jeg lever saalænge; men saa maa han ogsaa love mig aldrig mere at tale til mig om Hexen naar de Smaa høre derpaa, thi Fruen lider

ikke den Snak." — Gode, stikkelige Birgitte, Du var et ægte Tjenestetjende af den gamle Skole, ligesaa lydig som tro! — Sikker kunde hun ikke selv fatte, hvorfor min Moder havde saameget imod, at hun fortalte os sine Hexehistorier; thi hun var hildet i Overtro, Dødsningens Sol havde ikke skinnet for hende; men blindt hen at følge hvad hendes Herskab eller Overordnede bød hende, det forstod hun, og detsfra veg hun aldrig.

Jeg har ovenfor anthydet, at jeg sølte en med Stræf blandet Erbødighed for Hexen, som paa en Maade holdt mig i Rigevægt med den Nysgjerrighedens Interesse, jeg nærrede for Alt, hvad der angik hende. Havde den Første ikke været, vilde jeg vist paa en eller anden Maade have søgt at nærme mig hende; som Tilfældet nu var, nøiedes jeg med engang imellem at gaae igjennem Strædet, hvor hun boede og stotte op til hendes Vinduer, og Dag ud og Dag ind, Sommer og Vinter kunde man uforandret iagttage de samme Gjenstande: Hexens Hoved og Koffehovedet ligeoverfor hinanden, samt en sort Kat, der sad i Vindueskarmen og med et Par gloende Dine fulgte enhver Forbigaaende for ligesom at holde Vagt for sin Hersterinde, der sjelden eller aldrig dreiede Hovedet til Siden. Paa varme Sommerdage var Stillingen kun forsaavidt forandret, som Ratten da havde taget Plads i den aabne Gadedør. Indenfor var den mindst mulige Forstue, man kan tænke sig, hvorfra Døren atter stod aaben ind til Hexens lille Stue, og herfra kunde man i det stille ensomme Stræde høre hendes Koffehjul snurre. Dette var den nærmeste Berøring, hvori jeg var kommen med Hexen. Jeg havde vel et Par Gange seet hende i Afstand paa Gaden og kjendte hendes lille tynde Skikkelse, iført mørke Hvergarns Klæder, der ikke adstille sig fra Almuens almindelige Dragt. Paa Hovedet derimod var hun kjendelig ved, at hendes Korsklæde eller Lin sad hende saa dybt ned over Dinene, saa Panden var aldeles skjult, hvad der gav hende det skulende Blik.

Forresten var hun altid renlig og ordenlig klædt, og hendes Lin hvidt som Sne.

Hvor tydelig staaer i dette Dieblik hin Foraarsfeftersmiddag for mig. Mine Forældre vare fraværende paa en Landtur, og vi Sødsfende tilligemed Naboens Børn opførte en støiende Veg i vor Dagligstue. Latter og Raaben overdøvede al anden Lyd. Vi legede Blindebuk, og det var min Tur at have Tørklædet for Dinene. Man øvede allehaande Spilopper mod den Blinde, trak mig i Trøieskjødet, pøb, sløitede og raabte med fordreiet Stemme fra forskjellige Hjørner af Stuen. Munterheden og Støien var paa det Høieste. Paa eengang blev det dødsstille omkring mig. Jeg famlede mig for, men stødte kun paa Borde og Stole, rev hurtig Bindet fra Dinene og stod — ligeoverfor Heren. Jeg føler endnu den isnende Skræk, som betog mig, hvorledes mit Hjertes Slag standsede, og jeg stod som fastnaglet overfor hende, der med sit skulende Blik, stiv og ubevægelig stod lige indenfor Døren uden at sige et Ord. Sødsfende og Kammerater havde forladt Stuen, jeg var ganske ene i hendes uhyggelige Nærhed. Hvad der bevirkede, at jeg endelig tog mig sammen, har jeg nu ingen klar Idee om. Feighed hørte ikke til min Karakter; jeg var den Ældste af vi Sødsfende og maatte handle i de Børnes Fraværelse. Jeg traadte et Par Skridt henimod hende og fik min lammede Tunge saameget igang, at jeg kunde spørge, om hun ønskede at tale med min Fader eller Moder? Med sin haarde, ensformige Stemme, men saa mumlende at jeg knap kunde forstaae hvad hun sagde, yttrede hun da blot, at hun ønskede at tale med Provsten. Jeg svarede, at han var ikke hjemme, men at jeg skulde sige det til ham, og dermed vendte hun sig og forlod Huset.

Denne lille Begivenhed fandt Sted efterat Birgitte ved Juletid havde givet mig det forrige Løfte i Anledning af Historien, og forunderlig nok var det, der havde grebet

min Fantasi saa mægtigt, saa længe Gjenstanden for min Interesse var mig fjern og fremmed, eller med andre Ord Trykseriet, ligesom forsvundet, da jeg havde staaet Ansigt til Ansigt med Hexen og havde svaret hende som man svarer et andet Menneſke paa et Spørgsmaal. Det Store og Dphøiede, den Glorie, hvori jeg havde seet hende, var forsvunden, og med den min Følelse af Erbødighed for hende. En vis Frygt var vel endnu tilbage, den Frygt, som Børn instinktmæssig føle for alt Ondt og Haardt. Jeg havde talt til hende i en høflig Tone; hun derimod havde seet paa mig med saadan et Par onde Dine, hendes skuelende Blik kunde jeg længe ikke glemme, og Birgitte havde Ret i at kalde hende en ond Hex.

Hvad hun vilde min Fader, kunde jeg uagtet alle mine Bestræbelser i saa Henseende ikke komme til Kundskab om, og selv besvarede han aldrig vi Børns Spørgsmaal angaaende slike Ting.

Hexen fortsatte imidlertid sin sædvanlige Levemaade. Det var en bekjendt Sag, at Ingen kunde spinde en Traad saa fin og smuk som hun, og hun var derfor altid søgt til den Gjerning. Folk maatte selv bringe og afhente Sagerne hos hende, men hun opfyldte punktlig, hvad hun lovede, og Garnet var altid færdig til den Tid, hun havde sagt.

Alene randt, og Tiden svandt. Den ældre Del af Almuen, der havde levet sig ind i Troen paa Hexen og hendes Trolddomskonster, gif efterhaanden tilhvile. Den yngre Slægt var mere opløst, og saaledes blev hun efterhaanden mindre og mindre lagt Mærke til. Imidlertid fyldte jeg mit fjortende Aar, Birgitte levede endnu, og hendes Tro paa Hexen var uroffelig som altid. Min derimod havde undergaaet store Omvæltninger, saa store, jeg rent havde glemt den lovede Historie. Ikke saaledes Birgitte. Med en hemmelighedsfuld Mine vinkede hun mig tilside den første Søndag, hun var hos os efter min Fødselsdag, og sagde, at jeg nu selv maatte bestemme, naar

jeg vilde høre Historien; vilde jeg komme hen til hende en Aften i hendes lille Stue, skulde hun fortælle mig den. Gode, gamle Birgitte! med nok saa ringe Tro paa Dine Hærehistorier kunde jeg ikke nænne at lade mig mærke med, at det, jeg eengang havde eftertragtet med saa megen Iver, nu var blevet mig aldeles ligegyldig — forsaavidt som det var Noget, Du kunde hde mig. Jeg aftalte dog med hende, at jeg vilde komme Lørdag Aften; den er fra Barndommen af en halv Helligaften, da man ingen Lektier har til om Søndagen. — Birgitte ventede mig i sin lille, lune Stue, med stegte Æbler paa Kaffelovnen, og et Formelys i sin blanke Messingplade. Hun fortalte, som følger.

For nogle og tredive Aar siden var de to smaa Huse, der laa i Strædet, som stødte op til Kirken, beboede af tvende unge Familier. Poul Byfoged, der havde faaet sit Tilnavn af, at han i en Del Aar havde tjent hos Byens mægtigste Stykker, var en høi og stærk Karl med et bistert Udseende. Han kunde tage sin Tønde Rug paa Raffen som en Halmviff, var i det Hele en dygtig Arbejder og havde en god Fortjeneste den meste Tid af Aaret, dels ved Markarbeide, men fornemmelig hos Rjebmændene ved Losning og Ladning af Skibe o. s. v. Forøvrigt var Poul ikke vel lidt af Byens Smaafolk, da han i sin Stilling hos Byfogden af og til var bleven anvendt i Politiets Tjeneste, og da altid havde viist stor Myndighed imod Byens Gadeungdom og Smaafolk i Almindelighed. Hos den mægtige Byfoged var han derimod høit anstreden, og det vilde sige Noget i de Tider, da en saadan Mand regerede sin By med nok saamegen Despoti, som nuomstunder en Monark sit Land. Pouls Kone var eiheller vel seet, og man begyndte alt saa smaat at henregne hende til dem, der vidste lidt Mere end deres Fadervor. Hun var sur og tvær imod Alle, gav sig ikke af med Noget og havde ikke Hjerte for

Andet end sine Ratte, af hvilke hun havde en hel Flok. Om Natten hylede, tudede og sloges hendes to søle Hankatte, saa det kunde høres langt bort, til stor Forstyrrelse for de Omkringboendes Nattero. Bagerens, som boede omme i den næste Gade, men hvis Gaardsplads kun var adskilt fra Pouls ved et Plankeværk, led især af denne Støi, hvorfor ogsaa deres to halvvoorne Sønner havde besluttet Nytaarsaften at opvarte Pouls Gadedør med en Potte saa stor, saa stor, saa det kunde rigtig dundre i Huset, og Rattene for et Dieblif bringes til Taushed. De havde til den Ende faaet fat paa en stor, sprukket Iydepotte, fyldt med Afse og Glasflaar, og fik den ogsaa hevet mod Døren med en saadan Kraft, saa Sporene af Glasstumperne kunde sees den næste Dag i Træet. Imidlertid fandtes om Morgenens Bagerens bedste Høne med sønderbidt Hals paa Møddingen, og Bagerensvendene, som havde været oppe om Natten for at bage til Høitid, havde seet den sorte Hankat løste tilbage over Plankeværket fra Bagerens Gaard. En anden Begivenhed af lignende Natur hændte Sommeren efter. Smedens Børn havde kastet med Stene efter den forhadte Kat, og, det være sig med eller uden Hensigt, en Flintesten havde ramt dens ene Øie, som var gaaet ud. Pouls Kone tog dette meget nær, salvede og plastroede sin Kat, som da snart kom sig saa godt, at den hjemsøgte Smedens Dueslag, og en Dag fandtes Smedefonens Yndlinge, to smukke, hvide Duer ihjelbidte ovenpaa Slaget. Samme Dag var Smedens lille, sorte Lam død ude i Marken, uden at Noget vidste, hvorledes det var gaaet til. Men Pigen, som flyttede Lammene, fortalte, at da hun kom gaaende med hele Koblet, havde hun mødt Pouls Kone, der var standset og havde talt om det lille, sorte Lam, der sprang saa lystig imellem alle de Hvide, og saa havde hun rørt ved det, som for at klappe det. — Naar hertil kommer, at Folk, der passerede Strædet om Aftenen, paa Tiber, hvor man vidste Poul var paa Arbeide, jevnlig hørte en Raaben og Kommanderen inde i Huset, og deri-

mellem Rattemiaven og Hølen — hvilket jo betydede, at Pouls Kone exercerede sine Ratte og lærte dem til at udføre sine Befalinger — saa kunde det ikke være anderledes, end at hun maatte staae i Pagt med onde Aander, og snart kaldtes hun derfor ogsaa almindelig „Heren“.

Det andet lille Hus i Strædet var beboet af Niels og hans Kone Marie, sande Modfætninger til det førstnævnte Egtepar. Niels var lille af Væxt og ikke just af kraftig Legemsbygning. Han gik ogsaa i Dagleie, men kunde ikke paatage sig saa svært Arbeide som Poul. Gartneriet forstod han sig lidt paa, gravede Folks Haver om Foraaret og hjalp dem med Saaning og Plantning. Han var en godmodig, stikkelig Fyr, lidt spøgende imellem, og vel lidt overalt hvor han kom. Det Samme kunde siges om hans Kone, der forresten var alvorlig og stille af Sind, men en god og blød Sjæl. Hun havde tjent „Hr. Professorens“ i otte Aar; de havde gjort hendes Bryllup for et Aarstid siden, og Fruen viste hendes stadig stor Bevaagenhed. Den stille, blide Marie vilde helst holde Fred med alle Menneſter og fremfor Alt med Naboer. Hun var i det Hele mild i sin Dom, mente, at man dog kunde gjøre Pouls Kone Uret, og talte derfor med hende som med andre Menneſter, samt var hende til Tjeneste i de Smaating, Nabostabet kunde medføre. Forsaavidt gik Alt godt i Begyndelsen; men da hændte en Begivenhed, som bragte Forstyrrelse i det gode Forhold imellem de to Nabofamilier. Byens gamle Graver gik til sine Fædre, og hans Post, der var forenet med Pladsen som Ringer ved Kirken, attraaedes ivrig af Niels, der alt længe i Stilhed havde været udseet til den af Professorens Frue, som gjerne vilde gjøre Noget for sin tro Marie. Professor S. selv var en lærd Mand, noget distrahit og ufikket til at give sig af med verdslige Sager; men hans hjære Frederikkens Mening om saadanne Ting var ogsaa hans; hun var en klog Kone, der netop forstod, hvad han ikke kunde magte. Desuden var Niels en

redelig og honet Mand, som Ingen havde Noget imod, og vel stiftet til Posten. — Imidlertid mente Poul, at en Dagleiers Stilling dog ogsaa i Tiden kunde have sine Misligheder, og at det var noget ganske Andet at kunne støtte sig til en sikker Indtægt. Han thuede strax til sin Bestytter, Byfogden, som gav ham gode Løfter, og saaledes begyndtes der da en Kamp om, hvem af de to Naboer der skulde have den omtalte Post. Valget skulde afgjøres ved Stemmesflerhed imellem Kirkeværgerne (et Par af Byens ansete Borgere), Præsten og Byfogden, hvilke Sidste hver havde to Stemmer. I deres Hjerter stemte de Forstnævnte for Niels, men at være den myndige Byfoged imod, vovede sig ingen Borger til i de Tider, og efter at det første Møde var afholdt, saae det kun mørkt ud med Niels's Udsigter.

Et halvt Aarstid før denne Valgkamp fandt Sted havde Byfogden bragt sin ældste Søn til Kjøbenhavn, hvor han havde taget første Examen og var bleven Student. Det unge Menneske havde gode Evner, men hans Opførsel i den lærde Skole, hvor han først havde været anbragt, havde ikke været saa ganske mønsterværdig, hvorfor Faderen tog ham hjem til sig tilligemed en Lærer, der skulde dimittere ham privat. Han bestod sin Examen godt; men noget efter hed det sig, at han havde faaet Lyst til den militære Stand og var gaaet til den vestindiske Hærstyrke. — Folk undrede sig over et saa egent Valg, og da man paa samme Tid havde funden Byfogden ualmindelig alvorlig og nedstemt, og hans Kone oftere var bleven seet med forgrædte Dine, saa fattebe man Mistanke om, at det nok ikke hang saa ganske rigtig sammen med den unge Herre, og flere Historier fra hans Skoleliv kom frem og drøftedes paany. Imidlertid kunde Folk ikke komme paa det Kene med Sagen. Byen havde kun dengang ringe Forbindelse med Hovedstaden; Posten kom eengang om Ugen, og saa af Familierne havde Berøring med Kjøbenhavn.

Paa to Møder havde Sagen angaaende Graverpladsen været drøftet; næste Dag ved et tredie Møde skulde den endelige Afgjørelse finde Sted.

I Præstegaarden havde imidlertid den Mærkelighed tildraget sig, at Professorens og hans Fru, der ellers levede det lykkeligste Samliv, og hvis tyveaarige Ægteskab aldrig var blevet forværket af nogen Uveirssky, havde en Dag ved Middagsbordet havt en lille Ordstrid, foranlediget ved, at Førstnævnte, der just samme Formiddag havde deltaget i det andet Balsmøde, maatte erklære sin Kone, at han ikke troede at kunne sætte Niels's Balg igjennem. Fruen, der var af en ivrig og virksom Natur, og hvem Niels og Marie i Virkeligheden laa meget paa Hjerte, lod falde nogle Ord om Karaktervagthed og Mangel paa Dhygtighed til Livets Gjerning, og Professorens, der som de fleste Lærde og i sig selv fordybede Folk ikke havde mange Ord, svarede vel ikke Meget, men han blev alvorlig og reiste sig tidligere fra Bordet end sædvanlig.

Et Par Dage efter, netop Dagen før det omtalte Balg skulde afgjøres, modtog Fruen et Brev fra Kjøbenhavn, formentlig fra en Broder, der var Professor ved Universitetet, og med hvem hun af og til brevveiledede. Hun læste Brevet med stor Opmærksomhed og gik siebliffelig op i sin Mand's Studerekammer for at meddele ham Indholdet, Noget, der sjelden fandt Sted, da Professorens ikke holdt af at forstyrres paa den Tid af Dagen. — Samme Aften, da Klokkeren var henimod ti, og man alt beredte sig til at slutte og lukke i Præstegaarden, kom Niels for at melde Professorens og Fruens, at hans kjære Marie for en Time siden var nedkommen med Tvillinger. Niels havde Taarer i Øinene af Glæde og Bevægelse; men Præstefamilien, som selv ingen Børn havde, mente, at To paa eengang var noget stærkt. Imidlertid fik Fruen travlt med at samle sammen en hel Pakke af Pinned og alt Slags Tøi, som

Marie kunde have god Brug for, da der var kommen To iftedesfor Een.

Næste Morgen saae man da Fru S. med sikker Mine, som om hun havde fattet en Beslutning, begive sig hen til Byfogden for at udbede sig en Samtale med ham. Den myndige Herre blev noget forlegen ved en saa uventet Gre; thi sandt at sige, sølte han sig ikke rigtig vel ligeoverfor en Dame, der ei saae op til ham, og som han ei var overlegen; han havde langt hellere seet hendes Egtemage. Samtalen, som førtes i al Hemmelighed, varede kun kort. At Fru S. havde havt et Brev i Haanden, hvoraf hun læste noget o., var bleven seet af Barberen ligeoverfor, hvis Karnap til stor Husvælelse for ham selv og hans Runder ydede den herligste Udsigt, ikke alene over hele Gaden, men ind i de nærmeste Huse. Og Kjøbmandens Boddreng ved Siden af havde lagt Mærke til, at Byfogden havde seet blegere ud end sædvanlig, da han med krummet Ryg og mange Buk fulgte Fru S. til Dørs. — Disse gaadefulde Oplysninger var Alt, hvad man fik at vide om den hemmelighedsfulde Samtale.

Sen paa Eftermiddagen samme Dag fik Marie et Besøg af Pouls Kone, og Niels benyttede Veiligheden, medens hun var der, til at gaae et Grinde i Byen.

„Seg skulde da ønske Jer til Lykke saavel med disse To, som med det Andet,“ begyndte Pouls Kone, da han var gaaet.

„Med hvilket Andet?“ spurgte Marie.

„Na, I veed vel nok, at Niels har faaet Graverembedet, og det er vel sagtens disse To, som have voldet det. — Vi have ikke saa meget at stille op og heile med, men vor Tid kommer vel ogsaa. Det er nu Eders Tid at have Folkegunst til Forspand, — men „Lykken kan vende sig om til Nød,“ veed I vel. — Naa, lad mig saa see Eders Tvillinger.“ Hun tog Buggepuden tilside, hvor de to smaa Piger laa, stirrede paa dem med sine onde Dine

og sagde: „ja, ret født er vel en Dybt, men“ — derpaa mumlede hun Noget sagte, gjorde nogle Tegn med Haanden over Børnene og forlod Huset uden at ændse den stakkels Moder, som bleg og skjælvende havde hørt paa hende, og efter et forgjæves Forsøg paa at trække Buggen hen til sig, var falden bevidstløs tilbage i Sengen.

Da Marie kom til sig selv igjen, stod Fru S. og gned hende i Tindingerne med eau de lavande, medens Niels med bekymret Mine stænkede hende koldt Vand i Ansigtet. Først senere vandt hun Kraft til at fortælle hvad der var foregaaet. Fru S. holdt meget af Børn og var fornsiet over at see paa de to smaa kjønne Piger, der lignende hinanden saameget, at hun bandt et Baand om Halsen paa den Ene for at kjende dem fra hinanden. Endvidere lovede hun at ville holde den Ene over Daaben, og de maatte kaldes op efter hende og Professoren: Frederikke og Andrea.

Niels's Glæde over at have faaet den attraaede Post maatte i Begyndelsen vige for Bekymring for Marie, der var bleven saa angreben ved Besøget af Pouls Kone, at hendes Tilstand syntes betænkelig. Hver Gang hun hørte hendes Navn nævne eller saae hende gaae forbi Binduet, veg Blodet fra Kinden, og hun begyndte at ryste, og ligesom instinktmæssig bøiede hun sig da ned over Buggen for at beskytte sine Smaa mod Hexens onde Indflydelse.

Maries gode Natur seirede omsider, og hun kom atter paa Benene; men den Rystelse, hun havde faaet, forvandt hun aldrig ganske. Hendes af Naturen noget tunge Sind blev mere og mere vemodsfuldt, og hun var aldrig rolig, naar hun ikke havde sine smaa Piger i Nærheden af sig. Disse trivedes godt og vare raske og muntre. Niels havde en anstændig lille Indtægt, der var tilstrækkelig til Familiens tarvelige Fornødenheder, og kom godt ud af det med sine Foresatte saavel som med Byens andre Folk, Store og Smaa. Hans af Naturen muntre og jevne Sind

bødede paa Mariæ Tungvind, og en lille Spøg anbragt nu og da kunde imellemstunder klare hendes Pande.

Det uventede Udfald af Gravervalget gav Byens Folk slemt Hovedbrud; Ingen kunde komme paa det Nene med Sagen. Først senere hen og lidt efter lidt fik man Op-
løsning paa Gaaden. — Byfogdens Søn, der havde ført et temmelig vildt Liv i Kjøbenhavn, og brugt flere Penge end Faderen kunde og vilde sende ham, havde ved et ret snildt udtænkt Bedrageri villet klare en siebliffelig Pengeforlegen-
hed. Det var imidlertid blevet opdaget før det var udført, og Politiet var alt paa Spor efter Studenten, der i sin Rød tyede til en almindelig afholdt Universitetslærer — den Samme, der skulde have været Gjenstand for Bedra-
geriet — bekjendte ham angrende Alt og anraabte ham om Hjælp og Bistand. Professoren tog det unge Menneske alvorlig i Skole, modtog hans angrende Bøfter og hjalp ham med en Pengeunderstøttelse, saa han i al Hast og Hemmelighed kom bort med et Skib. Den hele Sag blev — hvad der var lettere dengang end nu — saavidt mulig dhyset ned, og flere af de Nærmeststaaende vare i første Dieblif ukjendte med de nærmere Omstændigheder. — At den omtalte Universitetslærer var Fru S.'s Broder, fik Byen imidlertid snart udfunden. Barberens Sagttagelser og Bod-
drengens Bemærkning tjente yderligere til at behøve Sagen, og hvis der endnu behøvedes et Bevis, var det vitterligt for Alle, at Byfogden siden den Tid tog langt mere Hensyn til Professor S. end ved tidligere Leiligheder, da den distrait og noget leitede Præsts Mening altid havde maattet vige for Byfogdens mægtige Stemme.

For Strædets to Familier forløb nu nogle Aar uden videre Forandring. Poul vedblev at have gode Kræfter og godt Arbeide; hans Kone spandt og vandt, men i Omgang skuede Folk hende bestandig mere og mere, og paa Gaden saaes hun sjeldnere. Siden hendes onde Spaadom over Mariæ Tvillinger havde de to Nabofamilier ikke talt

sammen. Smaa pigerne løb nu rask omkring i Stuen; men i den sidste Tid var Marie bleven noget ængstelig ved at lægge Mærke til en Skjævhed i Ryggen hos den Ene. Hun thæde, som altid i sin Nød, til sin tro Beslytterinde Fru S., der talte med Stebets Læge, og denne gav nogle almindelige Forholdsregler, men inden det næste halve Aar var forløbet, viste sig en Krumning i Ryggen hos den anden Tvilling, og trods alle gode Forholdsregler og al den Omhyggelighed, den stakkels Moder iagttog med dem, vare de to kjønne jmaa Tvilling søstre med de gule krøllede Haar og de milde blaa Dine, da de fyldte deres syvende Aar, to stakkels forvorne Krøblinger.

Marie overlevede ikke længe dette haarde Slag; hun sørgede sig rentud i Graven, og Niels's Taarer vædede den Jord, hvor han beredte sin Hustrus sidste Hvilested. — Han fik et aldrende Fruentimmer, lidt i Slægt med Marie, til at tage i Huset og sørge for ham og Børnene, hvilke Fru S. forøvrigt tog sig meget af, be kostede deres Undervisning og lod dem oplære i al Slags sin Haandgjerning, der skulde komme dem til Nytte i Tiden og bøde paa deres svagere Vægenskrafter.

Vinteren efter Maries Død var meget streng; Søen var tilfrosen og al Skibsfart ophørt. Arbejdet var knapt for Byens Dagleiere, men Poul, som var en god Skytte, bødede herpaa ved at gaae ud paa Søen og skyde Bildænder, som bragte ham god Fortjeneste. En klar Frostdag forlod han sit Hjem tidlig om Morgenen; han agtede sig langt ud paa Søen den Dag og ventede en god Fangst. Inden mange Timer var imidlertid en voldsom Sneestorm brudt løs. Pouls Kone blev ængstelig for sin Mand og gik til Stranden for at see efter ham; men Natten faldt paa, og Poul kom ikke hjem. — Blændet af Sneefoget havde han forvildet sig og var falden i en Baage, en halv Mils Wei fra Land. Næste Dag fandtes hans Kuffet, og et stort Knippe Bildænder sad fastfrosne i Isen omkring Baa-

gen. Man søgte efter hans Pig, men forgjæves. Det hed sig, at Hexen havde maaret det ned paa Havets Bund, for at slippe for at have med den hende forhadte Geistlighed at gjøre. Hendes Ratte hylede og tubede flere Nætter efter Pouls Død; — det var hans Gravsang.

Saaledes lod Birgittes Fortælling, der atter opriffede Erindringen hos mig om den Blanding af Frygt og Erbødighed, jeg for nogle Aar tilbage havde følt for Hexen, og den Rædsel, der greb mig ved at befinde mig ene ligeoverfor hende. — Kort efter blev min Fader forflyttet, og vi ombyttede den lille By med Hovedstadens Nærhed. — Ti Aar svandt, uden at jeg saa min Fødeby igjen, og i den Tid havde Meget der forandret sig. Vor gamle, tro Birgitte var vandret heden. Mange af Familierne fra vor Tid vare dels døde, dels flyttede bort derfra. Jeg længtes ofte efter at gjensee mit Barndoms Hjem, men Omstænderne havde stillet sig hindrende iveien for dette Dufkes Opfyldelse. En god Ven af vor Familie var imidlertid bleven bosat i Nærheden af Byen, og med særlig Glæde modtog jeg en Opfordring til at aflægge ham et Sommerbesøg. Jeg sneg mig ene bort den første Formiddag for at gjøre en Vandring omkring vor gamle By i de mig saa velbekjendte Omgivelser. Kun saa Ansigter kjendte jeg igjen; Børnene vare blevne voksne Mennesker, de Ældre gamle Folk. — Jeg gik til Kirkegaarden for at besøge de Afdødes Grave. Just som jeg vandrede omkring her, begyndte alle Kirkeklokkerne at ringe, og lidt efter saa jeg en Ligstare langsomt bevæge sig ind paa Kirkegaarden. Følget bestod kun af det sædvanlige Ligbærerlaug med Vedemanden i Spidsen. Præsten mødte ved Graven. Ingen Slægtning eller anden den Afdøde Nærstaaende fulgte bagefter Kisten. Denne Tarvelighed i een Retning forekom mig at staae i en mærkelig Modsætning til den megen Klokkeringning. Jeg

yttrede min Forundring herover til en Forbigaaende, tilshyneladende en Mand af Haandværksstanden, og spurgte, hvem man begravede idag.

„Ja, det er forunderligt nok, at jeg ikke kan sige Dem, hvad hun hedder,“ svarede Manden med et halvt Smil, „jeg har nu boet her i otte Aar, og har aldrig hørt hende benævne anderledes end Hexen.“ Man siger, hun skal i forrige Tider have forstaaet en hel Del Konster og drevet et slemt Spil med dem. Nu troer man ikke mere paa Sigt.“

„Hvem besørger da hendes Begravelse, siden alle Klokkerne ringe,“ spurgte jeg videre.

„Ja, det forholder sig saaledes: Hun skal engang for mange Aar siden, i den forrige Præsts Tid, have nedlagt en Sum Penge i hans Hænder med det Forlangende, at de, naar hun døde, skulde anvendes til Klokkeringning ved hendes Begravelse. Præstens Kvittering skal være funden blandt hendes Efterladenskab, og Pengene havde han ved sin Forslyttelse leveret til vor nuværende Præst. Saaledes fortæller man idetmindste.“ — Dermed hilfede Manden høfligt og forlod mig, der ved dette forunderlige Tilfælde havde faaet en sen, men tydelig Forklaring af Hexens Besøg hos min Fader for 14—15 Aar siden.

Præst og Følge havde imidlertid forladt Kirkegaarden, og gamle Niels Ringer, der var bleven hvidhaaret og havde faaet en krummet Ryg kom trippende med sin Spade for at kaste Graven til. Døden udsletter Alt og jevner Alt, tænkte jeg, idet jeg mindedes det glødende Had, hvormed den Afdøde i sin Tid havde forfulgt ham og hans Familie. Han havde nu gravet hendes Grav og ringet til hendes Ære for sidste Gang her i Livet. Skulde maaskee denne Klokkeringning efter Døden, der havde ligget hende saameget paa Hjerte, være et Sonoffer for den Uret, hun havde tilføjet ham i Livet? —

Thvene og Bomulden.

En vis By var der bleven stjaalet en Del Bomuld, og man kunde ikke opdage Thvene. Politimesteren, som gjerne vilde have dem, fandt da paa Følgende. Han indbød alle Byens Mænd til en Fest. Da de vare samlede om Bordet, de Rige med de Fattige, sagde han: „Hvad er det for uopdragne Folk, der komme med den stjaalet Bomuld stikende i Skjægget!“ Diebliffelig greb Thvene sig med Hænderne i Skjægget og bleve derved opdagede.

Irlænderen og Pillerne.

En Læge havde givet en Irlænder, som var syg, en lille Æske med Piller og skrevet udenpaa den: „det Hele skal tages strax.“ Da Lægen senere besøgte den Syge, udtrykte han sin Forundring ved at finde, at der ikke var indtraadt nogen Bedring, tværtimod, og spurgte hans Kone, om hun virkelig havde givet ham Medicinen. „So, det har jeg rigtignok,“ svarede hun, „men maaskee er Laaget endnu ikke gaaet af Æsken!“ — Hun havde ikke alene givet ham Pillerne ind, men ogsaa hele Æsken.

Fyfsite Spilleværker.

2. Farvede Ringe.

Dette smukke Fænomen har forskjellige Navne og har været underkastet forskjellige Forklaringer, hvorved vi her dog ikke ville dvæle, men nøies med at fremdrage nogle Kjendsgjerninger, der uden mindste Vanskelighed og Bekostning, i alt Fald en meget ringe, kunne eftergjøres.

1) Man tager to Stykker Glas af et Par Tommers Størrelse. Speilglas er vel det bedste, men man kan godt behjælpe sig med almindeligt Rudeglas uden Blærer eller deslige. De gjøres rene og lægges strax sammen. Trykker man nu jevnt Glasfene sammen med begge Hænders Pege- og Tommelfingre, da vil man, ved at betragte Glasfene fra Siden (saaledes som man betragter et Daguerreotypi) snart see Ringe, der imellem Glasfene forandre Skikkelse og Farve, eftersom Trykket er stærkere eller svagere. — Stundom lykkes Forsøget bedst, naar man aander lidt paa det ene Glas, førend det andet paalægges.

2) En anden, om mulig endnu lettere, Maade til at fremkalde nogle lignende Ringe, skjøndt Aarsagen er ganske forskjellig, er denne: Væseren har vel lagt Mærke til, at naar Solen skinner paa en blank Metalkugle, en Glasnop eller anden saadan Gjenstand, da viser sig et blændende klart Punct, hvilket er et lidet Solbillede. Tager man et Kortblad, prikker et (men kun et eneste) fint Hul i samme og betragter i nogen Frastand bemeldte Glands punkt derigjennem, saa vil Solbilledet tabe sine Straaler og man vil see en hvid Kugle, omgiven af forskjellige mørke Ringe, brede og smalle, med større eller mindre Mellemrum. Ved at skue igjennem farvede Glas og Hullet i Kortbladet ville

Mellemrummene forandre sig efter Glassets Farve. Jo mindre Naalehullet er, desto skarpere og bestemtere fremtræde Ringene. — Man kan for Tiden i adskillige Butiker (navnlig hos Zuschlag i Kronprindsensgade) for en halv Marks Penge erholde Glasflugler, hvori smaa Dyr og Fugle af Metal ere indstøbte; disse Kugler egne sig retvel til Forsøget, naar man just ikke har nogen rigtig blank Messingfugle.

3) Solen skinner ikke altid, og den har i afvigte Maaned kun sjelden ladet sit milde Afshyn straae til os. Her er derfor et Forsøg, der kan gøres uden Solkin, nemlig om Aftenen ved Lys. — Paa Apotheket kjøber man for et Par Skilling (det er en billig Artikel) Hexemel — Semen lycopodii —, laver sig en Stropose af Pinned og drøjer ganske lidt deraf paa et Stykke rent Rudeglas. Betragter man Lysen igjennem et saaledes bestrøet Glas (det er en Selvfølge, at den pudbrede Side vender fra Ansigtet), da vil en Dunstreds omgive Lysen, og i denne Taage vise sig adskillige smukke Ringe med Regnbuefarver. Jo længere man — naturligvis til en vis Grændse — fjerner sig fra Lysen, desto skønnere blive Farverne.

4) Vi nævnte ovenfor et Kortblad, hvori et fint Hul blev prikket. Dette høist simple Instrument kan benyttes til et andet Lysforsøg, der dog ikke hører til Farveringenes Klasse. — Prikker man nemlig to Huller i Kortbladet, men saa tætte ved hinanden, at de kunne omfattes af Diets Pupille, og derigjennem betragter Venus, Jupiter, Sirius eller en anden af Himlens tilshneladende større Lysgivere, da vil man see tvende Stjerner, den ene lidt svagere end den anden, og dreier man nu Kortet, vender ogsaa den ene Stjerne sig om den anden. Man kan ogsaa forsøge med 3 eller 4 Huller; men 2 give det smukkeste og lærerigste Resultat.

Karade.

(Tre Stavelser.)

Det Første kaldte tidt vi Andre,
 Men vee os, hvis vi selv det var!
 Da turde frit vi neppe vandre
 Og ingen Tanke var os klar.

En Løve er de andre Tvende,
 Dog kun paa Engelsk og paa Fransk,
 Men derimod de kunne ende
 En Million paa Regne=Danskt.

Det kan Du gjætte hele Gaaden,
 See Dig omkring i Havnen lidt!
 Det pryder ikke gjerne Baaden,
 Men vel de større Skibe tidt.

G a a d e.

Jeg findes mellem Jord og Himmel,
 Jeg findes mellem Ild og Vand,
 Imellem Ensomhed og Stimmel,
 Vel og imellem Viv og Mand.

Mit Første staaer i Solen præget,
 Men søg det ei i en Planet;
 Dog er det ei fra Jorden veget,
 Ja i alt Ondt det bliver seet.

Alt Godt begynder med mit Andet,
 Selv Han som aldrig er begyndt.
 Søg blot imellem frelst og strandet,
 Da Gaadeordet er forkyndt!

Anagram.

Kan man omflytte Bogstaverne i En bortrømt Svane
 saaledes, at deraf kommer en russisk Flod og Fornavnet
 paa en ulykkelig dansk Adelsmand.

Ved et Feiltryk i forrige Hestes Anagram staaer
 Slidstred istedetfor Ridsstreg.

Regneopgave.

Naar Andreas multiplicerer de Penge, han har i Vikuben,
 med 13 og Bernhard (som har 21 Rd. mindre deroppe)

fine med 14, saa have de tilsammen netop 1866 Rd. Hvor-
mange har da Hver?

Alexander spørger, hvorledes man med een Streg kan
gjøre Et Hundrede og Elleve til Ni?

Opløsninger til forrige Hefte.

Karaben: Elementer. Gaaden: Brav, Krav, Trav,
Grav, Rav. Anagramet: Ringsted. Regneopgaven:
9½ Time.

Regneopgaven løst af Adam saaledes: Manden havde
ved Aarets Udgang 66691, og han var 10 Timer, 2 Kvar-
ter og 9 Minuter om at tælle dem.

H. paa Teglgården har opløst Gaade, Anagram og
Regnestykke rigtigt. Georg paa Vesterbro ligeledes løst
Gaade og Anagram rigtigt.

Udkommet er og faaes i Landets Boglader:

En lille Drengs Historie. En Fortælling for Børn. Indb. 48 β.

En lille Drengs Historie er en Bearbejdelse efter det Franske, men med Undtagelse af Navnene ere Begivenhederne ikke anderledes, end at de kunne opleves herhjemme hos os. Fortællingen fremstiller en lille Dreng i hans Udvikling under Forældrenes omhyggelige Opdragelse, og man seer igjennem BARNETS Opsørel overfor de Mennesker, med hvem han kommer i Berøring, at Opdragelsen har baaret gode Frugter. For smaae Børn er Bogen strengt taget ikke, men den er lærerig og underholdende.

Gullivers Reise til Lilleput af J. Swift. Indb. 72 β.

Hvem har ikke hørt om Gullivers Reise til Lilleputernes Land. Det er en Børnebog i Ordets egentlige Forstand, og det er utvivlsomt at den vil finde en god Modtagelse i den lille Verden for hvilken den er bestemt.

Underlig og selsom Historie om Til Ugelspil. Ny Udgave med Billeder. Indb. 48 β.

Til Ugelspils muntre Eventyr og gale Streger ere komne til os Syd fra, og enddixøndt vi just ikke elske det Folk, i hvis Midte denne store Skalk levede, kunne vi dog ikke negte, at Ugelspil er en Figur, som overalt har moret baade Unge og Gamle og bestandig vedligeholdt Interessen. Illustrationerne ere godt udførte.

Jule-Eventyr, samlede af J. Laurie. Indb. 60 β.

Jule-Eventyr. Efter Navnet skulde man troe, at Eventyrene breiede sig om Julefesten og fortælle Begivenheder fra denne. Det er dog ikke Tilfældet. Eventyrene kunne passe for enhver Tid af Aaret; men da Julen er Børnenes Fest og den Tid, da man meest tænker paa at glæde dem, har det ogsaa været Meningen med denne Bog, at den skulde være en passende Julgave — det er den ogsaa.

To og Halvtredstindstve Søndage eller tre Børns Dagbog, af A. Stein. Indb. 48 β.

To og halvtredstindstve Søndage eller tre Børns Dagbog er maaskee nærmest for ældre Børn. Den indeholder i Dagbogsform Opregnelser grebne ud af BARNELIVET, dets smaae Interesser og smaae Glæder i en let og fattelig Form. Det er to smaae Dreng og en lille Pige, som her indføres talende, og det er at vente, at deres Meddelelser ville blive forstaaede af og til Fornøielse for deres smaa Jevnlige.

I Skumringen, smaae Fortællinger for Børn. Indb. 60 β.

I Skumringen er elleve Smaafortællinger, der ere fortalte af Tante Helene for de to smaae Neveuer Hugo og Francis. De tage sig maaskee bedst ud i Mørke, naar Ilden knitter i Kaffelovnen, men de ere ogsaa morsomme at læse og ville kunne glæde ethvert flinkt og opvakt Barn.

„Knapperne.“ En original Fortælling med Billeder. 24 β.

Nyegræsse Folke-Eventyr, samlede af J. G. Hahn, oversatte af Christian Winther. Indb. 1 Rdt 24 β.

Udkommen er:

Rundt paa Jorden.

Underholdning for den modnere Ungdom,

udgivet af „Fra alle Landes“ Redaktion,

med 7 Lithografier og 7 Træsnit. I Rd. 48 Sk.

Indhold: Australiske Vaaben og Redskaber (med to Billeder). — Slangefortryllerne. — Et Reiseeventyr. — Søroverne (med Billede). — Løvejagter i Afrika (med tre Billeder). — En engelsk Matros i Forklædning. — Fare og Mod. — En Kaiman-Fælde. — Kaptain Renaud. — Markham og Chinchona-Planterne. — Slange-templet i Wydah (med Billede). — Om Elefanter, hvorledes de fanges og jages. — Galvanismen og dens Anvendelse (med fire Billeder). — Paa Reise med en Skat i Forvaring. — En Klapjagt i Kochinkina. — En Sandstorm i Ørkenen (med Billede). — Myreløven i sin Faldgrube. — Af Livingstones Reise i Afrika i Aarene 1858-64 (med Billede). — Om bekendte Høider af Kirker, Bakker etc. i Danmark (med et meget stort Billede).

Ved Udgivelsen af denne Bog har man stillet sig den Opgave at skaffe Ungdommen en Læsning i Smag med „Fra alle Lande“; det rige og afvejlende Stof er hentet paa mange Steder, Stilen er livlig og let, mange Billeder anskueliggjøre Indholdet, og der er saamegen Forskjelligartethed i Artiklerne, at vistnok Enhver vil blive tiltalt af idetmindste en Del af dem. Det belærende Element er blandet med det underholdende, og navnlig gjøres der opmærksom paa det sidste Billede, der er enestaaende i sit Slags her i Landet.

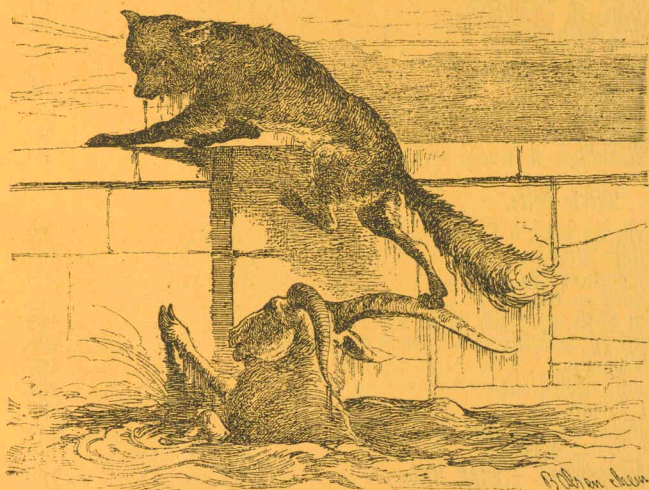
Exemplarer faaes i enhver Boghandel, samt i

Fr. Wøldikes Bog- og Papirhandel,
Amagertorv 18, Hj. af Helliggeiststræde.

For Ungdommen.

Et Maanedsskrift

udgivet af Wm Maribo.

Kjøbenhavn.

Fr. Waldihes Forlag.

1866.

Indhold.

Første Hefte.	Side.
Hvad Julen er for Børnene	1.
Hvorledes Mis og Tip stiftede Bekjendtskab	4.
Flodhesten (med Billede)	9.
En Hevn i Konstantinopel 1650	16.
Studenten paa Kvisten	31.
Træt af forskellige Dyrs Kløgt	36.
Fysiske Spilleværker	43.
Karade	46.
Gaade. — Anagram. — Regneopgave	47.
Brevvevling	48.
Andet Hefte.	
3 Kjelderen	49.
Alexander den Stores Ungdom	55.
Smaafortællinger om forskellige Dyr	64.
Paa en Bilbøvinejagt	71.
Hejen	72.
Løvene og Bomulden	91.
Irlanderne og Pillerne	91.
Fysiske Spilleværker	92.
Karade. (Tre Stavelses)	94.
Gaade	94.
Anagram	95.
Regneopgave	95.
Opløsninger til forrige Hefte	96.
Tredie Hefte.	
Som det gaaer i Verden	97.
Giftige Krybdyr	102.
Søfadetterne og Nøglen	108.
Ræven og Geden	111.
Om Heste og Hunde under den danske Krig	112.
Katti og Djæveln. En bøhmisk Fortælling	120.
Ulvehunden	127.
Fysiske Spilleværker	137.
Blandinger	139.
Karade. (2 Stavelses, 4 Bogstaver)	141.
Gaade. — Anagram	142.
Regneopgave. — Mørk Tale	143.
Opløsninger til andet Hefte	144.

Af „For Ungdommen“ udkommer hver Maaned et Hefte indeholdende 48 Sider Text ledsaget af Illustrationer. Subscriptionen er bindende for en Aargang (12 Hefter), der koster 3 Rdl.

Selskabet i Glasklokken.

Som det gaaer i Verden.

„Det er en fæl Vinter!“ sagde Spurvefader; „Provianten slipper op og Humøret med. Men det maa man nu ikke lade sig mærke med, for saa hænger Mutter med Næbet og passer hverken Neden eller de Smaa. Lad os heller see at faae fat i Noget, om det saa er aldrig saa lidt.“

Saa strøg Spurvefader da omkring i Byen fra det ene Sted til det andet; men Sneen laa paa Torve og i Gaarde, alle de smaa Korn og Straa dækkede den til med sit hvide Teppe.

Folk hørte i Kane; det var meget fornøieligt for dem. De havde tykke Pelse paa og fandt det aldeles ikke koldt, tværtimod oplivende og forfriskende. Bjelderne klingrede og Pidskene knalbede og Kanerne væltebe, det var Knald og Fald som man siger. Saa var der En, der lavede sig til et vældigt Smeld, og det var vist ogsaa blevet et deiligt Knald, naar ikke Snerten havde viklet sig to Gange om en tyk Mand, og Pidsken var bleven hængende paa hans Mave. „Klodrian!“ brølede han; men alle Andre loe, og saa loe han selv med. „Det var da en løierlig Maade at faae sig en Pidsk paa, — stop, stop“ — men Kanen var væk; Drengene havde pebet den ud, og den forsvandt under en Hagel af Sneebolte. Den tykke Mand beholdt Pidsken; Drengene raabte Hurra og muddrede hverandre paa Glidbanerne. Udenfor paa Søerne var der Liv og Lystighed; man hørte i Slæde og løb paa Skoter, Karusjellen

dreiede sig rundt, og selv Kagekonerne vovede sig paa Glatis. Damerne løb ogsaa paa Skøiter, og hvorfor skulde de ikke? Det er meget nervestyrkende at more sig, og det vilde jo Alle saa gjerne.

„Naar man ikke havde Kone og Børn,“ sagde Spurve-fader, „kunde det være artigt nok,“ og saa strøg han videre.

Paa Gaderne turde han ikke vove sig; thi der var en saadan Færdsel, og man havde saadant Hastværk, at en lille Spurv let kunde blive traadt fordærvet. Hænderne vare i Lommerne, Fødderne i Galoscher, Halsene i uldne Tørklæder. Kulden prikkede i Næsen og Ørene, ja den gik gjennem Marv og Ben og sommetider lige ind i Hjertet paa Folk. Man tænkte paa sin varme Stue og saa løb man endnu hurtigere. Selv de Dorneste fik Benene paa Gled og længtes formelig efter Middagsmaden. Saadan en Mand er Kulden!

„Det kunde være herligt nok,“ sagde Spurvefader, „naar Reben var varm og der var Brød i Huset“ — og saa strøg han videre. Men det er nu en bedrøvelig Sandhed, at baade Døre og Binduer, Ruger og Lemme luffes i paa Grund af den flemme Kulde; det er kun ved et rent Tilfælde, at en stakkels Spurv kan finde et Par Korn i en Sprække.

Hjemad fløi Spurvefader til Mutter og Ungerne. Han havde baade Næb og Kløer; men det han havde i dem var ikke meget.

„Naa, det var godt at Du kom,“ sagde Spurve-moder; „de Smaa ere saa sultne, og her trækker forskrækkeligt. Hullet er blevet større, maa Du vide, og jeg maatte tage Skraldet af for Ungerne ved at stilke min Hale igjennem det og puste mig op som et Pindsvin. Nu maa vi virkelig have Noget at æde!“

„Her er Noget,“ sagde Spurvefader, „nyd det med Hilsen!“

Mutter lod sig det ikke sige to Gange. Der var lidt Malt og lidt Korn, og saa lavede hun Ællefød og madede

Ungerne. Fatter tog Post ved Hullet; Mutter og han delte Levningerne af Maden, og saa sov da hele Familien.

Sønnen er god, baade for Mennesker og Spurve; ingen af dem kan undvære den. De trætte Lemmer hvile sig, og de bedrøvelige Tanker blive til deilige Drømme.

Spurvesfader drømte, at det var Sommer. Luften var mild, Solen skinnede; Korn og Frø var der nok af; det lune Græs og de grønne Blade viftede saa mildt og venligt. Det var varmt; det blev meget varmt; hedere og hedere blev det; det glødede som Kul; det brændte som Flammer — —

„Brand, Brand!“ løb det fra Gaden, og Spurvefamilien kom paa Benene. Det knittede og blussede; det knagede og bragede: hele Huset stod i lys Lue. Vandet var frosset, og Sprøiterne kunde ikke gjøre Gavn. Spurvefamilien kom i Behold over paa Gjenboens Tagrende og saae det Hele. Der var Tummel og Raab. En Stige blev sat til et Vindue, og kravlede To og kom tilbage med et Varn imellem sig. Saadan en Mand er Ilden; den varmer og udvider; den smelter og løsner, den gaaer lige ind i Hertet paa Folk. Ingen kan sige, hvad han duer til, før han har været i Ilden.

„Hurra, hurra“, brølede Mængden, „Barnet er reddet!“
 „Afveien, afveien!“ skreg Brandmajoren. „Bra . . . as!“
 sagde Huset og styrkede sammen.

„Der gif Reben,“ sagde Spurvemoder; „det er en deilig Redelighed; nu ere vi da husvilde.“

„Lad os ikke flæbe over det, Mutter, den selsomme Rebe var maadelig nok, og Varme ville vi have her baade i Dag og i Morgen. Smidlertid finde vi nok et andet Hul.“

„Ja før Du har det, er jeg ikke rolig,“ sagde Spurvemoder; „det kan holde haardt nok. Leve paa Taget er ikke morsomt, og man er saa udsat for de forbistrede Ratte.“

Spurvesfader svarede ikke herpaa; men han tænkte Adskilligt.

Den næste Dag fløi han omkring, men kunde ikke finde Føde, langt mindre Husly, og saa blev han da nødt til at thy til den private Godgjørenhed.

Der var en Gade, hvor der boede en Præst; derhen fløi han da. Han tittede ind ad Ruden, han fløi frem og tilbage. Præsten læste paa sin Prædiken. Han saae ikke den lille Spurv; han skulde tale for saa Mange, og han var optagen af sine Tanker:

„Seer til Himlens Fugle, de saae ikke og høste ikke og samle ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem. Derfor skulle I ikke bekymre Eder om, hvad I skulle æde eller hvad I skulle drikke, heller ikke for den Dag i Morgen; thi hver Dag har nok i sin egen Plage.“

„Det var rene Ord for Pengene,“ sagde Spurvefader, „og meget trøstende;“ men Krummer vankede der ikke noget af, og saa fløi han videre.

„See, hvor Spurvene tumler sig lystigt forbi mit Vindue,“ sagde den rige Mand. „Her sidder jeg lænket af den forbandede Podagra, maa holde Diet og kan ikke komme ud. Saadan En kalder sig fattig og tigger Almisse af mig. Af saadan En stal man haanes — au! — og spottes — au, au! oh! hvem der var rast, fri som Fuglen i Luften!“

„Der gif jeg feil i Byen,“ sagde Spurvefader til sig selv; „men hellere misundt end beklaget,“ og saa gif det videre fort.

En trættende og viltsom Flugt var det for den Stakkel; han var mange Steder, men Ingen brød sig om ham. Nogle saae ud som om de vilde æde ham, Andre saae slet ikke paa ham. Der var dem, der havde deres visse Trængende, og dem, der havde deres uvisse Indtægter; der var dem, der vilde, men ikke kunde — og der var dem, der kunde, men ikke vilde. Een slængte en Brødkrumme ud af Vinduet; men den faldt paa Gaden, og Spurvefader kunde ikke finde den; en Anden kom med Fuglelim for at anholde ham og sætte ham i Bur. Man vilde ikke lukke op for ham;

man troede, at han kun saae Leiligheden an til at stjæle Frø fra Kanarifuglen eller begaae anden lignende Udaad.

Man var overhovedet kold, — som man jo let kan blive af Kulden — og Spurvefader begyndte at blive modløs og tabe Hovedet.

Men naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.

Paa eengang opdagede han et Bræt udenfor et Vindue, og han halede ud alt hvad han kunde for at naae det.

Han vidste ikke selv hvordan det gik til før han sad der. Det var en hel lille Kasse; den var ordenlig ganske lun imod Blæsten.

Bed Vinduet sad en gammel Somsfru og syede. Hun saae saa god ud, at Spurvefader slet ikke blev bange; men pippede for at hun skulde saae Die paa ham.

„See til det stakkels Dyr, hvor han er forkommen,“ sagde hun; „og saa troer jeg, Gud forlade mig, at der ikke er en Krumme i Kassen. Bliv nu bare siddende, saa skal Du saae Mad.“

Sagte reiste hun sig og kom saa forsigtig med Krummerne, som om hun skulde strø Salt paa Halen af Spurvefader; men han blev rolig paa sin Plads. Selv da Vinduet blev lukket op, rørte han sig ikke af Pletten; thi han var saa træet den lille Stakkel.

„Meget fornøftigt“, sagde den gamle Somsfru, og saa rystede hun en hel Haandsfuld Krummer ud og fornøiede sig saare over den lille Fugls Appetit.

„Spis Du kun,“ sagde hun, „det er Dig vel undt, og Du maa ogsaa gjerne tage hjem med til Mutter og Nollingerne, for Du har naturligvis Familie — ja, det vidste jeg nok. Seg forstaaer Dig meget godt; jeg troer næsten bedre end jeg forstaaer Menneffene; thi Du maa vide, at jeg er døv og kan ikke høre et Ord af al deres Snakken. Det er slemt nok, for Bagtparaden var en Tid min eneste Fornøielse. Nu kunde de gjerne skyde med Geværer og Kanoner: jeg hører det ikke; men maaskee forstaaer jeg

Himlens smaa Fugle saameget desto bedre," og dermed saae den gamle Jomfru med et tankesuldt Smil ud af Binduet.

„Maa jeg boe her med min Familie Du gode Jomfru," sagde Spurvesaber; „for Keden er brændt og vi ligge paa Taget?"

„Jh, ja saamænd maa Du saa. Her falder altid lidt Traad og lidt Rapper af; det kan jo blive prægtigt til en lille Kede, og saalænge jeg selv har Brød, skulle Krummerne ikke mangle."

„Naa, hvor Mutter vil blive glad," sagde Spurvesaber, „og Du skal have saa mange Tak. Men Du maa undskyld mig, at jeg ikke kan synge om det. Jeg vilde gjerne, men jeg kan ikke."

„Lad os aldrig tale om det," sagde den gamle Jomfru; „naar Stymperen hjælper Stakken, er der Glæde i Himlen!"

Giftige Krybdyr.

Der er meget saa Menneſker, som ikke have en naturlig Modbydelighed for Kryb, og der er Mange, som drive dette saa vidt, at de endog ghye ved Synet af en Snog eller en Slange. Vi vilde fortælle nogle Tildragelser med Slanger i Ostindien, hvor der vrimler af dem, og forudsikke den Bemærkning, at man kan stole paa Sandheden af disse Optegnelser.

Den Maade, paa hvilken man bygger de indiske Huse — Bungaloo, som de kaldes, — og tækker dem enten med Straa eller med flette Tagsten, yder et prægtigt Tilflugtssted for ovennævnte væmmelige Dyr, for ikke at tale om de talrige Sprækker i de slet opførte Udhuse og de naturlige Smuthuller i Haver og Hegn. En Dame af mine

Bekjendte — siger en engelsk Kaptain — stod en Dag ifærd med at klæde sig paa efter sit Bad, da hun blev forstræffet ved at opdage, at hun befandt sig i et Selskab, som i det Mindste var uventet. I en Kroq af Bærelset bagved Badekarret fik hun Die paa en Brillflange, der sad og nikkede med sit Hoved paa en ingenlunde behagelig Maade. En saadan Slange kan med Tænderne hugge sin Fjende — Giftflangerne hugge mere end bide med Gifttænderne — i tre Fods Afstand, og da min Veninde stod i det blotte Linned, kan man let tænke sig hendes Forstrækkelse. I større Fart, end der behøves for at nedskrive disse Linier, fattede hun sin Beslutning og fremviste for to indspødtte Gartnere det besynderlige Syn af deres Frue, der steg ud af Binduet, klædt som ovenfor nævnt, og med udslaget Haar, der blæste hende om Hovedet. Hun slap imidlertid med Skrækken, og Dyret blev snart dræbt.

Brillflangen er omtrent tre eller fire Fod lang, og Hovedet er lille i Forhold til Kroppen. Naar den bliver vred, ruller den sig sammen og omtrent en Fod af den hæver sig iveiret; der udstrækker sig da ligesom en Hætte fra hver Side af Halsen, og det besynderlige Mærke ligesom af et Par Brilller kommer tilsynne. Naar den forholder sig rolig, kan man let antage den for en anden Art Slange; men naar den bliver opbragt og hæver sig op, viser som sagt uebløffelig Hætten og Brillerne sig, og man veed da bestemt, at man har den frygtede Brillflange — *Cobra di capella*, som Portugiserne kalde den — for sig. Mange Slanger hugge deres Fjender ved at gjøre et Spring; andre glide hurtigt hen ad Jorden, medens nogle stedsse maa komme deres Fjende nær paa en vis Afstand, som de altid naae. Saaledes forholder det sig navnlig med Brillflangen. Den glider stundom hen ad Jorden med opreist Hoved; i saa Fald er den ikke vanskeligt at undsløge og et Slag med en Hundepidsk dræber i Reglen baade den og enhver anden Art Slange; jeg troer, Slaget knuser Nygraden

paa dem. Jeg havde stedsse en saadan Bidst med mig, i Særdeleshed i Regntiden, da Slangerne ere meget paa Farten, og jeg har ofte dræbt et Par af dem paa en Morgentur. De efterlade et underligt Spor, naar de glide afsted i Støvet; det er bølgeformigt og syntes at bære Mærker som af deres Skjel, skjøndt Mærkerne snarere fremkomme ved deres Musflers Bevægelse end ved Skjællene. Saavidt jeg har kunnet iagttage, skjæln Hannen og Hunnen sig ikke fra hinanden; men adskillige af mine Venner paaftode, at Hunnen ikke havde Brillerne. Dette troer jeg imidlertid er en Feiltagelse. De Indsødte i Indien nære stor Verbødighed for Brillenslangen og tilbede den, som saa mange andre Skabninger, ved alle Leiligheder.

De Indsødte ere meget behændige til at gribe Brillenslanger og fange dem, ofte paa følgende Maade: Naar Slangen glider hen ad Jorden, griber Vægeren dens Hale med begge Hænder, trækker dens Legeme med stor Hurtighed med den ene Haand igjennem den anden, indtil han faaer dens Hoved i Haanden, saa klemmer han til om Halsen, og Slangen kan ikke vende sig om og bide. Det er høist mærkeligt at see dette Konststykke blive udført, og jeg har aldrig seet det slaae feil, skjøndt det let kunde være skeet engang. En Dag stod nemlig en engelsk Soldat ved mig, da en Indsødt fangede en Brillenslange paa denne Maade, og Soldaten, som syntes, at det var let nok, pustede selv at gjøre Forsøget. Det var kun med den største Møie, at jeg kunde forhindre ham i at gjøre denne overilede Handling — der udentviol ogsaa vilde have havt sørgelige Følger for ham, thi Europæeren har ikke den Indsødtes sikre Die, Dvælse og Behændighed. En Slange, der fanges saaledes, synes at tabe al Evne til at bevæge sig, maaskee fordi den er uvant til en slig Behandling. Et Bid af en Brillenslange er dødeligt for et Menneske efter omtrent ti Minuters Forsøb.

To af mine Venner spadserede i det lange Græs uden-

for deres Hus, da de saae en Cobra. De havde en lille indfødt Dreng med sig for at sørge for deres Hunde, og idet de sagde, at han skulde passe paa Slangen, gif de indenfor for at hente et Vaaben til at dræbe den med. Netop som de kom tilbage, skreg den lille Fyr: »Sahib, samp ne ham ko mara!» (Herre, Slangen har bidt mig!) og ganske rigtig flød der ogsaa to Bloddraaber ned ad hans Fod. De løstede den stakkels Dreng op og bar ham ind i deres Bungaloo; men førend de naaede Huset, havde Giften allerede virket, hans Hoved faldt tilbage, og han døde i deres Arme. Det er forbausende, at saa faa Indfødte blive dræbte af Slinger, skjønt de stedse gaae barbenede igjennem det høie Græs.

Jeg, som udgiver denne Bog, havde en Kvælerslange ombord i det samme Skib, hvor jeg havde den i et tidligere Hefte omtalte Abe og Puddelhunden; jeg havde faaet den ved Drinokofloben, hvor nogle Indianere havde fanget den, og jeg fik den paa den Betingelse, at jeg selv skulde bære den ombord. Skjønt det ikke var nogen Giftslange, var Opgaven at slæbe af med den ikke behagelig, for naar den kunde komme til, bed den eller snoede sig med en saadan Magt om Ens Liv, at Veiret gif fra En. Jeg fik da Hals og Hale snørede sammen, stak en Stok igjennem Vaandet og spadserede saaledes af med den, medens Folk allevegne gjorde Plads for mig. Da jeg fik den ombord, lagde jeg den i en stor Tønde — Slangen var over fire Alen lang — men det gjaldt nu om at faae Vaandet skaaret af den. Jeg kastede den da en Sæk over Hovedet, holdt paa den og overfær saa Vaandet, hvorpaa jeg satte et Laag over Tønden. Men at have den saaledes indeluffet var ingen Fornøielse; jeg lavede da et Net til at sætte over Tønden, for at jeg kunde see paa den, og skjønt det var ækelt at røre ved den, lærte jeg dog efterhaanden hurtigt at smutte ned med Haanden, gribe den om Halsen, saa den gabede, og hale den op. Den havde imidlertid saa megen Kraft, at

den kunde snoe sig om Armen og trykke mig, saa at Armen næsten lammedes, og jeg maatte gribe den med den anden Haand. Den var altid rasende efter at en saadan Kunst var udført, jeg maatte see at faae den viklet løs, hurtigt kaste den ned i Tønden og sætte Laaget paa, og den snoede sig da rundt derne med en Hvæsen og en Støi, som naar en uhyre Theepotte koger. Den lærte snart, hvad jeg vilde, naar den saae mig; da reiste den sig op, trak Hovedet tilbage og foer med et Slag eller et Spring hen imod mig. Engang stod jeg et Par Alen fra den og var ikke opmærksom nok; da sprang den, bed mig i Haanden og lod en af sine Tænder blive siddende. Det gjorde ondt som et Hundebid. Da den kom i Kulden, blev den dvasf, og man kunde rolig gjøre Alt ved den, hvad man vilde. Jeg havde den ombord i sex Maaneder, og i den Tid spiste den Intet uden en Kylling og en Rotte; men det morede den, naar man hængte for Exempel en Kylling i en Traad ned til den, først at trække sig tilbage og derpaa springe frem og bide Kyllingen. Dette kunde den gjøre en Snes Gange uden dog at fortære den. Jeg havde den med i Antwerpen, hvor, efter hvad jeg havde hørt, Toldbetjentene holdt meget af at snuse om og ikke troede, hvad Folk sagde. For at have Løier med dem, lod jeg da Tønden stille ned i et Lukas i Rahyitten og lagde nogle Tvebakker ovenpaa Slangen. Da Toldbetjentene kom ombord og havde undersøgt Skibet, og jeg havde erklæret, at der ikke var flere toldbare Sager, gik de ned i Rahyitten; men En af dem fik snart Tønden opsnuset og vilde ikke troe, at der Intet var i den. „Dho!“ udbød han; „hvad har vi her! Her er nok Tvebakker, der ikke ere angivne!“ Og med det Samme stak han Haanden ned. Men han fik fat i den kolde, flamme Slange, og med et Brøl foer han ud paa Gulvet.

For nu atter at komme tilbage til Giftslangerne, fortæller den allerede omtalte Kaptain, at han engang var Vidne til et Forsøg med en Brilleslange, hvilket iøvrigt var

noget grusomt. Da der er stærkt Lusttræk i alle de ostindiske Huse, er det nødvendigt at have nogle klokkeformede Glas over Hsene, for at disse ikke skulde vifte ud. Under et af disse Glas, der stillede omvendt paa Gulvet, fattedes Slangen i Selskab med tre store, sorte Rotter, et Par Skorpioner og et Tusindben. Dette er omtrent sex Tommer langt, er forsynet med to Tænger ved Hæberne og har et meget smerteligt, for ikke at sige farligt Bid. Det er ikke godt at sige, hvilke Følelser disse forskjellige Dyr havde ved saaledes at blive indelukkede sammen; men at dømme efter deres Fremgangsmaade kan man nok sige, at de mildest talt vare fjendtlige. Slangen laa stille; Skorpionerne løb Bæddeløb rundt om Glasets Rand; Tusindbenene rullede sig sammen. Rotterne vare de Eneste, der syntes at være sig deres uheldige Stilling klart bevidst og viste dette ved at springe Buf over Familiens giftige Medlemmer. Ved uheldigvis at komme til at træde paa Hovedet af Slangen, vakte en af Rotterne den tilsidst fra dens Dvale og udsonede strax sin Forbrydelse — thi Slangen bed den ihjel. De andre Rotter kastede sig siebliffelig over Slangen, der bukkede under for deres forenede Angreb; de bed den fra Hoved til Hale, og den døde, medens den dog med den Smule Gift den havde tilbage efter at have dræbt den første Rotte, saarede den anden dødeligt. Nu begyndte Skorpionerne deres Del af Underholdningen, og da de formodentlig vidste, at den Dødsighed, som følger efter et Slangebid, paa alle Maader maatte afvendes, tvang de Rotterne smukt til at være virksomme ved at løbe ind under dem og stikke dem med deres Braad, medens de hoppede om. Deres Behandlingsmaade viste sig imidlertid ikke at være ganske heldig, thi den anden Rotte, der var bleven saaret, døde ogsaa. Dog havde de to Rotter allerede gjort det af med Skorpionerne, saa at de eneste Tiloversblevne af Familien nu vare een Rotte og Tusindbenet, hvilken Sidste naturligvis snart faldt som et Offer for dens stærkere Mod-

stander. Som Løn for Rottens Mød og Dygtighed fik den sin Frihed.

Almindelige Skorpioner have ialmindelighed intet dødeligt Stik. De ere sjældent mere end tre, fire Tommer lange og ere af en gulbrun, gennemsigtig Farve, mens de ere unge. De grave sig Huller i Sandet eller skjule sig under Stene. De løbe med Halerne bøiede over Hovedet (formodenlig for at beskytte Braaden, der sidder paa Enden af Halen) paa en meget stabelig Maade. Naar de blive fangne, saa at de mærke, at de ikke kunne undslippe, eller naar de for Exempel sættes i Spiritus, stille de sig selv med deres Braad i Siden og døe. Dette har jeg oftere seet, blandt flere andre Steder ogsaa ombord i det nævnte Skib, som engang havde en Ladning Farvetræ inde. Man vil vanskelig kunne gjøre sig noget Begreb om den Masse giftigt Kryb, der kom ombord med dette Træ. Dyrene maa have siddet i Revner og hule Knaster; ved Indstibningen fangede vi mange, men flere kom op paa Reisen, da de formodenlig kjædede sig i Lasten. Det var især Skorpioner, Tusindben og Fugle-Edderkopper; de kravlede omkring allevegne, paa Væggene og i Kjøerne og ikke sjældent krøb de over Ons Ansigt, naar man laa og læste paa Sofaen. Kun een Gang blev en Mand — Overstyrmanden — stukket, og det var ikke slemt. De smaa Klør, som Skorpionerne have, bruges til at gribe med; men de kunne ikke klemme haardt.

Sofadetterne og Røglen.

For mange Aar siden boede de ældste Sofadetter paa Akademiet; de sov og spiste der, de maatte kun gaae ud med Chefens Tilladelse, og de skulde være hjemme paa bestemt

Tid. Men stundom tog de sig den Frihed at gaae bort uden Tilladelse, og de kom da naturligvis heller ikke hjem i rette Tid. Porten var imidlertid lukket; til Portneren turde de ikke henvende sig, for han meldte dem til Chefes, og saa kom de i Kachotten, og de steg da over et Plankeværk, som omgav Gaarden. Men en Aften, da En havde været ude paa en af de ulovlige Streifture, kunde han ikke komme over Plankeværket, fordi den Stige, de pleiede at bruge, var taget bort, og han kunde derfor ikke komme ind. Hvad var der nu at gjøre? Banke Portneren op, turde han ikke; blive heft borte, turde han heller ikke, og han mente da, at han vilde lade Tilfældet raade — der viste sig vel nok en Leilighed til at komme ind. Han ventede altsaa taalmodig paa Gaden i den mørke Nat. Langt om længe kom en Mand spadserende hen ad den tomme Gade imod Akademiet; Kadetten krøb sammen og skjulte sig ved Muren for at see, hvem det var, og da Manden kom nærmere, kjendte han — Chefes! Det var ingen Spøg; blev Kadetten seet og kjendt, var han vis paa Kachotten, om ikke paa noget Værelse, og han fattede derfor en rasht Beslutning. Naar Chefes havde aabnet Porten, vilde han smutte ind under ham, løbe Alt hvad han kunde op paa sit Værelse og derved see at slippe fri. Som tænkt, saa gjort. Idet nu Chefes havde lukket sig ind, og efterat han havde taget Røglen ud for at sætte den i indvendig, passede Kadetten sit Snit og trængte sig ind; men uheldigvis fik Chefes fat i hans Kjolestjød.

„Hallo!“ udbroð han. „Hvem er det?“

Kadetten stod ganske stille, men svarede ikke.

„Hvem er De?“

Intet Svar.

„Hører De ikke, at jeg spørger, hvem De er?“

Kadetten, som nu var i Knibe, men dog ikke vilde give tabt, søgte at rive sig løs, stadig uden at svare; der blev en lille Kamp imellem dem, Chefes saae, at han kunde ikke holde ham og sagde da: „Sa, imorgen skal jeg nok kjende

Dem!" Og i det Samme slog han ham med Portnøglen i Panden.

Radetten vakkede lidt ved Slaget, men sled sig løs og ilede op paa sit Bærelse, hvor han ankom ganske forpustet. Der tog han et Speil, saae sig deri og, ganske rigtigt, Chefen havde mærket ham: han havde en Bule i Panden.

Han var imidlertid ikke raadsvild. Han vækkede alle sine Kammerater, bad dem staae op og komme ind i hans Bærelse, han havde Noget at fortælle dem. De, som vare vant til, at der enten skulde spilles et lystigt Puds, eller at der var noget Galt paafærde — som Ertehalv hængte de Alle sammen — skyndte sig op og ind i Stuen. Der fortalte han, hvad der var hendet, og de vare enige om, at det var en slem Historie.

„Her er ikke Andet for at gjøre“, sagde En tilsidst, „end at vi Alle møde med en Bule i Panden imorgen ved Mønstringen, saa lader han nok være at finde, ham han har mærket.“

Med Batter gif Alle ind derpaa. Den, der havde stillet Forslaget, tog nu en Nøgle og gav dem hver et Slag i Panden, saa gav en Anden ham et selv, og endelig gif de Alle tilkøis igjen.

Tidlig den næste Morgen bleve de kaldte sammen til Mønstring, for at Chefen kunde finde den Skyldige, der ikke alene var gaaet ud uden Tilladelse, men endog havde vovet at trodse ham.

Da Chefen saae den Første og Bulen i hans Pande, sagde han: „Naa, der har vi jo allerede Fyren!“ Men hvo stildrer hans Forbauselse, da den Næste, og den Næste og hele Rækken havde store Buler i Panden!

Chefen holdt nu selv af en Spøg, men hndede fremfor Alt det gode Kammeratskab, der var imellem de unge Mennesker; han vidste godt, at naar den Skyldige skulde straffes, maatte han straffe dem Alle; thi det var umuligt at saae Noget

til at angive en Kammerat — og det Komiske ved hele Historien havde ogsaa sin Virkning paa ham.

Med et Smil paa Læben gav han dem da Alle en Brettefættelse og lod dem gaae.

Ræven og Geden.

Alle havde hørt om Rævens Listighed, og Alle uden Geden troede paa den.

En meget hed Sommerdag, da alle Kilder og Bække vare fortorrede, ledte en Ræv hele Dagen efter en Drif Vand. Den listede sig endog ind i en Bondegaard; men Hunden saae den, gjæde, og den maatte slynke sig bort af alle Kræfter.

Endelig kom den i Tanker om en gammel Brønd, der laa midt paa en Mark tæt ved Bondegarden, og til den løb den da hen.

Da den kom dertil, fandt den, at den umulig kunde naae ned til Vandet.

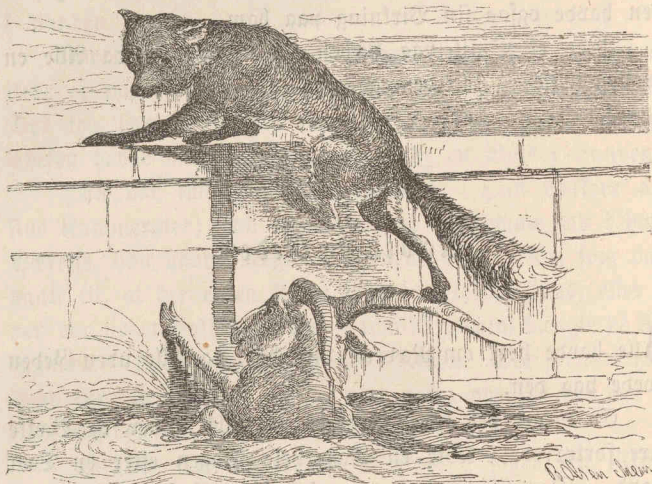
Den forsøgte det imidlertid atter og atter, og tilsidst styrte den paa Hovedet ned.

Den blev mere glad end forslaaet, og da Vandet ikke var meget dybt, var den glad nok ved at kunne drikke.

Da dens Tørst var slukket, vilde den gjerne op; men Brøndens Sider vare steile, og selv naar den stod paa Bagbenene, kunde den ikke naae halvvejs op. Der var den altsaa fangen!

Næste Morgen kom en Gød til Brønden, og da den saae Ræven derne, sagde den: „Er Vandet godt?“

„Na!“ sagde den snebige Ræv; „kom herved min Ven! Vandet er saa godt, at jeg ikke kan faae nok af det.“

Med sprang da Geden øieblikkelig, men ikke saafnart var den der, førend Mikkil sprang op paa dens Ryg og stød strax efter paa det grønne Græs. Da den var kommen op, vendte den sig om til Geden og sagde: „Jeg har den Ære at takke Dem, gode Frue. Godmorgen!“

Den dumme Ged saae snart, hvor taabeligt den havde baaret sig ad ved at lytte til den listige Ræv.

Stol aldrig paa dem, som ere snedige og egentjærlige!

Om Heste og Hunde under den danske Krig. *)

Der fortælles mange interessante Smaatræk om de Heste og Hunde, som vare med i sidste Krig, og først ville vi da

*) Efter en Beretning af een af de Englændere, der vare ved Hæren.

tale lidt om Hestene, de ædle Dyr, der under det strenge Vinterfelttog have lidt Meget og udført utrolige Ting, og af hvis Udholdenhed baade mange Mennekeliv og alt Krigsmateriellet afhængte; de stakkels Heste, der have lidt saa taalmobigt uden at faae enten Tak, varme Klædningsstykker eller uldne Tæpper, og der hverken have beklaget sig over Intendanturen eller noget som helst Andet.

En Kavalleriheft er ligesaa fortrolig med de mange forskellige Hornsignaler, som Rytteren selv; den standser sieblikkelig, naar der blæses Holdt, skifter fra Skridt til Trav og derafra atter til Galop uden at den behøver hverken Tømme eller Spore. Skulde Rytteren falde i Slaget eller tabe Stigbøilerne, standser Hesten og venter; forbliver han liggende paa Jorden, bøier den Hovedet, snuser til ham og, naar den har overbevist sig om, at der intet Haab er om at han kan bestige dens Ryg igjen, løber den tilbage til Eskadronen, opsøger sin Plads i Geledet og deltager senere i de Andres Bevægelser. Musik har en forbausende Indflydelse paa den. Hvis der pludselig blæses et Stykke, vil man kunne see den udmattede og dødsstrætte Hest løfte sit syge Hoved op, spidse Øren, blive oplivet og hurtig slutte sig til de Andre.

Under et Holdt eller naar de have opslaaet Kvarter for Natten, ligger Kavalleri-Afdelingen udstrakt paa Jorden og sover i en forvirret Hob, som det vilde være umuligt at finde Rede i eller faae fra hinanden: Folk og Heste ligge Side om Side, idet Rytteren bruger sin Hest som Hovedpude eller ruller sig sammen ved Siden af den for at beskytte sig mod Kulden, og det trofaste Dyr skifter da sjældent den Stilling, det har indtaget. Gjør Hesten dette, da skeer det med den største Forsigtighed; først flytter den sit Hoved og sine Ben og bestræber sig for blidt at frigjøre sig, saa hæver den sig op og vender sig meget langsomt og omhyggeligt, at den ikke skal trampe paa eller forstyrre dem, der omgive den. Hvis der gjøres Holdt paa et Sted, hvor

Jorden er fugtig eller frossen, skubber Rytteren sin Hest tilside efterat den har ligget en Stund, for at han kan faae dens Plads, der nu er varm om ikke tør.

Den kjærligste Forstaaelse hersker imellem Mand og Hest som Frugten af deres Liv i hinandens Selskab. Dyret synes at forstaae Alt, hvad der har Hensyn til Rytteren, det kjender sin Herres Trin, hans Stemme, hans Eiendommeligheder; veed, hvorledes det skal finde ham blandt Andre; er ham en trofast, uinteresseret Ven og har den Fordel over mangan en anden god Kammerat — at det endog ikke bliver kjed af at lide for ham.

Under Tilbagetog^{et} fra Dannevirke styrtede en Dragonhest; dens Rytter hjalp den paa Benene igjen, den gned da Hovedet imod hans Skulder, stønnede, pustede og sank atter til Jorden. Dens Sko vare borte. Der var en stor Stimmel af Menneſker og Heste, Beiene vare umaadelig glatte, og de, som marscherede eller red foran, gjorde det endnu værre for dem, der kom bagefter. Smidlertid lykkedes det Dragonen for anden Gang at faae sin Hest paa Benene, og de gik atter frem. Strax efter vrinstede Dyret. „Hun længes efter sin Aftensmad,“ sagde Dragonen; „det veed jeg nok, men den Tid er borte for længe siden. Kjære Lotte,“ sagde han og vendte sig til Hesten; „Du maa prøve paa at vente til imorgen, Staffel!“

3 samme Dieblif kjørte en Vogn belæsset med Brød forbi; Hesten trængte sig frem og lugtede til Vognen. „Hvor stikkelig og fornuftig Lotte er,“ sagde Dragonen; „hun veed, at der ingen Gode er at faae, og saa nyies hun med at lugte til Brødet.“

Næsten lige efter kom en Bagagevogn kjørende.

„Hvad har 3 der?“ spurgte Dragonen.

„Havre,“ svarede Kudsken.

„Kan Du give mig en Haandsfuld til en staffels, syh Hest?“

„Tag Du kun væk; det er betalt,“ svarede Kudsken.

Lottes Herre ventede ikke nok en Gang paa Tilladelsen, men greb en lille Sæk, der laa ovenpaa Bognen, og red videre med sit Bytte.

„Seer Du, vi har faaet fat i Noget til at holde Liv i os, Lotte!“ sagde han til sin halvbløde Hest, da der blev givet Befaling til at gjøre Holdt; „lad os nu see, hvad det er!“

Han aabnede Sækken — den var fuld af Kaffebonner. Og smertelig skuffet kastede han den foragtelig i en Grøft.

Atter gik det fremad; Tropperne ilede endnu mere, thi nu havde Sneefoget, der havde hersket tidligere paa Matten, lagt sig; men Østerrigerne vare i Hælene paa dem og havde allerede angrebet de Bageste med stor Overmagt.

Nu og da hørtes en skarp Lyd, som de vidste var Hjendens Geværild.

Den stakkels Hest gled ud, standsede, stønede, rystede paa Hovedet og styrte. Med Tømmen i Haanden stod Dragonen stille og saae sig om efter Hjælp.

„Naa, fremad!“ udbød en Officeer, hvis Folk standsedes af den faldne Hest.

„Hun kan ikke mere!“ svarede Soldaten med Taarer i Dinene.

„Saa stub Hesten i Grøften, og slut Du til i Geleddet.“

Dragonen adlød; men da han havde gaaet et lille Stykke, standsede han og saae sig om. Hans trofaste, forladte Kammerat havde løftet Hovedet og vrinskede svagt efter ham. Han løb tilbage, klappede Hesten, og idet han atter tog Tøilen i Haanden, satte han sig ned paa Grøstefanten. Der blev han siddende og talte med kjærlig, opmuntrende Stemme til den faldne Hest, saalænge det Drev, der har fortalt dette, havde dem i Sigte. Om han blev tagen tilfange, eller om hans Hest kom sig, vides ei; formodentlig have de delt samme Skjæbne, hvorledes denne saa end har været.

Denne Medfølelse for Heste viser sig ofte i mange af

Soldatens Udtryk. Maaskee er det paa Grund af denne, at en Kavalleriofficeer efter en Fægtning altid siger: „Vi mistede saa og saa mange Heste,“ uden at nævne Tabet af Ryttere.

„Tillader Hr. Lieutenanten, at jeg gaaer et Dieblif bort i Forretninger?“ spurgte en Dragon.

„Hvor vil Du hen!“

„So, jeg mødte Lise idag, da vi kom fra Forposttjeneste, og jeg vilde gjerne løbe hen og see til hende.“

„Hvad er det for en Lise?“

„Men veed Lieutenanten ikke det?“ svarer Dragonen forbausset over Lieutenantens Uvidenhed. „Det er min gamle Hoppe, som blev faaret ved Mysunde. Hun er nu kommen sig igjen.“

I et Felttog have Soldaterne altid en eller anden Undlingshysselfættelse, hvormed de fordrive deres ledige Tid. Paa Krim, i Krigen mellem Rusland paa den ene Side og Frankrig og England paa den anden, fangede de Dompapper, som de lærte at fløite Melodier. Under den slesvigste Krig i 1848 forfærdigede Soldaterne smaa Vandmøller, som de satte i Gang ved hvert lille rindende Vand. De Tropper, der laa ved Kysterne, lavede Smaaskibe af gamle Træsko eller Stumper af Brædder, malede dem sort=rød=gule, satte en gammel Mand — gjort af en Kartoffel og to Træpinde og med en trekantet Hat af Papir paa Hovedet — til Roret og satte saa Skibet i Vandet for at gjøre Nar ad den tybste Flaade.

I forrige Krig afrettede de Hunde, men i Begyndelsen var Felttoget til den Grad alvorligt, at Ustigheden ikke fandt meget Raaderum. Vi skulle her give eet Exempel paa denne Afretning, idet vi kun forudstille den Bemærkning, at en Hund tilhører ofte hele Kompagniet, hvis Numer de klippe ud i Hundens Haar. Den har samme Kvarter som Kompagniet og faaer sin Mad paa samme Maade. Den følger Kompagniet overalt, baade paa Marschen og i

Slaget; springer op, naar der blæses Allarm og forlader villigt det bedste, hyggeligste Veie for at gaae ud med paa Forpost, den er kort sagt uadskillelig fra de tappre Mænd, hvis Numer den bærer.

Den Hund, om hvilken jeg i Særdeleshed her vilde tale, hed Raps. Jeg siger hed, thi den er desværre ikke mere til. Raps var en spinkel, langagtig Hund, grim over al Maade, halv Budelhund, halv Røter, altid smudsig og filtret, men ogsaa altid munter og glad. Den havde to Rækker skinnende hvide Tænder og to sorte, glimrende trofaste Dine. Iøvrigt var Hunden lidt af et Geni og gjorde sin Opdrager Vre. Denne var en Kjøbenhavner, Skomager af Profession, men en Eventyrer af Drift og Lyst og nu paa Grund af sine Fortjenester forfremmet til Underkorporal. I Kvarteret vare Raps og Underkorporalen næsten bestandig sammen; men om Hunden søgte Manden eller omvendt, er endnu et uafgjort Spørgsmaal. Nok er det, at de tilbragte deres Fritid sammen, hvorom Raps's Udseende ogsaa snart afgav Bidnesbyrd. Underkorporalen udredte dens lange, filtrede Haar og klippede det med mange kunstige Sving i Figurer, saa at Raps snart kom til at see høist mærkelig ud. Paa et Punkt af dens Forvandling havde den smaa Haartotter hængende ned over Dine og Kjeber, langs Ryggen og ned ad Benene, indtil den saae ud, som om den var besat med smaa Tornebuske; saa blev dens Hoved tæt afflippet og malet lysgrønt, Haaret paa Ryggen borttoges og Anebelsbarterne bleve affvedne til dens Dine — der var fort sagt ingen Ende paa Underkorporalens rige Opfindelser. Heller ikke forglemte han Hundens Landsdannelse, hvilket viste sig tydeligt, naar Raps ledsagede ham med en eller anden Rapport til Kaptainen. Naar da Underkorporalen traadte ind i Stuen med Haanden til Huen, brast Kaptainen i Latter. Og intet Under, thi i Døren bagved stod Raps paa Bagbenene ganske i samme Stilling som dens Herre med den høire Forpote op til Hovedet. Med de

store Knebelsbarter og det grønne Hoved saae Kaps saa urimelig komisk ud, at man ikke kunde bære sig for at lee; kun den selv vedligeholdte Alvoren og forblev staaende med Poten ved Panden.

„Hvad Slags Dyr er det?“ spurgte Kaptainen.

„Det er en Hund; men den er ligesaa klog som et Menneſte,“ ſvarede Underkorporalen. „Kom frem, Kaps!“ raabte han og henvendte ſig til ſin Elev, „og viis Kaptainen, hvad de Danſke ſkal have.“

Ved diſſe Ord traadte Kaps et Par Skridt frem og lod, ſom om den omfavnede og hjærtegnede Noget med den ſtørſte Glæde. Derpaa kaſtede Underkorporalen et triumferende Blik hen paa Kaptainen og vedblev til Hunden: „Og hvad ſkal Øſterrigerne have?“ Kaps lagde ſig ned paa Gulvet, udſtrakke ſine fire Ben og lod, ſom den var ſtendød. Et Blik endnu mod Kaptainen og derpaa et nyt Spørgſmaal. „Hvad ſkal da Preuſſerne have?“ Kaps reiſte ſig, viſte Tænder og tilkjendegav dernæſt ſin Foragt mod de indbildte Preuſſere ved at vende dem Halen.

Efter diſſe Prøver paa ſin Elevs Duelighed trak Underkorporalen ſig tilbage med et Bif; Kaps ſtillede ſig atter op paa Bagbenene og gjorde det Samme. Og dermed gif de To.

Denne kloge og intereſſante Hund var altid tilſtede hos Kompagniet til Parade eller til Begravelſe; den ſkjævede aldrig under en Fare, gav aldrig efter for Udmattelſe, men viede ſit Liv ganſke til de Folk, der havde antaget ſig den. Skulde Kompagniet i Slag eller paa Forpoſt, marſchere den af ſig ſelv paa venſtre Fløi, tauſ og tilſhyneladende indhullet i Tanker, ſom om den godt vidſte, hvad det gjaldt. Da kunde den møde ſin hjæreſte Hunde=Ben, men lagde ikke Mærke til den, eller gjorde den det, var det med en ſaa alvorlig Mine, at det var, ſom den vilde ſige: „Dette er ingen Tid til at gjøe eller logre med Haler.“

Under Tilbagetoget fra Dannevirke ſprang Kaps op

ved Siden af Rudsken paa en Brødvogn. Da nogle af dens Kompagnies Soldater, udmattede af Anstrengelse og ude af Stand til at gaae videre, krøb op i Vognen, bød Raps dem velkommen, og med alle Tegn paa Tilfredshed faae den dem vel leirede i Halmen; men vilde andre Soldater søge det samme Ly, jagede den dem bort med en saa rasende Bestemthed, at de fandt det raadeligt at lade den og dens Kammerater forblive i uforstyrret Besiddelse af det gode Kvarter.

En Morgen var Raps i Tjeneste med sit Kompagni paa fremskudte Poster hinsides en Skov. Det havde været bitterlig koldt om Natten med afvejlende Regn og Snefog. Himmelen var blygraa, og de stakkels, gjenneblødte Soldaters Ansigter havde samme Farve. Lige førend Afsløsningsstimen rykkede en Deling Preussere frem og begyndte at bestyde vore Tropper. Efter nogen Tids Forløb sagtedes den sjenntlige Ald, Røgen fortrak sig, og Bore vare ikke blevne trængte tilbage. Men Flere vare faldne, og deriblandt Underkorporalen. Under Angrebet var Raps faret frem og tilbage med Halen i Veiret; den gjøede uafsladeligt og vendte Ansigtet mod Preusserne. Nu, da Alt var forbi, fandt man den liggende rolig paa en Sneedrive, saa Skridt fra Underkorporalen og omgivet af Blodpletter, der gjorde det øiensynligt, at ogsaa den var bleven stød. Efterretningen om dens Død spredte Sorg over hele Linien, og da Afsløsningen kom, flokkede Soldaterne sig om det Sted, hvor det trofaste Dyr havde udaandet sit sidste Suk.

Katti og Djæblen.

En böhmsk Fortælling.

En vis Landsby i Böhmen boede der en Bondepige ved Navn Katti. Hun eiede selv et lille Hus og en Have og havde en lille aarlig Indtægt; men havde hun end svælget i Rigdom, vilde ingen Kns have rovet at sige: „Katti, vil vil Du være min Kone?“ for hun var saa bister som en vild Kat og havde en Tunge som en Ragekniv. Hun havde en gammel Moder, der heldigvis var saa døv som en Potte, og hende skjæbte hun da ud fra Morgen til Aften, saa at man kunde høre hendes Stemme en halv Fjerdingvei borte. Hvis en Nabo traadte ind i hendes Hus, spyttede hun og hvæsede, saa at han kun var altfor glad ved at slippe bort uden at blive krabset i Ansigtet. Naar Nogen gik hendes Dør forbi, sagde hun ham en Uartighed og var aldrig gladere, end naar han standsede for at give hende den tilbage; thi for hvert Skjældsord, han kom med, havde hun ti paa rede Haand.

Da hun nu var bleven fyrrerhyve Aar gammel uden at have havt en eneste Kjæreste, kan man tænke sig, at hvis hun før havde været arrig, var hun nu ikke bleven blidere, og hun var i det Hele ikke god at komme nær.

Det er Skik og Brug i Böhmen, at unge Menneſker faae sig en Svingom i Værtshuset om Søndag Eftermiddag. Saa snart Violinen høres, ile de unge Kns ud paa Gaderne, Pigerne vise sig i Dørene, og Børnene figge ud af Vinduene. Saa følge Knsene og Pigerne Musikanterne til Værtshuset, og Dansen begynder.

Katti var altid den Første til at følge Musikanterne og til at gaae ind i Dansesalen; der faae hun Karlene svinge sig rundt med Pigerne, men aldrig i hendes Liv havde Nogen budet hende op til Dans. Den ene Søndag efter den anden havde hun siddet og ventet paa, at En skulde

komme og spørge, om hun ikke havde lyst til at dansé — men der kom Ingen. „Naa!“ sagde hun da en Søndag; „her ligger jeg og bliver en gammel Pige, og endnu har jeg aldrig dansét! Jeg har ikke seet Mage til Karle — lade de En ikke sidde over Dansé efter Dansé! Det er virkelig altfor ærgerligt. Jeg vilde dansé med hvem det skulde være, om det saa var med Djævlén selv, hvis han vilde have mig!“ Og hun knipsede med Fingrene og stampede i Jorden.

Hun foer ind i Værtshuset, satte sig ned og saae sig om paa de lystige, dansende Folk. Pludselig traadte en Herre i Jægerdragt ind i Stuen, satte sig ved Bordet, forlangte D og fik det ogsaa. Idet han da lod Diet løbe over Selskabet, hvilede det paa Katti. Han sprang op fra sin Stol, gik over Gulvet og bød hende sit Glas med det nydeligste Buk og den høfligste Mine.

Glad over Opmærksomheden drak Katti Dillet begjærlig og gjorde Plads, for at Herren kunde sætte sig ned ved hendes Side. Efter at nogle saa Ord vare veexlede imellem dem, fastede den Fremmede nogle Sølvpenge hen til Musikanterne og forlangte en Solo. De Dansende holdt da op, gjorde Plads og trak sig lidt tilside, hvorpaa Herren førte Katti frem til Dansé.

De gamle Folk spillede Vinene op af Forbauselse; Røfene bed sig i Fingrene, og Pigerne bortvendte deres Ansigter for at skjule deres latter. Men Katti saae Intet af dette; hun straaledé af Glæde, fordi hun nu skulde dansé, og dansé vilde hun, om saa hele Verden havde leet ad hende.

Hele den Estermiddag og hele den Aften dansede den fremmede Herre med Katti og med hende alene. Han hentede hende Honningkager og Brystfukker, og hun spiste af Hjertens lyst.

Saa snart Dansén var tilende, fulgte den Fremmede hende hjem.

„Ak!“ sukkelede Ratti; blot jeg kunde dansse med Dig for bestandig.“

„Det kan overmaade godt lade sig gjøre,“ svarede den Fremmede.

„Hvor boer Du?“

„Læg dine Arme om min Hals, saa skal jeg hviste det til Dig.“ Ratti gjorde dette og Bips! den Fremmede var bleven til en Djævel og fløi med hende til sit Hjem — et Sted, der ikke behøver at omtales nærmere. Han traadte ind ad Døren, badet i Svøed; for hans Halstørklæde var lovlig tungt.

„Naa Ratti,“ sagde han, „slip saa.“

„Aldrig! Aldrig!“ svarede hun.

„Tag nu Armene bort, saa er Du en god Pige.“

„Min Elskede, aldrig!“

„Men hvem er dette?“ spurgte Djævelens Herre med en Stemme, der lød som Torden, men dog havde en Slags Skjælven i sig.

„A—Aa—Ratti,“ stønede den usalige Djævel og kæmpe for at blive af med sin skjønnede Byrde.

„Ratti!“ gjentog Hans Majestæt og sprang ned af sin Trone, idet han kastede Sceptret fra sig og blev bleg: „Ratti! naa, saa er det forbi med vort rolige Liv, hvis den Pige skulde boe her. Hun skjænder, saa Huset falder sammen. Bort med Dig Djævel, og viis Dig ikke her igjen, førend Du har afrystet Din frygtelige Ledfagerinde.“

Der var altsaa intet Andet for den foregionne Bæger at gjøre end atter at begive sig ned paa Jorden og see at befrie sig for Rattis Omfavnelser som han bedst kunde.

Han fløi træet og fortvivlet tilbage, med Gigt i Nakken ovenikjøbet. Da han naaede Jorden, satte han sig paa en blomstersmykket Banke, og idet han paatog sig et høitideligt Udtryk, sagde han med hul Stemme:

„Ratti, hvis Du ikke giver Slip, kaster jeg Dig ned i smeltet Svøel!“

„Na,“ svarede hun meget fornøiet; „jeg frygter ingen Smerte, saalænge jeg er sammen med Dig!“ Og hun lagde sin Haand paa hans Hoved.

„Hm!“ rømmede Djævlén sig og stirrede omkring paa Landskabet. „Ratti!“ begyndte han derpaa, idet han fik en god Idee, der belyste hans Ansigt med et Glimt af uhyggelig Glæde; „Ratti, jeg er saa umaadelig rig; jeg vil give Dig et Bjerg af Guld, hvis Du blot vil lade mig gaae.“

„Hvorledes! Forlade Dig for det usle Guld? Aldrig!“ Og hun begravede sit Ansigt ved hans Bryst.

„Det er en deilig Redelighed,“ sagde Djævlén til sig selv. „Hvad hitter nu en stakkels Djævel paa?“

Han stod op og spadserede fortvilet over en øde Hede, der laa udstrakt for dem.

Snart efter kom han, sukkende under sin Byrde, til en ung Hyrde, der var klædt i en Faarvæskindsdragt, hvorpaa al Ulden sad. Djævlén paatog sig igjen sin forrige menneskelige Skikkelse, og Hyrden var altsaa fuldkommen uvidende om, hvem han var.

„Men hvem er det, De bærer der?“ spurgte Hyrden ganske forundret.

„Ja, min gode Ven, det veed jeg saamæn neppe selv. Seer De, jeg spadserede fredelig hen ad Veien uden at tænke paa Noget i Særdeleshed, da sprang denne Pige med et Hop om Halsen paa mig, klyngede sig fast og vilde ikke paa nogen Maade lade mig gaae igjen. Jeg vil nu høre hende hen til næste Landsby for der at erholde min Frihed, men jeg er neppe istand til at vinde saa langt, for Kæerne ryste under mig.“

„Hør nu,“ sagde den medlidende Hyrde; „jeg skal hjælpe Dem; men jeg kan ikke bære hende længe, da jeg har mine Faar at passe. Jeg skal bære hende Halvveien — er det godt?“

„Ja, det vil jeg være meget taknemmelig for.“

„Kom saa og hæng paa mig!“ sagde Hyrden til Ratti.

Hun saae sig om og opdagede, at Hyrden var langt at foretrække for Djævlén — han var ung og smuk. Hun slap Djævlén og klist! sad hun fast som en Staalkrave om Hyrdens Hals.

Hyrden havde nu nok at bære baade med Katti og den tunge Lammeskindspels, og efter ganske kort Tids Forløb var han træt og søgte at frigjøre sig for hendes Omarmelser. Men forgæves! Katti vilde ikke lytte til hans Indsigelser, og jo mere han talte, desto stærkere klyngede hun sig.

Snart efter kom han til en Dam. Ak, hvis han blot kunde fæste hende ned i den! Men hvorledes? Kunde han smutte ud af sin Pels? Det kunde jo aldrig skade at prøve, men det maatte gjøres me—get forsigtig, me—get sagte. Ehs! han har faaet den ene Arm fri, og Katti mærker Intet. Ehs! han har faaet den anden Arm fri, og Katti aner Intet. Nu lader han Haanden sagte glide hen ad Brystet og knapper Kraven op. Han har faaet een Knop op, to tre — et rask Sæt med Hovedet, et Bladsk, og Katti ligger i Dammen med Skindpelsen. Hun synker tilbunds — hæves op igjen, og hendes døende Dine fæste sig paa Djævlén og Hyrden, der ude af sig selv af Glæde danser ved paa Bredden af Dammen.

„Min bedste Ven!“ udbød Djævlén begejstret; „De har gjort mig Dem evig forbunden; De har paalagt mig en Taknemmelighedsgjæld, som jeg aldrig tilbørlig kan afbetale. Havde De ikke været, kunde jeg til evig Tid have haft Katti hængende om Halsen; jeg kunde maaskee aldrig have faaet den Pige rystet af mig, og aldrig,“ vedblev Djævlén estertænksom, „aldrig er et meget langt Ord. Hør nu her, Hyrde. Seg er“ — og her beskrev Djævlén med faa Ord sin Natur og sit Væsen. „Godt, og da det nu er saaledes fat med mig, staaer det i min Magt at lønne Dem efter fattig Leilighed for det, De har gjort. Jeg vil strax begive mig til næste By, vil gaae derind og besætte

den første Dommer. Saa snart det er mislykkedes for alle Ræger og Besværgere at befrie ham for den onde Aand, skal De gaae til Byen og tilbyde mod en Betaling af to Sække Specier at stille ham af med den. Gaa da hen til hans Seng og siig: „Hokus Fokus!“ og jeg skal flyve ud af Binduet og hen og besætte Førsteministeren. Naar alle andre Midler ere slaaede feil med ham, begiv De Dem da til ham og lov for to Sække Dukater at befrie ham for den onde Aand. Gaa til ham, siig som før: „Hokus Fokus!“ og jeg skal flyve ud af Binduet og besætte Kongen. Men nu advarer jeg Dem paa det Bestemteste mod at forsøge paa at fordrive mig fra Kongen. Gjør De Forsøget, til trods for denne Advarsel, da river jeg Dem i tusinde Stykker.“

Hyrden udtrykte sin Erkjendtlighed paa bedste Maade.

Kort efter udbredte det Rygte sig, at Dommeren ikke var ganske rigtig i Hovedet. Man hviskede om, at han skulde have affagt de mest besynderlige Domme og overhovedet gjort Ting, som satte det uden for al Tvivl, at han maatte være besat af en ond Aand. Da alle Byens Ræger forgjæves havde anvendt al deres Kunst, kom endelig Præsterne og gjorde deres Bedste, men det var dog ikke godt nok, for den Gæst, der havde indlogeret sig hos Dommeren, vilde ikke lade sig fordrive af Præsterne.

Da kom den unge Hyrde til Byen og forkyndte høit, at han formaaede at befrie Folk, der vare besatte af den Dnde. Da alle andre Hjælpemidler havde slaaet feil, besluttede Kongen at prøve Hyrden og lod ham derfor give Befaling til at møde hos Dommeren og see at helbrede ham. Saa snart Hyrden traadte ind i Bærelset, saae han, at den øverste Dommers Tilstand var saare mislig. Han sparkede sine Omgivelser, bandede og svor og udskældte dem paa en Maade, der kun daarlig passede til hans Værdighed.

Som Betaling for at helbrede ham forlangte nu Hyrden to Sække Specier, og dem gav man ham meget villig

Løfte om. Saa gif han hen imod den ulykkelige Mand, hvis Krampetrækninger bleve frygteligere, da han kom nærmere.

„Hokus Fokus!“ sagde Hyrden med alvorlig, bydende Stemme og gjorde paa samme Tid en Del mærkelige Fagter med Hænderne. Bort foer da Manden igjennem Vinduet og splintrede Ruderne, saa de fløi i tusinde Stykker. Hyrden modtog sin Belønning og vendte tilbage til sin Hytte.

Men snart begyndte det at rygte sig, at der var Noget galt med Førsteministeren, og man frygtede, at den Djævel, som var bleven forjaget fra Dommeren, havde taget den ledige Plads i Ministerens Hoved i Besiddelse. Hvad skulde man gribe til? Først raadspurgtes almindelige Læger, som vare nærved at forgive Ministeren med Medicin; men Djævlén var der ligegodt. Saa fik man fat i Præsterne, og de dysede Djævlén i Søvnen. Da nu Alt var flaaet feil, opsogte man Hyrden, og han lovede at paatage sig Kuren mod at faae to Sække Dukater. Det gif som forrige Gang; Djævlén fløi ud, men denne Gang havde man været saa forsigtig at aabne Vinduerne.

Men nu blev den onde Mand ærgjerrig — den besatte Kongen!

Som man kan tænke sig, vare Folk ikke blevne et Haar klogere af Erfaring, men begyndte atter at hente Læger og Præster med selvsamme Nytte som forrige Gang. Det hjalp til Intet. Langt om længe sendte man da Bud til Hyrden, men han negtede at komme. Der blev atter sendt Bud, og man tilbød ham et Bærelse fuldt af Guldstøv for sin Uleilighed — men han erindrede Djævléns Advarsel og vedblev med sit Afslag. Da lod Førsteministeren en Afdeling Krigsfolk beordre ud og lod Hyrden hente med Magt.

Forgjæves paastod den stakkels Mand, at han ikke formaade at helbrede Kongen; Ministeren forlangte, at han skulde gjøre det, og Dommeren truede med at anvende hele Lovens Strengthed imod ham, hvorved han sandsynligvis

idetmindste vilde blive fængslet paa Livstid. Engstet over denne Trusel, besluttede da Hyrden at gjøre, hvad han kunde.

Han traadte ind i Kongens Bærelse. Kongen hylede, og Fraaden stod ham om Munden: han saae saa frygtelig ud.

„Hallo!“ brølede Djæveln indeni Kongen. „Er De her Hyrde? Advarede jeg Dem ikke imod at forsøge paa at drive mig ud af Hans Majestæt?“

„Tys!“ sagde Hyrden og paatog sig en frygtsom Mine. Idet han derpaa listede sig paa Taaspidserne hen over Gulvet, satte han begge Hænderne for Munden og hvistede:

„Troer De, jeg er en Daare og vil forsøge Sligt? Jeg er kun kommen for at sige Dem min kjære Ven, at — at — at — Katti er kommen ud af Dammen og løber om og spørger efter Dem!“

„Katti!“ stønede Djæveln. „Saa maa jeg væk!“ Og bort fløi han.

Ulvehunden.

Goit oppe imellem Pyrenæerbjergene, hvor høie Klipper, steile Skrænter og smilende Græsgange afvekle med hverandre, boede for nogle Aar siden en lille Hyrdebrend, der tilligemed sine to store Hunde vogtede Gedehjorderne. Sjældent kom han ned i Dalen, og kun naar hans Mad — noget sort Brød og et Stykke Ost — hver Uge blev bragt op til ham dernedefra, havde han for en kort Tid lidt Udspreddelse i sit ensformige og ensomme Liv. Hans Bolig var en lille Grotte, som han havde bedækket med et Lag Mos og Skindet af de Ulve, der ikke sjældent angreb hans Hjord, men dog næsten altid bleve neblagte af den modige Dreng og de to Hunde. Hans eneste Vaaben var en stor Knorte-

kjæp, og naar vi tilføie, at Zohan — det var Drengens Navn — kun var femten Aar gammel, at Egnen mellem de vilde Klipper var meget farlig, og at Sne og Kulde ofte truede med at tilintetgjøre hans Hjord, saa kunne vore Læsere nok forstaae, at hans Stilling ikke var synderlig misundelsesværdig. Og dog var han altid glad og tilfreds; det Eneste han manglede var lidt Selskab og en god Ven, som han kunde holde af; men ogsaa dette Savn blev afhjulpet, og det er derom vi nu skulle fortælle:

En Dag blæste det en voldsom Nordenvind. Kulden stivnede Drengens Hænder og Fødder, omendstjondt han havde søgt Tilflugt i sin lille Grotte, hvor han dukkede sig saalangt ned i Mossen og Skindene som han kunde; men Sønnen vilde ikke komme, dertil hylede Stormen udenfor altfor rædsomt. Gederne trykkede sig tæt op til hinanden for at holde Varmen, og kun de to store Hyrdehunde, der vare dækkede af deres tykke Pels, spadserede roligt udenfor frem og tilbage i Sneveivet, medens de delte deres Opmærksomhed mellem den forknyttede Hjord og deres Herre, som laa derinde og var halvt skjult under Skindene af de Dyr, de saa godt kjendte og i hvis Død de havde ligesaa megen Del, som den usofsærdede Zohan. Pludselig spidsede den ene af dem Øren, hævede Hovedet og løb i fuld Fart henimod Udkanten af Græsset, hvorfra Zohan nogle Minutter efter hørte Hyl og Gjøen og forvirrede Skrig. Dette var nok for ham; han kjendte godt, hvad denne Lyd havde at bethyde, han sprang op, greb sin Knortekjæp og styrtede afsted i den Retning, hvorfra Lyden kom, for at hjælpe Hunden. Han fandt den i Kamp med en uhyre Ulv. Med stive Haar, blodigt Gab og Ryggen støttet op imod Klippen forsvarede hun sig tappert imod Hundens rasende Angreb, medens en Ulvunge, der sandsynligvis allerede var saaret af Hunden, laa blødende i Græsset nogle Skridt fra Kamppladsen. Med Hurtighed og Behændighed greb Zohan Ulvungen, som sprællede i Armene paa ham

og forsøgte at bide. Den stakkels Moder, som saae sin Unge bæres bort, sprang til for at forsvare den, men denne Opoffrelse kom den dyrt til at staae; thi Hunden kastede sig over den bagfra og knuste Lænden paa den med et voldsomt Bid — den faldt baglænds til Jorden, og nok et Greb af Hundens Tænder gjorde det af med den. Johan vendte derpaa tilbage til Grotten med Ungen, medens Hunden slæbte sit blødende Bytte efter sig paa Sneen.

Ulveungen havde i Bringen faaet et dybt Saar, der forhindrede den fra at bide og slappede dens Bevægelser for at slippe ud af Hyrdens Hænder; den indsaae tilsidst, at det ikke nyttede den noget at rase og blev stille og hengiven i sin Skjæbne. Johan tænkte flere Gange paa, om han ikke skulde tage det lille arrige Uthyske ved Bagbenene og knuse dets Hoved mod Klipperne, men enten det nu var en ubestemt Ahnelse, eller Medlidenhed, saa kom han dog paa bedre Tanker, bar den hjem, forbandt den saa godt han formaaede og sov ind med den i sine Arme.

I et Par Ugerstid var Ulveungen syg og mat. Den rørte næppe med Spidsen af sin Tunge ved den Melk, som Johan satte hen til den, og kun de allerlækkreste Stykker af et dødt Lam kunde vække dens Appetit. Da den begyndte at kunne gaae og viste nogen Livlighed, var Johan bange for at den skulde løbe sin Vej, og han bandt den derfor med et Stykke Reb til en Pæl udenfor Grotten; men det stakkels Dyr teede sig saa ynkeligt og betragtede sin Herre saa bønligt, at denne ikke kunde bære det over sit Hjerte at lade den være lænket — han løste den, og Ulveungen tilkjendegav sin Glæde herover paa den mest levende Maade, idet den sprang høit op i Luften, løb hen og slikkede sin Herres Hænder, og da denne klappede den lille Fyr ned ad Ryggen, troede den formodentlig at være sikker paa sin Frihed, thi den gav sig til at spadserere ganske rast imellem de to store Hunde, som reiste Børster og just ikke sendte den de allervenligste Diekast, uden at dette dog i nogen Maade lod til at forstyrre dens gode

Humør; den var lige dristig, brød sig ikke om deres Uvillie og lagde sig tilsidst, ligesom paa Trods, til at sove ved Hyrdens Fødder.

Men lidt efter lidt opstod der et mere venstabeligt, ja næsten inderligt Forhold imellem de tre Dyr, og Trofast, saaledes havde Johan kaldet Ulven, vogtede Hjorden ligesaa flinkt som den paalideligste af dens to Kamerater; kun syntes den engang imellem at bide lidt haardere, end just nødvendig var, og overhovedet at være tilbøielig til Strengthed; men forresten var den aarvaagen, paalidelig, virksom og tillod aldrig det mindste Forsøg af Gederne paa at bryde Disciplinen, saa at den tilsidst, og det med god Grund, blev Johans erklærede Yndling. Han kysede og klappede den, pyntede paa den og gif aldrig noget Sted hen uden i dens Selskab, og Trofast fulgte alvorligt sin Herre Skridt for Skridt, eller lagde sig ned for ham og fæstede sine sunklende Dine paa ham med en ubeskrivelig Omhed. Var Hyrden afspredt og tog ikke Hensyn til den, da ubstødte den sagte klagende Hyl og stødte med sin fugtige Snude til hans Haand, for at drage Opmærksomheden hen paa sig; men naar saa Johan klappede dens tykke Pelts, da sprang Dyret høit af Glæde og udtrykte sin Lykhalighed paa den mest lidenskabelige Maade.

Saaledes levede Hyrden og Ulvehunden i to Aar uden et Dieblif at adskilles; men da var ogsaa deres Glæde forbi; thi en Onkel, som Johan havde i Paris og som der havde samlet sig en lille Formue, skrev nu til ham og bad ham om at komme til Hovedstaden. Den stakkels Hyrbedreng følte sig paa engang baade glad og bedrøvet og vidste ikke rigtig, om han skulde glæde sig ved Tanken om den forestaaende Lykke, eller græde ved Tanken om at skulle skilles fra Hjorden og sine trofaste Venner. Medens man læste Onkels Brev op for ham og viste ham de prægtige fuld-vægtige Guldstykker, som vare sendte med til Reiseomkostningerne, betragtede Johan med Ængstelighed sine to Hunde og sin Ulv. Store Taarer trillede tilsidst ned ad hans

Rinder, og han løb hen og omfavne de to Hunde, der betragtede deres Herre med sørgmodige Miner, ikke fordi de forstode Noget af hele denne Scene, men fordi de kunde see, at Johan var inderlig bedrøvet. — Da han havde sagt Farvel til dem, fløite de han ad Trofast, anbefalede endnu engang Hjorden til sin Eftermand og gik bort.

Hundene fulgte ham først uroligt med Dinene. De vare forbaufede over, at han gik bort uden dem, men da de saae ham stige ned ad Hulveien, ilede de efter ham for at tilkjendegive deres Skinskyge over, at han for første Gang foretog en Udflugt alene i Selskab med Trofast og uden dem. „Dersom I tilhørte mig, stakkels Dyr,“ sagde Johan med Taarer i Dinene, vilde jeg ikke saaledes forlade Eder, og vi vilde gaa bort alle fire i Forening; men I tilhøre mig ikke saaledes som Trofast — Farvel, Farvel — maaste for bestandig!“ Han kysede dem endnu engang og gav dem Tegn til at vende tilbage til Hjorden. De stakkels Dyr abløde med bøiede Hoveder og Halen imellem Benene.

„Nu fremad Trofast! hurtigt!“ sagde Hyrden og begyndte at stride frem paa Veien, og Trofast fulgte med Glæde Befalingen. Vi behøve neppe at sige, at Johan ikke brugte Diligencen for at komme til Paris — ikke engang Tanken derom faldt ham ind; og selv om dette havde været Tilfældet, vilde han have anset det for latterligt. Han begav sig paa Veien med Trofast — som Bjergboer var han vant til at ansee Anstrengelsen for en Leg. Naar Ratten faldt paa, gik de ind i et fattigt Værtshus eller bad om Nattely i en Forpagtergaard; thi en Smule frisk Halm i Ly under et Tag eller i en lukket Stald forekom dem begge at være en høi Grad af Velleevnet. Trofast lagde sig paa Jorden for at tjene sin Herre til Hovedpude; saa sov de begge fast, og den næste Dag ved Solopgang vare de atter paa Benene for at begynde deres Vandring — Hyrden og den store „Hund“; thi det faldt aldrig Nogen ind, at den unge Mand's Ledfager var en Ulv. Efter en

Maanedes Reise ankom de begge til Paris, til Gaden „de fem Diamanter“, hvor Johans Dunkel boede. Denne Mand fabrikerede Spillekort og boede paa sjette Sal i et affides Kvarter af Byen — hans Velighed bestod kun af 3 smaa Bærelser. Man kan nok tænke sig til, hvorledes Johan og Trofast befandt sig i dette Hul, de, som næppe havde kunnet trække Veiret blot da de kom indenfor Portene! Johans Dunkel var en fordums Bjergboer, som nu ved halvtredstidstveeaarig Bane var bleven en fuldkommen Pariserfjebmand; han begyndte at føle sig for gammel til selv at beskære sine Kort og havde nu tænkt, at en ung attenaarig Hyrdes stærke Arme kunde passe bedre til dette Arbeide end hans egne svage Hænder. Det var egentlig dette, som havde forarsaget, at han endelig var kommen til at erindre sin Neven og at nære denne tilskyndende Omhed for ham. Man kan nok begribe, at han ikke med synderlig Glæde saae den Ledfager, som hans nye Gæst førte med sig:

„Naa Johan,“ sagde han efter at have omfavnet sin Søstersøn, hvad vil Du gjøre med den store Hund der, som spiser et Par Pund Brød om Dagen, er jeg vis paa, og er ligesaa stor som et Ujel?“

„Ujlet,“ sagde Hyrden smilende, „vil nok baade spise to Pund Kjøb og to Pund Brød, for det er ikke nogen Hund, men en Ulv.“

„En Ulv!“ raabte Kortfabrikanten idet han med Rædsel foer tilbage, „bringer Du mig en Ulv?“

„Du behøver ikke at være bange Dunkel, den er from som et Lam.“

„Sa, mod Dig maasse, — men imod dem, som den ikke kjender? Der behøves blot et uheldigt Tilfælde, og den kan afstedkomme en stor Ulykke — jeg vil ikke have Ulven hos mig!“

„Hvad skal jeg da blive til uden Trofast,“ sagde den stakkels Hyrde med Taarer i Dinene, „det er min eneste Ven i Verden.“

„Nu har Du da Din Dufkel, skulde jeg mene,“ svarede denne, „en Kristen er da mere værd end et Dyr . . . men hvad skulde vi gjøre med den fordømte Ulv? Vi maa føre den til den zoologiske Have, der ville vi sælge den.“

„Sælge Trofast! sælge en Ven, jeg vil hellere døe! Jeg vil give ham bort — — af, kjære Dufkel, hvorfor kaldte Du mig dog bort fra Bjergene?“

Din Ulv skal faa det godt, den skal blive fødet som en Konge i den zoologiske Have; der er et helt Slot for Dyrene. Kom nu med mig, saa skal Du see!“

Johans Hjerter var nærved at bryde, men han fulgte dog med Dufken, som gik paa den modsatte Side af Gaden af Frygt for Trofast, og ved Tegns gav Søster sønnen at forstaae, i hvilken Retning de skulde gaa for at komme til den zoologiske Have. Trofast fulgte sin Herre Skridt for Skridt og saae sig omkring med tilskyndende Forbauselse over at vandre paa de suavsede Gader imellem en dobbelt Række af store Bygninger. Da man naaede Bestemmelsesstedet, blev Trofast og hans Fører henviste til Inspektøren, Hr. Frederik Cuvier. Aldrig havde denne seet en Ulv af en saadan Størrelse og Styrke. Han førte den selv hen til det Galleri, hvor de vilde Dyr havde deres Plads, og lod et Bur aabne. Johan gav sig til at græde, og Trofast løb tilbage idet den betragtede sin Herre. „Det er nødvendigt, min stakkels Ven, det er nødvendigt,“ sagde denne hulkende og gav Dyret et Tegns. Ulven adløb sørgmodigt og sprang ind i Buret. Strax lukkedes Døren efter den med et Brag; men ved denne lyd udstødte Fangen et Hyl, der fik alle til at skjælvne undtagen Johan. Den kastede sig imod Jernstængerne, bed rasende i dem med sine hvide Tænder og rev i dem for at knække dem over. Men al dens Forbittrelse var forbi ved et Ord af Johan: „Stille, Trofast! Du maa være taalmodig!“ sagde han til den, „jeg skal nok komme igjen og see til Dig.“ Derpaa gik han grædende bort. Den følgende Søndag kom han virkelig tilbage for at see

til den. Ulven havde i Mellemtiden afflaaet at tage Føde til sig — den laae halvdød i Buret. Men ved Lyden af Johans Skridt hævede den sit matte Hoved, slæbte sig hen til Gitterværket og udstødte klagende Hyl, saa at selv Bogterne, der ellers ikke vare synderlig tilbøielige til Medlidenshed, bleve rørte ved at see alle de Omhedsbeviser, den ødslede paa Hyrden. Denne fik Tilladelse til at Buret blev aabnet, traadte ind, satte sig ned og lagde Trofasts Hoved paa sine Knæ og bød den nogen Føde. Det stakkels Dyr adløb, spiste Lidt og gav sig derefter atter til at kjæle for sin gamle Herre. Da de atter skulde skilles, var Afsteden ligesaa tung som forrige Gang, og Johan var syg, da han kom hjem til sin Onkel.

Dette var dog kun et ubetydeligt Uldebefindende uden alvorlige Følger, men Manglen af frisk Luft og ordentlig Bevægelse tog mere paa hans Kræfter. Efterhaanden fik han en dyb Hjemvee, der nedtrykkede hans Sind; hans Blik blev mat, hans Arme kraftløse, en tør Hoste lod sig høre — Feberen begyndte. Kortfabrikanten og hans Kone brød sig i Begyndelsen ikke synderligt derom, thi Johan udførte sit Arbejde som sædvanlig; men en Morgen kunde han ikke staa op af sin Seng, en Læge blev kaldet, og man bragte Bjergboeren til Hospitalet Hôtel Dieu. I atten Maanedes svævede han her imellem Liv og Død; to Gange var han i Bedring, men alvorlige Tilbagefald bragte ham atter paa Gravens Rand. Endelig seirede hans Ungdomskraft og gode Legemsbefæffenhed, og han forlod Hospitalet nogenlunde helbredet. Hans første Besøg gjaldt Trofast.

Denne havde lidt efter lidt vænnet sig til Fangenskabets, havde sluttet sig til sine Bogtere og syntes at have glemt sin fordums Kjærlighed til Johan, da den pludselig iblandt alle de Menneffer, som daglig trængte sig omkring Buret, hørte en Stemme udtale Navnet Trofast. Strax udstødte den et Glædeskrig, sprang op, foer omkring, rev i Buret og blev ikke rolig førend den saae Johan træde ind i Buret

til sig. Først kysede de hinanden gjennem Gitteret, men tilsidst fik Johan ligesom tidligere Lov til at gaae helt ind til den — man kan let forestille sig deres Glæde og Lykke over at see hinanden efter en saa lang Skilsmisse.

Men ak! endnu engang maatte de stilles. I flere Maaneder var Trofast mørk og tavst og søgte iblandt Mængden bestandig efter Johan, der havde lovet at komme tilbage til den — men Johan var vendt tilbage til Bjergene; hans indstændige Bønner om at faae Ulven udleveret havde ikke nyttet ham — han maatte gaae alene! Men mangengang naar han streifede om paa sine kjære Bjerge og som i gamle Dage vogtede sin Hjord, medens han klattede op og ned ad Pyrenæernes Klipper, følte han sine Dine blive fugtige ved Tanken om sin trofaste Ulvehund. Mangengang forbandede han sig selv, fordi han var reist til Paris, dette Sted, der havde kostet ham saamange Lidelser og skilt ham ved hans bedste, hans eneste Ven.

Tre Aar efter gjensaae han atter Paris — det var for at modtage Arven efter sin Onkel og Tante, der pludselig vare døde næsten paa samme Tid. Johans første Besøg gjaldt Notaren, der udleverede ham halvtredstusind tusind Franks; det andet gjaldt den zoologiske Have. Han ankom dertil om Aftenen og erfarede, at Ulven, efter i lang Tid at have begrædt ham, endelig var kommet sig og havde fattet et inderligt Venstabs for en lille Hund, som man havde sat ind i Buret til den. Derpaa førte man ham til Menageriet; Skodderne vare lukkede, og det var Nat rundt omkring. Dens Ulveblik kunde ikke lede den paa Spor, men dens elskede Herres Stemme var ikke udslettet af dens Husomelse — saasnart den hørte ham, gjenkjendte den ham strax og svarede ham med utaalmodige Skrig, og saasnart som den Hindring, der adskilte dem, var fjernet, fordobledes Skrigene, Dyret sprang frem, lagde begge Forpoterne paa sin gamle Herres Skulder, sliffede hans Ansigt overalt og viste Tænder ad Bogterne, imod hvem den saa Diebliffe

iforveien havde vist sig meget venlig. Men en saadan Glæde kunde ikke nydes uden en tilsvarende Sorg, og Skilsmisens Time slog atter. Ligesom forrige Gang blev Ulven sorgmodig og ubevægelig, afflog al Næring og blev stræffelig mager; dens Haar reiste sig som syge Dyrs i Almindelighed, otte Dage efter var den ukjendelig, og man frygtede i lang Tid for at miste den. Lykkeligvis overstod den ogsaa dette haarde Stød, dens Sundhed vendte tilbage tiligemed dens Hulb og smukke Pelts; dens Vogtere kunde atter nærme sig den, — men den taalte aldrig mere Kjærtegn af noget andet Menneske.

Johan vendte tilbage til Bjergene, hvor han giftede sig. Imellem sine Børn og ved sin Hustrus Side lever Trofast endnu i hans kjærlige Grindring, og han holder meget af om Aftenen ved Kaffelovnsilden at fortælle sine Sønner Historien om den trofaste Ulv. Men han veed ikke, at Ulven er bukket under for Fangenskabets Kjedsommelighed, og at den i dette Dieblif staaer prægtig udstoppet i det naturhistoriske Musæum i Paris med denne Indskrift paa Fodstykket, som bærer den: *Canis Lycaon* — „Ulvehunden“.

Tyvende Spilleværker.

3. Flere Lys- og Farveforsøg.

Tag en reen Strimmel Rudeglas, et Par Tommer lang (Størrelsen gjør forresten Intet til Sagen), og ridt i denne meget fine Linier, der løbe parallelle, nogle tættere ved hinanden end andre. Ridsningen foretages bedst efter en tynd Lineal med en Skrive-diamant, da Glarmesterdiamanter gjerne give for tykke Ridsler. I Mangel heraf kan man ogsaa behjælpe sig med en skarp Ugat, et Stykke Kvarts eller til Nød en Flintesteen. Seer man igjennem dette Glas hen imod Flammen af et Lys, saaledes at Stregerne staae lodrette, og Lyset er stillet i nogen Afstand, da vil man faae meget smukke Bøiningssænomener. Lyset staaer i Midten som en Oval, og paa hver Side udløber pyramidalst en Række mindre Ovaler af skjønne Regnbuefarver.

Forsøget kan — maaske endnu nemmere — vises saaledes: Glasstrimlen overstryges med en sort Farve (lidt „svenskt Kjørrog“ i tyndt Gummivand er det bedste). Naar det er tørt, ridser man efter en Lineal med en fin Naal parallelle Streger i det Sorte med omtrent en Linies Mellemrum, hvorved Glasflet, naar det holdes op for Dagen, kommer til at ligne en tæt Redekam. Ogsaa seet herigennem vil Lyset afgive det nysnævnte prismatiske Farvespil.

At man just ikke altid seer den Gjenstand bedst, der er Diet nærmest, fremgaaer af følgende lille Forsøg, som Enhver uden Bekostning kan anstille:

Af et Stykke stift Papir klister man sig et Rør, 8 à 10 Tommer langt. Det kan gøres f. Ex. over en lang Støvefosts runde Skaf, der er af en passende Tykkelse. I den ene Ende, tæt oventil, trækker man ved Hjælp af Snyaal og

fiin, mørk Traad et Kors eller en anden saadan ligefrem Figur tværs over Koret, der naturligtvis er aabent i begge Ender. Holder man nu dette Instrument tæt for Diet, vil man ikke kunne see Korset, men stirrer ind i et klart Rum. Vender man derimod Rifferten om og seer ind fra den modsatte Kant, da viser Traadkorset eller den anbragte Figur sig meget tydelig.

Saaledes kan man da heller ikke læse i en Bog, naar den ikke holdes i en tilbørlig Afstand fra Diet, der er forskjellig efter de forskjellige Dine, saasom 6, 8 à 10 og 12 Tommer; jo nærmere Bogen holdes ved Diet, jo vanskeligere bliver det at skjelne Bogstaverne. Prifker man derimod et Hul i et Kortblad og seer igjennem dette, da vise Bogstaverne sig, men betydelig forstørrede. Paa denne Maade har man da ogsaa et hurtigt og billigt Forstørrelsesglas eller Mikroskop. Borer man et lille Hul i en tykkere Gjenstand, end et Kortblad, og anbringer en Draabe rent Vand i Hullet, da vil Instrumentet endnu fuldkommere vise sin Virkning og kan i mange Tilfælde erstatte et virkelig Forstørrelsesglas, naar man har nogen Dvælse i at benytte dette Hjælpemiddel. Den Gjenstand, man vil betragte, maa under alle Omstændigheder holdes tæt til Vanddraaben, ligesom denne ogsaa maa holdes nær ved Diet. Dette er noget ubekvent, men kan afhjælpes lidt ved at gjøre en Fordybning paa begge Sider af den lille Aabning, hvor Draaben anbringes.

Blandinger.

En slem Feiltagelse. For mange Aar siden skrev en Hamborger Kjøbmand til en Korrespondent i Lissabon og bad ham, foruden andre Ting, ogsaa at skaffe ham en eller to Abefatte. Brevet var skrevet paa Italiensk, i hvilket Sprog o betegner eller.

Da o stod imellem de to Tal 1 og 2, læste Korrespondenten 102. Han sendte derfor med det første afgaaende Skib 84 Abefatte og bad om Undskyldning for at han ikke kunde opdrive flere for Tiden; men han skulde ikke undlade ved første Leilighed at skaffe ham de manglende atten.

En klog Hund. En Aften vilde en fransk Greve for at adsprede sig lidt tilbringe et Par Timer paa et offentlig Bal. Han var som sædvanlig ledsaget af sin Yndlingshund; men Tjeneren ved Døren vilde ikke lade den komme ind, og dens Herre maatte derfor lade den blive hos Portneren under en Tjeners Bevogtning. Greven havde ikke været længe i Salen, førend han mærkede, at hans Uhr var borte. Han beklagede sig herover til de Politiebedsmænd, som vare tilstede, og disse lovede at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at finde det. „Seg har en meget sikker Maade at finde det paa“, sagde han, „dersom De vil tillade min Hund at komme ind, og lufte Dørene; jeg lover Dem, at den ikke skal gjøre Noget Fortræd. Politimændene samthkkede, og Hunden blev indladt.

Efter nogle faa gjensidigede Kjærtegn gif Greven Bærelset rundt med den; da standsede han midt paa Gulvet, klappede med Haanden paa Lommen og sagde: „Strimki, gaae og find det!“ medens han i det samme pegede rundt i Salen.

Strimki begyndte øieblikkelig at undersøge hver især, idet han lugtede til deres Klæder, og tilsidst standsede han kort foran en meget velklædt Herre og begyndte at gjøe. Greven forestillede øieblikkelig sig selv for det forsamlede Selskab og sagde: „Mine Damer og Herrer! jeg er bleven bestjaalen for mit Uhr, og den Herre der har det. Jeg forlanger, at han skal undersøges, og dersom det viser sig, at jeg med Urette har anlagt ham, saa vil jeg svare for Følgerne!“ Selskabet samstemmede med Greven, Undersøgelsen begyndte, og Uhret blev funden til stor Forundring og Glæde for Alle undtagen En, som øieblikkelig blev kastet paa Døren.

Desertøren. Frederik den Store inspicerede en Aften nogle af de yderste Forposter i Leiren og bemærkede da en Soldat, der var isærd med at desertere udenfor Skildvakterne. Hans Majestæt standsede ham og forlangte at vide, hvor han vilde hen. „Naar jeg skal være oprigtig,“ svarede Soldaten, „saa har Deres Majestæt været saa uheldig i alle Deres Slag, at jeg nu vilde gaae min Vej.“ — „Vilbe Du?“ sagde Kongen; „vent blot otte Dage endnu, og dersom Lykken ikke til den Tid har forandret sig, saa gaaer jeg med Dig!“

Forræderens Løn. Graveston, som havde forraadt Spanierne i Bergen op Zoom til Dronning Elisabeth, kom bagefter til England for at give hendes Majestæt Underretning om det heldige Udfald og modtage sin Løn. Dronningen gav ham Tusind Kroner og sagde paa samme Tid: Hold Dig hjemme, for at jeg kan vide, hvorhen jeg skal sende Bud, naar jeg behøver en rigtig topmaalt Skurk.

Ludvig den XIV's Høimodighed. Da Englænderne byggede Fyrtaarnet Eddystone, som staaer paa en Klippe midt i Kanalen, tog en fransk Kaperkaptain Arbejderne tilfange og bragte dem til Frankrig, hvor de bleve fængslede. Nogen Tid efter, da Ludvig XIV hørte Tale om Bortførelsen, befalede han, at Englænderne øieblikkelig

skulde sættes i Frihed og føres over til deres afbrudte Arbeide med de Ord: „Selv om jeg er i Krig med England, fører jeg dog ikke Krig med Menneskekjærligheden; Fyrtaarnet, som Englænderne bygge, vil være en Velgjerning for alle Nationer, hvis Skibe seile i Kanalen, og jeg vil hellere beskytte Arbeiderne end gjøre dem Fortræd.“ Han befalede, at man skulde give dem Foræringer og forsikre dem, at de uden Frygt kunde vedblive deres Arbeide.

Et overraskende Fald. En Matros faldt ned fra Stortoppen af en Orlogsmand, og, efterat han flere Gange var bleven standset i Faldet af Takkelagen, som han stødte imod, faldt han tilsidst paa Hovedet af Lieutenanten og slog ham ned i Dækket. Matrosen og Lieutenanten sprang op paa samme Tid. „Din Skyngel!“ raabte Lieutenanten, „hvor Fanden er Du kommen fra?“ — „Fra det nordlige Irland til Tjeneste,“ svarede Matrosen og tog ærbødig til Haaret, — for Hatten var gaaet i en Spen.

Karade.

(2 Stavelser, 4 Bogstaver.)

De første Tvende vil Du gjerne have,
 Skjøndt mest Du i Forkortning her det faaer,
 Og tidt maaffee det bringer Dig en Gave,
 Saafremt det i en Bog indskrevet staaer.

De sidste Tvende ei ved Vintertide
 Du seer og hører, men Du maa det tidt,
 Sa stundom naar ei Andre kan det lide
 Og Lysten til det Du maa skjule lidt.

Det Hele er ei Rattergal og Lærke,
 Men dog en Fugl med Binger, Næb og Kløer,
 Der tjener visse Folk til Skilt og Mærke
 Og synger andre Folk i slet Humeur.

Gaade.

Jeg er et ganske lille Dyr,
 Men stundom stort i Eventyr;
 Jeg er et Stykke Legetoi,
 Der ei for Morstak altid fløi;
 Jeg er et Skjælsord, brugt om Kvinder,
 Og jeg en Plads blandt Berber finder.

Anagram.

Man skal omslytte Bogstaverne i Sval Aften saaledes,
 at de danne Navnet paa en af Aarets Dage.

Regneopgave.

Betegn først alle Bogstaverne i Alfabetet fra **A** til **D** med Tal, saasom **A** 1, **B** 2, **C** 3 o. s. v., saaledes at **D** faaer 26 og **F**od ikke medregnes.

Ordet, der ikke er godt for Christne at have, har fem Bogstaver, hvoraf det andet er det samme som det fjerde.

Sammenlægger man disse to Bogstavers Tal og tilføjer 2, faaer man ved at dividere med 4 det femte Bogstavs Tal.

Multipliserer man det tredie Bogstavs Tal med det fjerdes, og det førstes (hvis Tal er 10 mere end det tredies) med det sidstes Tal, da udkommer 400 mindre end 2.

Det sidste Bogstav er forøvrigt et **L**; men hvad er saa hele Ordet?

Morf Tale.

Lad mig høre, om I kjende
 Trende Gange sex af Svende,
 Som dog mæle ei formaae;
 Men saafremt at otte Andre
 Med de Svende sammenvandre,
 Røst og Ord de Alle faae.

Dpløsninger til 2det Hefte.

Karaden: Gallion. Gaaden: Ordet „og“. Anagramet: Nevastrøm, Torben. Regneopgaven: Andreas 80 Rd. Bernhard 59. Spørgsmaalet: Forbind de to Gæt-Taller af tre romerfste Gæt-Taller med en Streg. III. NI.

Karade og Anagram ere løste rigtigt af K. i Kjøbenhavn, Adam, Peter H., Julius A., Mogens og Anna, Adam, H paa Teglgarden og det lille Tosskehoved i 3 a.

Gaaden af Julie, H paa Teglgarden og det lille Tosskehoved i 3 a.

Regneopgaven løst feil af Adam og Peter H.

Udkommen er:

Rundt paa Jorden.

Underholdning for den modnere Ungdom,

udgivet af „Fra alle Landes“ Redaktion,

med 7 Lithografier og 7 Træsnit. I Rd. 48 Sk.

Indhold: Australiske Vaaben og Redskaber (med to Billeder). — Slangefortryllerne. — Et Reiseeventyr. — Søroverne (med Billede). — Løvejagter i Afrika (med tre Billeder). — En engelsk Matros i Forklædning. — Fare og Mod. — En Kaiman-Fælde. — Kaptain Renaud. — Markham og Chinchona-Planterne. — Slangetemplet i Wydah (med Billede). — Om Elefanter, hvorledes de fanges og jages. — Galvanismen og dens Anvendelse (med fire Billeder). — Paa Reise med en Skat i Forvaring. — En Klapjagt i Kochinkina. — En Sandstorm i Ørkenen (med Billede). — Myreløven i sin Faldgrube. — Af Livingstones Reise i Afrika i Aarene 1858-64 (med Billede). — Om bekendte Høider af Kirker, Bakker etc. i Danmark (med et meget stort Billede).

Ved Udgivelsen af denne Bog har man stillet sig den Opgave at skaffe Ungdommen en Læsning i Smag med „Fra alle Lande“; det rige og afvejlende Stof er hentet paa mange Steder, Stilen er livlig og let, mange Billeder anskueliggjøre Indholdet, og der er saamegen Forskjelligartethed i Artiklerne, at vistnok Enhver vil blive tiltalt af idetmindste en Del af dem. Det belærende Element er blandet med det underholdende, og navnlig gjøres der opmærksom paa det sidste Billede, der er enestaaende i sit Slags her i Landet.

Exemplarer faaes i enhver Boghandel, samt i

Fr. Wøldikes Bog- og Papirhandel,
Amagertorv 18, Hj. af Helliggeiststræde.

Udkommen er:

For Ungdommen.

Et Maanedsskrift udgivet af Wm Mariboe.

1866. 1ste — 3die Hefte à 24 ß.

I en Anmeldelse hedder det:

Det blev sagt om Maanedsskriftet „Fra alle Lande“, dengang det udkom, at det var et Ord i rette Tid, og vi kunne næsten med ligesaa fuld Føie udtale det Samme om nærværende Foretagende. Vistnok er der ingen Mangel paa Børnebøger, tværtimod — der er snarere for mange end for faa; men Spørgsmaalet er, hvorvidt Indholdet af disse kan siges at tilfredsstille den modnere Barndoms Fordringer til Morstabslæsning, og navnlig, hvorvidt Forældrene kunne give Børnene saadanne Bøger ihænde uden Frygt for, at de Unges Tanker ledes hen i en eller anden feilagtig Retning. I begge Henseender troe vi, at dette Foretagende vil svare til sin Bestemmelse; thi Indholdet er sundt og omhyggelig valgt og af en Bestaffenhed, der baade er egnet til at fremkalde Barnets Tænkning og at adsprede det, ikke alene under Læsningen, men ogsaa ved, at det senere efter de Anvisninger, som en særskilt Del af Heftet meddeeler, selv kan forsøge sig i uskyldige og nette Experimenter. Indholdet er vel nærmest bestemt for Drengene fra 10—14 Aar, og det skulde glæde os, om dette Forsøg paa at gavne og fornøje Ungdommen, maatte finde saamegen Tilslutning blandt denne og Forældrene, som det efter vor Overbevisning fortjener. Gode Lithographier og Træsnit ledsage og oplyse Teksten.

Fr. Woldikes Bog- og Papirhandel.

